Gillian Flynn
Obiecte ascuţite

Părinţilor mei, Matt şi Judith Flynn

Unu

Aveam un pulover nou, îngrozitor de roşu şi de urât. Era 12 mai, dar afară nu erau mai mult de 4 grade, aşa că, după patru zile de dârdâit în mânecă scurtă, am preferat să-mi cumpăr o cârpă dintr-un bazar de familie decât să mai scotocesc prin cutiile cu haine de iarnă. Primăvara în Chicago.

Priveam în gol ecranul computerului în cubul ce-mi servea de birou. Subiectul din ziua respectivă emana o răutate împuţită. Patru copii, de doi până la şase ani, au fost găsiţi încuiaţi într-o cameră din cartierul de sud, cu două sandvişuri cu ton şi o litră de lapte. Au stat aşa trei zile, agitându-se ca nişte pui de găină printre mâncarea şi fecalele de pe covor. În acest timp mama lor rătăcea aiurea pentru un fum de marijuana şi pur şi simplu uitase de ei. Câteodată aşa se întâmplă.

Fără arsuri de ţigară, fără oase rupte. Doar o simplă scăpare iremediabilă. O văzusem pe

mamă după ce o arestaseră: Tammy Davis, douăzeci şi doi de ani, blondă şi grasă, cu două cercuri perfecte de ruj roz în obraji, de mărimea unor pahare-sondă. Mi-o puteam imagina pe o canapea tocită, cu buzele lipite de sticla narghilelei şi cu un nor de fum plutind în jurul ei. Totul se topea încet, copiii rămâneau în urmă, iar ea era din nou în liceu, când tipii din jur erau încă interesaţi pentru că ea era cea mai drăguţă, o femeiuşcă de treisprezece ani cu buze lucioase, care sugea acadele de scorţişoară înainte de a se săruta.

O burtă. O aromă. De tutun şi cafea stătută. Redactorul-şef, stimatul şi blazatul Frank Curry, stătea lângă mine balansându-se pe tenişii lui crăpaţi. Dinţii îi străluceau în saliva îngălbenită de tutun.

— Cum stai cu articolul, puştoaico?

Aveam o piuneză argintie pe birou, iar el o acoperi cu o unghie îngălbenită.

— Aproape am terminat.

Scrisesem doar şaisprezece rânduri. Aveam nevoie de cincizeci.

— Bine. Dă-i de cap, clasează-l şi vino la mine în birou.

— Pot să vin acum.

— Dă-i de cap, clasează-l şi după aia vino la

mine în birou.

— Am înţeles. În zece minute.

Îmi voiam piuneza înapoi.

Frank plecă din biroul meu. Cravata i se balansa în dreptul taliei.

— Preaker!

— Da, Curry!

— Dă-i de cap!

Frank Curry are impresia că sunt o fire sensibilă. Poate pentru că sunt femeie. Sau poate pentru că sunt o fire sensibilă.

Biroul lui Curry e la etajul trei. Sunt convinsă că se enervează de fiecare dată când priveşte pe fereastră şi vede doar trunchiurile copacilor. Un redactor bun nu va vedea niciodată scoarţa pomului, îi va vedea frunzele – asta dacă le poate identifica de la etajul douăzeci sau treizeci. Dar în cazul ziarului nostru, *The Daily Post*, al patrulea din Chicago şi exilat în suburbie, e destul loc şi pentru lăfăială. Trei etaje sunt suficiente, alunecând implacabil către exterior, ca o scurgere neobservată printre vânzători de covoare sau magazine de lămpi.

Un om de afaceri a reuşit să ridice micul nostru orăşel de suburbie de-a lungul a trei ani foarte bine organizaţi –1961 - 1964 – după care

i-a dat numele fiicei sale, care suferise un grav accident de călărie cu o lună înainte de finalizarea operei urbanistice. Aurora Springs, a declarat omul de afaceri, după care s-a pozat lângă o plăcuţă nouă şi lucioasă cu numele oraşului, şi-a luat familia şi a plecat. În prezent, fiica, în vârstă de vreo cincizeci de ani şi destul de sănătoasă, cu excepţia unei mâncărimi ocazionale în mâini, locuieşte în Florida însă revine o dată la câţiva ani pentru a se poza cu plăcuţa lucioasă a orăşelului, cum a făcut tăticul cândva.

Am scris un articol despre ultima ei vizită. Lui Curry nu i-a plăcut deloc, lui oricum nu-i plăceau poveştile despre bucăţi de viaţă. S-a trosnit cu nişte lichior vechi de Chambord în timp ce citea articolul, umplând biroul cu aromă de zmeură. Curry se îmbată pe tăcute, dar des. Nu acesta este însă motivul pentru care privea subiectul cu lejeritate. Nu, ăsta e doar un fel de ghinion colateral.

Am intrat în birou şi am închis uşa, un birou care nu arată deloc aşa cum mi-aş fi imaginat că trebuie să arate biroul redactorului-şef. Tânjisem după lambriuri mari de stejar, după o uşă cu gemuleţ pe care să scrie „Şef“ şi prin care reporterii începători să ne privească

certându-ne pe tema drepturilor garantate de Primul Amendament. În schimb, biroul lui Curry e blând şi instituţional, ca de altfel tot restul clădirii. Puteai să dezbaţi jurnalism sau să îţi faci un test ginecologic Papanikolau, nu conta pentru nimeni.

— Spune-mi despre Wind Gap!

Curry îşi înţepa bărbia încărunţită cu vârful unui stilou. Îmi imaginam dâra subţire de cerneală pe care ar fi lăsat-o printre firele de păr.

— Este în sudul statului Missouri, chiar în călcâi. La o aruncătură de băţ de Tennessee şi de Arkansas, i-am răspuns, căutându-mi cu greu cuvintele.

Lui Curry îi plăcea la nebunie să instruiască reporterii cu tot felul de subiecte care i se păreau pertinente – numărul crimelor din Chicago din anul precedent, statistica demografică din ţinutul Cook sau, nu ştiu din ce motiv, istoria oraşului meu natal, un subiect pe care preferam să îl evit.

— S-a format în timpul Războiului Civil{1}, am continuat eu. Se află chiar lângă fluviul Mississippi, aşa că a fost şi port o vreme. Acum cea mai înfloritoare afacere este măcelăritul porcilor. Are cam două mii de locuitori. Familii

bogate de generaţii şi sărăntoci.

— Tu de care eşti?

— Sărăntoacă. Dintr-o familie bogată de generaţii.

Am zâmbit, iar el se încruntă.

— Şi ce dracului se întâmplă acolo?

Am tăcut, gândindu-mă la posibilele dezastre din Wind Gap, un orăşel sărăcăcios sortit mizeriei: un accident de autobuz sau poate o tornadă de praf, o explozie la siloz sau un copil căzut în fântână. Începusem să transpir. Sperasem – ca de fiecare dată când Curry mă cheamă în birou – că mă va felicita pentru un articol, că mă va promova la o rubrică tare, la naiba, poate chiar să-mi dea o mărire de salariu, dar nu eram deloc pregătită să dezbat evenimentele recente din Wind Gap.

— Maică-ta mai locuieşte acolo, Preaker?

— Mama, tatăl vitreg.

O soră născută când eram în facultate, cu o existenţă atât de ireală pentru mine, încât de multe ori uitam cum o cheamă. Amma. Şi apoi Marian, pururi îndepărtata Marian.

— Şi vorbeşti vreodată cu ei?

Nu mai vorbisem de la Crăciun. Şi atunci un telefon distant şi politicos, după ce înghiţisem trei pahare de whiskey. Mi-era teamă că maică-

mea le va mirosi prin firul de telefon.

— N-am vorbit recent.

— Iisuse Cristoase, Preaker, mai citeşte presa. A fost o crimă sau aşa ceva acolo anul trecut în august? O fetiţă strangulată?

Am dat din cap aprobator. Dar nu ştiam nimic. Maică-mea era singura persoană din Wind Gap cu care ţineam legătura, chiar dacă foarte slabă, iar ea nu-mi spusese nimic. Ciudat.

— Acum a dispărut altă fetiţă. Mie mi se pare deja că e vorba de un criminal în serie. Du-te acolo şi află toată povestea. Rapid. Mâine dimineaţă să fii acolo!

Nici gând.

— Curry, dar avem şi aici o grămadă de poveşti terifiante.

— Sigur că avem, dar mai avem şi trei ziare concurente, cu personal şi buget duble faţă de noi.

Îşi trecu mâna prin păr, din care se desprinseră şuviţe tocite.

— M-am săturat să tot rămânem cu buza umflată după ştiri. Asta e şansa noastră de a descoperi un subiect tare. Grozav.

Curry chiar credea că putem ajunge peste noapte în topul preferinţelor din Chicago, un ziar cu credibilitate naţională. Anul trecut, un

alt ziar şi-a trimis un reporter în oraşul natal, undeva prin Texas, pentru a scrie despre un grup de adolescenţi înecaţi în inundaţiile de primăvară. Individul a scris un articol dureros, dar bun, despre esenţa apei şi regret, a prezentat amănunte despre viaţa victimelor, de la echipa de baschet de băieţi, care-şi pierduse cei mai valoroşi trei jucători, până la morga locală, care pur şi simplu nu avea niciun fel de experienţă în curăţarea cadavrelor înecate. Articolul a câştigat premiul Pulitzer.

Dar tot nu voiam să plec acolo. Atât de tare doream să nu plec, încât mi-am strâns mâinile în jurul scaunului, ca şi cum Curry mă forţa să ies afară. Dar el mă privea în tăcere cu ochii lui umezi şi căprui. Şi-a dres glasul, şi-a privit soţia în fotografie şi a zâmbit, ca un doctor pe cale de a transmite vestea cea rea. Lui Curry îi plăcea să urle – se potrivea imaginii sale de redactor de modă veche – dar, totodată, era cel mai politicos om din câţi ştiam eu.

— Uite ce e, puştoaico, dacă nu poţi să faci asta, n-o face. Dar eu cred că ţi-ar prinde bine. Mai dai deoparte nişte resentimente. Te mai înzdrăveneşti. În plus, e un subiect al dracului de bun, de care avem nevoie. De care tu ai nevoie.

Curry m-a susţinut întotdeauna. Credea că sunt cel mai valoros reporter al său, zicea că am o minte surprinzătoare. Dar în cei doi ani de meserie nu prea am făcut faţă aşteptărilor. Chiar grav, de câteva ori. Acum îi puteam citi gândurile, implorându-mă să îi redau speranţa. Am dat din cap într-o manieră care speram să exprime încredere.

— Îmi fac bagajul.

Mâinile îmi lăsaseră pete de transpiraţie pe scaun.

Nu aveam animăluţe pentru care să îmi fac griji, nici măcar plante de lăsat în grija vecinilor. Am îndesat într-un sac nişte haine pentru vreo cinci zile, ca să fiu sigură că voi pleca din Wind Gap înainte de finalul săptămânii. I-am aruncat apartamentului o privire rapidă şi parcă l-am perceput într-o nouă lumină: avea aspectul unei camere de cămin de facultate, sărăcăcioasă, tranzitorie şi lipsită de personalitate. Mi-am promis să cumpăr o canapea normală la întoarcere, ca răsplată pentru povestea fulminantă pe care aveam s-o descopăr.

Pe măsuţa de lângă uşă se afla o poză cu mine la vârsta adolescenţei, ţinând-o în braţe pe

Marian, care avea cam şapte ani. Râdeam amândouă. Ochii ei erau măriţi de surprindere, iar ai mei aproape închişi. O strângeam tare cât mai aproape de mine, în timp ce picioarele ei scurte şi slabe mi se bălăngăneau pe genunchi. Nu-mi amintesc deloc de ce râdeam. Iar de-a lungul anilor, motivul a devenit un mister confortabil. Cred că îmi place ideea de nu mai şti.

Mie îmi place să fac baie. Nu duş. Nu suport stropii, îmi face pielea să zbârnie, ca şi cum cineva ar apăsa un comutator intern. Aşa că am aşezat un prosop tocit pe grătarul căzii de motel, am îndreptat duşul către perete şi m-am aşezat în cei şapte centimetri de apă care se adunaseră în bazin. Pe lângă mine plutea părul pubian al unui chiriaş anterior.

Am ieşit din baie. Nu mai exista un alt prosop, aşa că m-am băgat în pat şi m-am şters cu pătura ieftină. După care am băut nişte whiskey cald şi am înjurat maşina de gheaţă.

Wind Gap se află cam la unsprezece ore de mers la sud de Chicago. Curry a fost suficient de amabil să îmi asigure bugetul pentru o noapte la motel şi mic dejun dimineaţa, asta dacă mâncam la o benzinărie. O dată ajunsă în oraş,

urma să stau la maică-mea. Aşa decisese el. Dar eu deja ştiam reacţia de care voi avea parte la uşa maică-mii. O tulburare şocată şi rapidă, o mână trecută prin păr, o îmbrăţişare nepotrivită în care eu voi atârna aiurea într-o parte. Fleacuri despre dezordinea din casă, care oricum nu există. Şi întrebări deghizate în amabilităţi despre durata vizitei.

— Şi cam cât timp ne vom bucura de prezenţa ta, dulceaţă? va spune ea. Ceea ce de fapt înseamnă „Când pleci?“

Politeţea asta falsă mă enervează cel mai tare.

Ştiam că trebuia să îmi pregătesc notiţele, să îmi stabilesc întrebările. Dar am mai băut nişte whiskey, am băgat şi nişte aspirină şi am stins lumina. Am adormit imediat, gâdilată de torsul aparatului de aer condiţionat şi de clinchetul electric al unui joc video de alături. Mai erau doar cincizeci de kilometri până în oraşul meu natal, dar aveam nevoie de această noapte departe de el.

Dimineaţa am înghiţit o gogoaşă veche cu gem şi am pornit din nou către sud, simţind aerul tot mai cald şi presiunea pădurii luxuriante pe ambele părţi. Această parte a

statului Missouri este periculos de placidă: kilometri întregi de copaci banali străbătuţi doar de fâşia subţire a autostrăzii. Şi scena asta se repetă la fiecare două minute.

Wind Gap nu se poate vedea de la distanţă. Cea mai înaltă clădire are doar trei etaje. Dar după douăzeci de minute de condus am simţit că se apropie. Întâi a apărut o staţie de benzină. Câţiva puşti slăbănogi fără tricou leneveau apatici în faţă. Lângă un pick-up uzat, un ţânc în pamperşi arunca în aer pietriş, în timp ce maică-sa umplea rezervorul. Avea părul vopsit blond, dar rădăcinile maro îi ajunseseră aproape de urechi. Le-a strigat ceva băieţilor, dar nu am putut auzi în trecere. Curând, pădurea se rări. Am trecut pe lângă plăcuţa mâzgălită a unui complex comercial care vindea cabine solare, arme şi draperii. După care a apărut o fundătură de case vechi, menită a fi începutul unei dezvoltări urbanistice care nu a mai avut loc niciodată. Şi, în final, oraşul însuşi.

Fără un motiv anume, mi-am ţinut respiraţia când am trecut pe lângă plăcuţa cu numele oraşului, aşa cum mai fac copiii când trec pe lângă cimitir. Mă întorceam după opt ani aici, dar decorul îmi provoca un nod în stomac.

Drept înainte se afla casa profesoarei mele de pian, o fostă călugăriţă a cărei respiraţie mirosea a ouă. Aleea ducea spre parcul în care am fumat prima ţigară, într-o zi înăbuşitoare de vară. Mergând pe bulevard, ajungi la internatul Woodberry şi apoi la spital.

Am decis să merg direct la secţia de poliţie, ghemuită undeva la capătul Străzii Principale, care, literal, era strada principală din Wind Gap. Pe Strada Principală se aflau salonul de frumuseţe şi magazinul de bricolaj, denumit „Un dolar douăzeci şi cinci“ pentru că toate produsele costau un dolar douăzeci şi cinci, o librărie cu douăsprezece rafturi, şi un magazin de haine denumit „Hainele comode ale lui Candy“ din care puteai cumpăra bluze tricotate, helănci şi tricouri cu răţuşte şi şcoli desenate pe ele. Majoritatea femeilor de bună-cuviinţă din Wind Gap sunt profesoare sau casnice sau lucrează în locuri precum magazinul lui Candy. În câţiva ani, poate, se va deschide şi un Starbucks{2}, care îi va da oraşului ceva după care a tot tânjit: o suficienţă preambalată şi preaprobată de toată lumea. Momentan însă, pe acel loc se află doar un magazin slinos de piese de maşină, al unei familii al cărei nume nu mi-l mai amintesc.

Strada Principală era pustie. Fără maşini, fără oameni. Un căţel se agita pe trotuar, fără a fi însoţit de stăpân. Toţi stâlpii erau înfăşuraţi în funde galbene şi copii granulate ale unei poze cu un chip de fetiţă. Am tras pe dreapta şi am rupt un anunţ de pe stâlpul unui semafor, lipit la înălţimea unui copil. Cuvântul „Dispărută“ era scris de mână deasupra pozei, probabil cu un marker gros. Fetiţa avea ochii căprui, un zâmbet sălbatic şi un păr mult prea bogat pentru capul său mic. Părea genul de copil descris de profesori ca fiind „o bătaie de cap“. Îmi plăcea de ea.

Natalie Jane Keene
10 ani
Dispărută din 11 mai a.c.
A fost văzută ultima oară în parcul Jacob J. Garret
şi purta blugi scurţi şi un tricou roşu.
Informaţii: 555-7377

Îmi doream să intru în secţia de poliţie şi să mi se spună că Natalie Jane fusese deja găsită. Fără complicaţii. Poate doar se rătăcise sau îşi luxase glezna în pădure sau chiar fugise de acasă şi ulterior se răzgândise. M-aş fi suit în

maşină şi aş fi plecat înapoi la Chicago, fără să fie nevoie să contactez pe cineva.

Din păcate, strada era pustie pentru că jumătate de oraş se afla în împrejurimi, scotocind pădurea din nord. Ofiţerul de serviciu, o femeie, mi-a spus că pot aştepta, şeful secţiei de poliţie, şeriful Bill Vickery, urma să revină curând pentru masa de prânz. Sala de aşteptare îţi dădea sentimentul fals de comoditate al unei săli de dentist. M-am aşezat pe un scaun portocaliu şi încercam să răsfoiesc un *Redbook*[{3}]. În apropiere, un aparat electric sufla periodic o aromă de plastic, menită să îmi amintească de parfumul provinciei. Treizeci de minute mai târziu, trecusem deja prin trei reviste şi îmi era greaţă de la aroma aparatului. Când Vickery apăru, în cele din urmă, ofiţerul de serviciu arătă spre mine şi îl informă cu un dispreţ nerăbdător:

— De la ziar!

Vickery, un tip uscat cam la cincizeci de ani, avea uniforma transpirată şi tricoul lipit de piept, iar pantalonii i se încreţiseră la spate, unde ar fi trebuit să se afle fundul.

— De la ziar?

Mă privi cu atenţie prin nişte lentile pătate.

— De la care ziar?

— Şerif Vickery, numele meu este Camille Preaker, de la *Daily Post* din Chicago.

— Din Chicago? Şi ce cauţi tocmai aici?

— Aş vrea să vorbim despre cele două fetiţe, Natalie Keene şi cea ucisă anul trecut.

— Iisuse Cristoase! Da' cum ai aflat de chestia asta? Iisuse Cristoase!

O privi pe femeia de la recepţie şi apoi din nou pe mine, ca şi cum ne-am fi ştiut demult. Mormăi să-l urmez.

— Nu vreau niciun telefon, Ruth!

Femeia îşi dădu ochii peste cap.

Bill Vickery porni în faţa mea pe un culoar cu lambriuri de lemn, împopoţonate cu poze de păstrăvi şi cai, după care intră în biroul său, unde nu se afla nicio fereastră, doar o grămadă de fişiere metalice. Îşi aprinse o ţigară, fără să mă întrebe dacă vreau şi eu.

— Nu vreau deloc să se afle despre asta, donşoară, nu vreau deloc chestia asta!

— Mă tem, şerif Vickery, că nu prea aveţi de ales. Ţinta acestor răpiri o reprezintă copiii. Oamenii trebuie să ştie.

Repetasem replica asta tot drumul. Atinge moralitatea şi simţul civic.

— Da' ce-ţi pasă ţie? Nu sunt copiii tăi, sunt copii din Wind Gap.

Se ridică, se aşeză la loc şi îşi făcu de lucru cu nişte hârtii.

— Cred că nu greşesc dacă spun că celor din Chicago nu le-a prea păsat până acum de copiii din Wind Gap.

Vocea i se frânse la final. Trase cu putere din ţigară, îşi învârti inelul grosolan de aur rozaliu şi clipi rapid de câteva de ori, de parcă era gata să izbucnească în plâns.

— Ai dreptate, aşa e. Uite ce e, nu am de gând să scriu un articol speculativ. Dar e foarte important pentru mine. Dacă te consolează cu ceva, eu sunt din Wind Gap.

„Poftim, Curry, mă străduiesc.“

Mă privi din nou cu mai multă atenţie.

— Cum te cheamă?

— Camille Preaker.

— Şi de ce nu te ştiu?

— Pentru că nu am făcut niciodată belele, domnule, i-am răspuns zâmbind şăgalnic.

— Eşti din familia Preaker?

— E numele de fată al mamei. Dar s-a măritat acum vreo douăzeci şi cinci de ani. E vorba de Adora şi Alan Crellin.

— Ei, da, pe ei îi ştiu.

Pe ei toată lumea îi ştia. Averea nu era ceva comun în Wind Gap.

— Dar tot nu îmi convine prezenţa dumitale, donşoară Preaker. Dacă scrii articolul ăsta, lumea are să ne ştie numai pentru... asta.

— Dar poate că puţină publicitate va fi de folos. În alte cazuri aşa a fost.

Vickery tăcu o vreme, fixând gânditor punga mototolită de hârtie în care avea prânzul. Mirosea a sos de roşii. Mormăi ceva despre JonBenet{4} şi rahat.

— Mulţumesc, dar nu, donşoară Preaker. Şi nu am niciun comentariu. Nu am niciun comentariu despre vreo investigaţie. Poţi să mă citezi cu asta.

— Uite ce e, am tot dreptul să fiu aici. Hai să ne uşurăm munca. Tu îmi dai o informaţie. Orice. Iar eu dispar din calea ta o vreme. Nu am nicio intenţie să îţi îngreunez munca. Dar trebuie să mi-o fac şi eu pe a mea.

Asta era o altă mică târguială la care mă gândisem undeva pe lângă St. Louis.

Am plecat de la secţia de poliţie cu o copie a hărţii oraşului Wind Gap, pe care şeriful Vickery marcase cu un mic „x“ locul în care fusese găsit anul trecut cadavrul unei fetiţe.

Era vorba despre Ann Nash, nouă ani, al cărei corp fusese găsit pe data de 27 august în Falls Creek, o cascadă abruptă şi zgomotoasă

din pădurile de nord. Încă din noaptea de 26 august, de când se raportase dispariţia ei, o echipă de căutare scotocise întreaga pădure. Au găsit-o însă nişte vânători, în jurul orei 5 dimineaţa. Fusese strangulată aproximativ la miezul nopţii cu un cordon textil, înfăşurat de două ori în jurul gâtului. După care a fost aruncată în golf, a cărui adâncime era destul de redusă din cauza secetei. Cordonul textil se agăţase de o piatră, iar corpul fetiţei plutise toată noaptea în unda leneşă a apei. A fost înmormântată cu capacul sicriului închis. Asta era tot ce aflasem de la Vickery. Şi a fost nevoie de o oră întreagă de întrebări.

Am format numărul de pe afişul dispariţiei de la un telefon public dintr-o bibliotecă. O voce de femeie în vârstă mi-a comunicat că accesasem linia directă Natalie Keene, dar puteam auzi în fundal bâzâitul unei maşini de spălat vase. Femeia m-a informat că, din câte ştia, căutările continuau în pădurea de nord. Cei care doreau să ajute se puteau prezenta la intrarea din şoseaua principală, cu propriile sticle de apă. Se anunţau temperaturi foarte ridicate.

La locul de întâlnire, patru fete stăteau pe un

prosop la soare, cu un aspect îngâmfat şi indiferent. Mi-au indicat o cărare şi mi-au spus să merg până voi întâlni grupul de căutători.

— Ce te interesează aici? mă întrebă cea mai drăguţă dintre ele.

Figura ei îmbujorată şi părul împletit în codiţe aveau gingăşia unei fete în primii ani ai adolescenţei, dar sânii, pe care îi scotea cu mândrie în evidenţă, erau ai unei femei mature. Şi chiar o femeie matură norocoasă. Îmi zâmbi ca şi cum mă cunoştea, ceea ce părea imposibil de vreme ce ultima oară când m-am aflat în Wind Gap ea nu era decât un copil de grădiniţă. Cu toate astea, şi mie mi se părea cunoscută. Poate era fiica vreunei colege de şcoală. Vârsta ar fi fost potrivită, dacă acea colegă ar fi rămas gravidă imediat după liceu. Ceea ce nu era deloc greu de imaginat.

— Vreau doar să ajut, i-am răspuns.

— Sigur că da, spuse ea zâmbind tendenţios, după care găsi că oja de pe unghiile degetelor de la picioare era mult mai interesantă decât mine.

Am lăsat în urmă pietrişul fierbinte al şoselei şi am intrat în pădure, care părea însă şi mai fierbinte. Aerul avea acea umezeală tropicală a unei jungle. Tufele de păpădie şi frunzele de

sumac{5} îmi mângâiau gleznele, iar în aer pluteau o grămadă de fulgi pufoşi de bumbac, care mi se lipeau pe braţe. Mi-am amintit brusc că în copilărie îi numeam „rochiţa zânei“.

În depărtare se auzeau voci care o strigau pe Natalie, cele trei silabe apărând şi dispărând ca un cântec. După alte zece minute de căutări, i-am ajuns din urmă: aproximativ 50 de oameni mergând pe rânduri paralele, despicând continuu tufişurile cu ajutorul unor beţe.

— Salutare! Ceva nou? îmi strigă un tip cu burta rotunjită de bere, din apropiere.

Am părăsit cărarea şi mi-am croit drum printre copaci până la el.

— Pot fi cumva de ajutor?

Nu eram gata încă să-mi scot carneţelul.

— Poţi să mergi alături de noi, răspunse el. Întotdeauna ne este de folos un om în plus. E mai puţin teren de răscolit.

Am mers împreună câteva minute în tăcere, întreruptă periodic de tusea lui umedă şi grunjoasă.

— Uneori cred că e mai bine să ardem de tot pădurea asta! zise el deodată. Parcă numai rele se întâmplă pe aici. Eşti prietenă a familiei Keene?

— Nu, de fapt sunt jurnalist. La ziarul

Chicago Daily Post.

— Hmmm... I-auzi. Şi scrii despre toată chestia asta?

Dintr-o dată se auzi un urlet puternic, un geamăt de femeie:

— Natalie!

Mâinile mi se umeziseră în timp ce alergam către locul urletului. Alte siluete se îngrămădeau în aceeaşi direcţie. O adolescentă cu păr blond trecu rapid pe lângă noi, cu faţa aprinsă de groază. Se împleticea frenetic printre copaci, urlând numele lui Natalie către cer. Un tip mai în vârstă, probabil tatăl, o ajunse din urmă, o strânse în braţe şi o îndreptă în afara pădurii.

— Au găsit-o? întrebă noua mea cunoştinţă.

Mai multe capete se clătinară negativ.

— Nu, cred că doar s-a speriat! îi răspunse cineva. E prea mult pentru ea. Nici nu ar trebui să meargă fetele pe aici, mai ales în situaţia asta.

Omul mă fixă cu privirea, după care îşi şterse fruntea şi porni mai departe să scotocească tufele cu băţul.

— Neplăcută treabă, zise prietenul meu. Neplăcute vremuri.

Pornirăm mai departe încet. Am tras cu şutul

într-o cutie goală de bere, apoi în alta. O pasăre zbură prin faţa noastră, după care se înălţă spre cer. Deodată, o lăcustă îmi ateriză pe încheietura mâinii. Cam sinistru.

— Te deranjează dacă îţi pun nişte întrebări despre povestea asta?

Mi-am scos carneţelul.

— Nu prea ştiu ce aş putea să-ţi spun.

— Doar ce părere ai. Deja două fete ucise într-un orăşel atât de mic...

— Deocamdată nu ştie nimeni dacă e vreo legătură între ele. Doar dacă ştii tu ceva ce eu nu ştiu. Până acum, credem că sunt şanse ca Natalie să apară bine sănătoasă. N-au trecut nici măcar două zile.

— Despre Ann există anumite bănuieli?

— Vreun zănatec, vreun nebun a omorât-o. Unul care trecea prin oraş, uitase să îşi ia pastilele şi auzea tot felul de voci. Aşa ceva trebuie să fi fost.

— De ce crezi asta?

Se opri şi scoase din buzunar o grămăjoară de tutun pe care o mestecă cu nesaţ. Buzele mi se întinseră într-un zâmbet simpatetic.

— Păi cine altcineva ar fi fost în stare să-i smulgă bietei fete dinţii?

— I-a smuls dinţii?

— Pe toţi, în afara unui molar de lapte.

După încă o oră fără rezultate şi fără prea multe informaţii, mi-am părăsit partenerul de căutări, pe nume Ronald Kamens („Să-mi scrii, te rog, şi iniţiala celui de-al doilea nume, adică *J*“), şi am pornit către sud spre locul în care fusese găsit corpul lui Ann anul trecut. Abia după un sfert de oră numele lui Natalie se pierdu în depărtare. După alte zece minute puteam auzi zgomotul cascadei, urletul ţipător al apei rostogolite.

Ar fi destul de dificil să cari un copil prin pădure. Multe crengi şi ramuri acoperă poteca şi o grămadă de rădăcini îţi împiedică mersul. Dacă Ann era o adevărată „fiică“ din Wind Gap, un oraş în care trebuia etalată cea mai completă feminitate, cu siguranţă ar fi avut părul lung purtat pe spate. S-ar fi agăţat în tufele de pe margine. Căutam cu atenţie aceste fire de păr, dar nu zăream decât pânze de păianjen.

Iarba era încă turtită în locul în care se aflase cadavrul lui Ann, greblată parcă în căutarea indiciilor. Se aflau şi câteva chiştocuri de ţigară recente, lăsate probabil de nişte curioşi plictisiţi. Puşti fără ocupaţie, care se sperie unii pe alţii cu imaginea sângeroasă a unui nebun pasionat de dinţi.

În golful cascadei se afla un rând de pietre care agăţaseră cordonul textil din jurul gâtului fetiţei, lăsând corpul condamnat să zacă în apa leneşă toată noaptea. Acum, era doar o unduire calmă plutind peste nisip.

Domnul Ronald J. Kamens menţionase cu mândrie:

— Conducerea oraşului a încărcat toate pietrele în port-bagajul unei camionete şi a dat cu ele de pământ imediat la ieşirea din Wind Gap.

Fusese considerat un gest de credinţă elocvent, menit parcă să alunge posibilul rău care avea să mai apară prin oraş. Se pare că nu funcţionase.

M-am aşezat pe marginea golfului, mângâind încet pământul pietros. Am cules o pietricică netedă şi fierbinte şi mi-am lipit-o de obraz. Mă întrebam dacă Ann a venit vreodată în acest loc înainte de a fi ucisă. Sau poate că tinerele generaţii din Wind Gap descoperiseră modalităţi mai interesante de a-şi petrece verile. Când eram mică, obişnuiam să înotăm în josul apei, unde nişte pietre uriaşe formau adevărate bazine. Pe la picioare ni se învârteau o grămadă de crabi, iar noi încercam din greu să îi călcăm, dar ţipam de frică dacă reuşeam să

îi atingem. Nimeni nu avea costum de baie, ar fi fost prea complicat. Ne bălăceam în ce aveam şi plecam acasă gonind pe biciclete, cu maieuri şi pantaloni doldora de apă, scuturându-ne pletele ca nişte căţei uzi.

Câteodată, băieţii mai mari care aveau puşti şi cutii de bere furate urcau până aici să tragă în veveriţe sau în iepuri. După care îşi atârnau de curele bucăţi însângerate de carne. Întotdeauna îmi era silă de băieţii ăştia beţi şi ţâfnoşi, mirosind a transpiraţie, pentru care prezenţa noastră era ca şi inexistentă. Acum ştiu că există mai multe feluri de a vâna. Figura vânătorului gentleman, cu viziunea lui Teddy Roosevelt şi a măreţiei sportului, care se retrage după o zi pe teren cu un pahar rece de gin tonic, nu este cea pe care am avut-o şi în copilărie. Băieţii pe care îi ştiam eu erau vânători de sânge. Ei urmăreau acea zvâcnire de groază a animalului lovit, care într-o clipă trecea de la agilitatea goanei la inerţia morţii.

Când mai eram încă în gimnaziu, aveam poate doisprezece ani, am intrat în şopronul de vânătoare al băiatului unui vecin, o încăpere placată cu lemn, în care animalele erau tăiate şi jupuite. Din tavan atârnau hălci de carne umede, care aşteptau să fie uscate şi afumate.

Podeaua prăfuită era plină de pete de sânge, iar pereţii erau acoperiţi de postere cu femei dezbrăcate. Unele aveau picioarele desfăcute, altele erau aplecate şi penetrate. O alta era legată, cu ochii umezi, cu sânii strânşi şi învineţiţi ca nişte struguri, de un bărbat care îi stătea în spate. Aveam senzaţia că le puteam simţi mirosul, în aerul dens şi însângerat din şopron.

În acea noapte, în patul meu, cu degetul băgat în chiloţi, m-am masturbat pentru prima oară, tremurând şi fiindu-mi greaţă în acelaşi timp.

Doi

Oră de reduceri la baruri. Am renunţat la căutări şi m-am oprit la Footh's, singura tavernă din oraş cu lumină fluorescentă. Asta înainte de a vizita casa din strada Grove nr. 1665, adică locuinţa familiei Betsy şi Robert Nash, părinţii lui Ashleigh, doisprezece ani, Tiffanie, unsprezece ani, Ann cea decedată, pentru totdeauna nouă ani, şi Bobby junior, şase ani.

Au avut trei fete până a procrea, în cele din urmă, şi un băiat. În timp ce sorbeam din whiskey şi trosneam alune, cugetam asupra

disperării simţite de familia Nash de fiecare dată când li se năştea un copil fără penis. Prima a fost Ashleigh, nu era băiat, dar era dulcică şi sănătoasă. Oricum îşi doreau doi copii. Ashleigh a primit un nume fiţos, cu o scriere exotică, şi un dulap plin cu rochiţe creponate. Apoi au respirat adânc şi şi-au încercat din nou norocul. A apărut Tiffanie. Erau deja cam iritaţi, primirea acasă nu a mai fost la fel de extravagantă. Iar când madam Nash a rămas din nou gravidă, bărbatul ei a cumpărat o mică mănuşă de baseball, pentru a-i indica cocoloşului din burtă direcţia dorită. Îmi imaginez ce consternare teribilă au avut la apariţia celei de-a treia fete, Ann. I-au oferit repejor un nume din familie, fără măcar să adauge un *e* la final pentru design.

Ce miracol a fost naşterea lui Bobby! La trei ani după dezamăgirea produsă de Ann, băiatul – un accident, oare, sau chiar o ultimă şansă norocoasă? – a primit numele tatălui şi toată iubirea şi atenţia părinţilor. Iar fetele, mai ales Ann, au căpătat sentimentul că erau cam în plus. Cine are nevoie de o a treia fiică? Dar iată că acum tocmai ea beneficia de ceva atenţie.

Mi-am sorbit al doilea pahar de whiskey dintr-o înghiţitură, mi-am dezmorţit umerii, mi-

am înviorat puţin obrajii şi m-am urcat în Buick{6} - ul albastru, tânjind după un al treilea pahar.

Eu nu sunt genul de ziarist care se hrăneşte cu bucăţele din viaţa privată a oamenilor. Probabil de aceea sunt doar un reporter de mâna a doua. Unul dintre ei, cel puţin.

Încă ştiam drumul spre strada Grove. Se afla la două străzi în spatele liceului meu, la care mergeau de altfel toţi copiii pe o rază de o sută de kilometri. Liceul Millard Calhoon fusese fondat în 1930 şi reprezenta ultima sforţare de civilizaţie a oraşului Wind Gap înainte de Marea Depresie{7}. Purta numele primului primar al oraşului, un erou al Războiului Civil. Un erou din partea Confederaţilor{8}, dar asta nu a mai contat pentru nimeni, era oricum un erou. Domnul Calhoon se luptase în Lexington cu o armată întreagă de yankei în primul an al Războiului Civil şi se pare că salvase de unul singur micul orăşel (sau cel puţin aşa era scris pe placa memorială de la intrarea liceului). Omul ţâşnise ca o săgeată printre curţile caselor şi sărise abil peste gărduleţele de lemn, gonind politicos donşoarele din calea yankeilor distrugători. Astăzi există în Lexington casa memorială Calhoon, un exemplu de stil

arhitectural, unde se pot vedea încă gloanţele Nordului înfipte în lambriuri. Gloanţele sudiste ale domnului Calhoon, se presupune, au fost îngropate o dată cu cadavrele pe care le-au atins.

Calhoon a murit în anul 1929, la fastuoasa celebrare a o sută de ani de existenţă. Stătea într-un foişor, care acum nu mai există, în piaţa centrală a oraşului, care fusese pavată şi decorată cu o fanfară pentru acea ocazie. S-a aplecat spre nevastă-sa, o tipă de doar cincizeci şi doi de ani, şi i-a spus:

— E prea tare!

După care a suferit un atac de cord, în timpul căruia şi-a smuls decoraţiile pentru vitejie în război şi le-a aruncat în prăjiturelele decorate cu steagul Confederaţiei special pentru el.

Am o simpatie aparte pentru Calhoon. Câteodată, *totul* pare prea tare.

Casa familiei Nash arăta cum îmi închipuisem, tipică stilului anilor ’70, ca de altfel cam toate casele din partea de vest a oraşului. Una din acele construcţii în care garajul era punctul de maxim interes. Înaintând pe alee, am observat un băieţel blond ciufulit, care bombănea de zor pe lângă o bicicletă deja

mult prea mică pentru el. Roţile se învârteau în gol sub greutatea lui.

— Vrei să te ajut? l-am întrebat după ce am coborât din maşină.

De obicei nu mă prea pricep la copii, dar m-am gândit că o încercare nu strică. Puştiul mă privi tăcut o secundă, după care îşi băgă degetul în gură. I se ridică maieul, lăsându-i la vedere burtica. Bobby jr. părea cam prostuţ şi fricos. Un băiat foarte dorit de familia Nash, dar cam dezamăgitor.

M-am apropiat de el. Sări de pe bicicletă, care rămase o clipă în echilibru, şi se repezi spre casă.

— Tati!

Gonea de parcă l-aş fi ciupit.

Până să ajung eu, la intrare deja apăruse un bărbat. Privirea mi se fixă însă asupra unei fântâni din spatele lui, care gâlgâia monoton în holul casei. Avea trei braţe în formă de scoică şi statuia unui băieţel aşezată deasupra. Chiar şi de cealaltă parte a intrării, apa din fântână mirosea ciudat.

— Pe cine căutaţi?

— Dumneavoastră sunteţi Robert Nash?

Deodată păru îngrijorat. Era probabil aceeaşi întrebare pe care i-o adresase şi poliţia când l-

au anunţat despre moartea fiicei sale.

— Da, eu sunt Bob Nash.

— Îmi cer scuze că vă deranjez acasă. Mă numesc Camille Preaker. Sunt de aici, din Wind Gap.

— Aha.

— Dar acum lucrez la ziarul *Daily Post* din Chicago. Scriu despre... Mă aflu aici pentru cazul Natalie Keene, dar şi datorită morţii fiicei dumneavoastră.

Mă aşteptam la urlete de supărare, uşi trântite, înjurături, un pumn în figură. Dar Bob Nash şi-a îndesat adânc mâinile în buzunarele pantalonilor şi s-a lăsat pe călcâie.

— Putem sta de vorbă în dormitor.

Mi-a deschis uşa larg să pot intra şi am încercat să-mi croiesc cu atenţie drum prin grămada de nimicuri împrăştiate prin hol şi coşuri cu rufe din care dădeau pe afară cearşafuri şi tricouri de copii. Am trecut pe lângă baie, a cărei piesă centrală era un sul gol de hârtie igienică rostogolit pe jos, şi am continuat drumul pe hol, ai cărui pereţi erau tapetaţi cu fotografii: nişte fetiţe blonde adunate grămadă în jurul unui băieţel, domnul Nash, în tinereţe, cu braţele în jurul soţiei, amândoi ţinând în mână un cuţit de tăiat tortul.

Când am ajuns în dormitor, unde perdelele se asortau cu husa patului, iar şifonierul era ordonat, mi-am dat seama de ce Nash îl alesese ca loc al conversaţiei noastre. Era singura zonă din casă în care se mai afla un anumit grad de civilizaţie, ca o ultimă redută într-o junglă de disperare.

Nash se aşează pe o latură a patului, iar eu pe cealaltă. Nu existau scaune. Păream nişte figuranţi într-un filmuleţ porno. Doar că noi ţineam în mâini câte un pahar de Kool Aid{9} cu aromă de cireşe, pe care Nash le adusese de la bucătărie.

Omul avea un aspect îngrijit – mustaţă tunsă, părul pieptănat pe spate, dat cu gel, un tricou verde băgat în pantaloni. Bănuiam că el era cel care păstra ordinea în această cameră, în care domina îngrijirea neîndemânatică a unui burlac care se străduia prea tare.

Nu avea nevoie de introducere pentru interviu, iar eu îi eram recunoscătoare pentru asta. E ca şi cum ai pierde vremea pălăvrăgind cu iubitul, când amândoi ştiţi foarte bine că veţi face sex.

— Ann s-a tot plimbat cu bicicleta toată vara trecută, începu el. Întreaga vară s-a tot învârtit pe strada din jurul casei. Eu şi soţia nu o lăsam

să plece mai departe. Avea doar nouă ani. Iar noi suntem nişte părinţi tare grijulii. Dar mai spre finalul vacanţei, chiar înainte să înceapă şcoala, soţia mea a zis bine, pentru că Ann se tot ruga de ea, iar soţia mea a zis bine, adică Ann putea merge până la casa lui Emily, prietena ei. Dar nu a ajuns niciodată acolo. Deja se făcuse ceasul opt până ne-am dat seama.

— Dar la ce oră plecase?

— Pe la şapte. Aşa că undeva pe drum, pe una din cele zece străzi, au prins-o. Soţia mea nu-şi poate ierta niciodată îngăduinţa. Niciodată.

— Ce vrei să spui cu „au prins-o“?

— Ei, el, ce mai contează! Un nenorocit! Un ucigaş de copii bolnav! În timp ce eu şi familia mea dormim, în timp ce tu mergi cu maşina pe aici pentru a-ţi scrie articolul, pe undeva umblă un om în căutare de copii pe care să-i omoare. Pentru că amândoi ştim că fetiţa Keene nu s-a rătăcit.

Îşi termină băutura dintr-o înghiţitură şi se şterse la gură. Cu puţină şlefuire puteam obţine nişte citate ca lumea de la el. Era ceva comun deja, în proporţie directă cu timpul petrecut de spectator în faţa televizorului. Nu demult, îi luasem interviu unei femei a cărei fiică de

douăzeci şi doi de ani fusese ucisă de prietenul său. Femeia mi-a dat nişte replici preluate chiar dintr-un serial poliţist pe care îl văzusem cu o seară în urmă: *Aş vrea să pot spune că îmi este milă de el, dar mi-e teamă că nu îmi va mai fi milă de nimic de acum înainte!*

— Deci, domnule Nash, nu ştiţi pe nimeni care ar fi dorit răul familiei dumneavoastră?

— Domnişoară, eu îmi câştig banii din vânzarea *scaunelor* prin *telefon*! Lucrez pentru o firmă tocmai din Hayti, cu încă doi tipi. Nu cunosc lume nouă aproape deloc. Soţia mea lucrează cu jumătate de normă la şcoală. Nu există drame într-un astfel de trai. Pur şi simplu, cineva a decis că trebuie să o omoare pe fetiţa noastră.

Rostise ultimele cuvinte cu o resemnare fătişă, ca şi cum acceptase pe deplin acea idee.

Nash se ridică şi se apropie de o uşă glisantă de sticlă, care dădea spre o mică verandă. Deschise uşa, dar rămase înăuntru.

— Poate vreun homo a făcut-o, spuse el.

Alegerea acestei expresii era un eufemism în acel oraş.

— De ce crezi asta?

— Pentru că nu a violat-o. Toată lumea zice că e ceva neobişnuit într-o astfel de crimă. Eu

zic că e singura binecuvântare în situaţia asta. Prefer faptul că a omorât-o decât dacă ar fi violat-o.

— Nu au existat niciun fel de urme de violenţă? am întrebat precaut.

— Deloc. Niciun fel de vânătăi, de tăieturi, niciun fel de... tortură. Era doar sugrumată. Şi îi fuseseră smulşi dinţii. Şi nu am vrut să sune aşa chestia de dinainte, că e mai bine că a ucis-o decât s-o fi şi violat. E o prostie. Dar cred că înţelegi ce vreau să spun.

Am tăcut, lăsând reportofonul să bâzâie mai departe, înregistrându-mi respiraţia. Auzeam bucăţele de gheaţă ciocnindu-se în pahar şi zgomotul jocului de volei din camera de alături.

— Tati!

Prin deschizătura uşii de la dormitor apăru capul unei fetiţe blonde, cu părul prins într-o coadă de cal care îi ajungea până la mijloc.

— Nu acum, draga mea.

— Dar mi-e foame!

— Poţi să-ţi faci singură ceva, îi spuse Nash. Sunt nişte clătite în frigider şi ai grijă să mănânce şi Bobby.

Fetiţa mai zăbovi câteva momente privind covorul, după care închise în tăcere uşa. Mă întrebam unde le e mama.

— Eraţi acasă când Ann a plecat ultima oară?

Îşi întoarse privirea spre mine, muşcându-şi buzele.

— Nu, eram pe drum, mă întorceam din Hayti. E cam o oră de mers. Eu nu i-am făcut niciun rău fetiţei mele!

— Nu la asta mă referem, i-am răspuns eu, dar îl minţeam. Voiam doar să ştiu dacă ai apucat să o vezi în acea seară.

— Am văzut-o dimineaţa. Nu-mi aduc aminte dacă am vorbit sau nu. Probabil că nu. Patru copii dimineaţa poate fi cam mult uneori, ştii?

Îşi învârti gheaţa din pahar, care devenise între timp o gură de apă. Îşi trecu degetele prin mustaţa zbârlită.

— Nu ne-a ajutat nimeni până acum. Vickery nu mai face faţă. Şi mai e un detectiv mare şi tare pe aici, detaşat de la secţia din Kansas City. E doar un puşti, face pe deşteptul. De abia aşteaptă să scape de aici. Vrei o poză cu Ann?

A pronunţat *poază*, nu *poză*. Şi eu mai fac asta, din neatenţie. Scoase din portofel fotografia unei fetiţe blonde, cu un zâmbet larg într-o parte şi cu părul castaniu tăiat până la bărbie.

— Nevastă-mea voia să-i pună bigudiuri în

seara de dinaintea pozei de la şcoală. Iar Ann şi-a ciopârţit părul cu foarfeca. Era tare încăpăţânată. Un băieţoi. Chiar mă mir că tocmai pe ea au prins-o. Ashleigh a fost întotdeauna cea drăguţă, ştii! Cea care atrăgea toate privirile.

Mai privi o dată fotografia.

— Cred că Ann le-a dat de furcă, nu glumă!

Înainte să plec, Nash îmi dădu adresa prietenei lui Ann pe care aceasta urma să o viziteze în seara răpirii. Am condus într-acolo de-a lungul străduţelor. Partea aceasta de vest era recentă în oraş. Îţi puteai da seama după verdele deschis al ierbii, care fusese adusă sub formă de rulouri şi întinsă cu treizeci de veri în urmă. Nu semăna deloc cu chestia închisă la culoare, aspră şi uscată, care creştea în faţa casei mamei mele. Din iarba asta îţi puteai face un adevărat fluieraş. Despicai firul pe mijloc, suflai şi scoteai un sunet ascuţit până te usturau buzele.

Ar fi durat doar cinci minute pentru ca Ann să ajungă cu bicicleta la casa prietenei sale. Mai adăugăm zece minute, în cazul în care ar fi ocolit câteva străzi şi s-ar fi odihnit puţin după prima dată în care avea ocazia să pedaleze cu adevărat. La nouă ani e deja cam greu să fii

obligat să te învârţi doar în jurul casei. Ce s-a întâmplat cu bicicleta?

Am trecut încet pe lângă casa lui Emily Stone. În lumina albastră a înserării am observat chipul unei fete în dreptul ferestrei luminate. Sunt convinsă că părinţii lui Emily le spun prietenilor chestii de genul: „O îmbrăţişăm parcă mai tare seara acum, după ce s-a întâmplat!“ şi pun pariu că Emily se întreabă unde a fost omorâtă Ann.

Eu sigur mă întrebam chestia asta. Să smulgi douăzeci şi ceva de dinţi, indiferent de cât de mici ar fi fost, indiferent că victima nu mai opunea rezistenţă, era destul de dificil. Trebuia să se întâmple într-un loc aparte, un loc sigur, în care atacatorul avea timp suficient să facă aşa ceva.

Am privit poza lui Ann, care avea marginile îndoite spre interior de parcă ar fi vrut să o apere. Liniile drepte ale tunsorii şi zâmbetul larg îmi aduceau aminte de Natalie. Îmi era simpatică puştoaica. I-am pus poza cu grijă în torpedou. După care mi-am ridicat mâneca şi i-am scris numele întreg – Ann Marie Nash – cu litere albastre alungite pe tot interiorul braţului meu.

M-am gândit că nu ar fi indicat să întorc maşina în şosea, pentru că ar fi trebuit să intru pe o alee particulară. Iar oamenii de aici erau şi aşa destul de agitaţi, fără a mai fi nevoie ca cineva să le încalce proprietatea. Aşa că am făcut stânga în capătul străzii şi am ales varianta mai lungă spre casa mamei mele. Nu ştiam sigur dacă ar fi trebuit să o anunţ, dar am decis că nu e cazul cu trei străzi înainte de a ajunge. Era o oră târzie pentru telefoane, ar fi părut un gest exagerat de politeţe. O dată ce ai trecut graniţa statului, nu mai are sens să telefonezi pentru a întreba dacă poţi veni.

Casa masivă a mamei se află în cel mai sudic punct al oraşului, în cartierul rezidenţial, asta dacă aria formată de trei străzi poate fi considerată cartier. Căminul mamei – şi al meu, cândva – este un complex exemplar al stilului victorian{10}, cu verandă şi alee în faţă şi cu terasă de vară în spate, dar şi cu o minunată cupolă. Interiorul abundă în cămăruţe şi unghere, structurate într-un mod foarte ciudat. Oamenii acelei epoci, în special cei din sud, aveau nevoie de mult spaţiu între ei, pentru a-şi ţine deoparte tuberculoza şi gripa şi pentru a evita dorinţele carnale rapace şi emoţiile lipicioase. Spaţiul este întotdeauna binevenit.

Casa se află chiar în vârful unui deal foarte abrupt. Poţi urca în viteza întâi vechiul drum până sus, unde o copertină fereşte maşinile de ploaie. Sau poţi să parchezi la poalele dealului şi să urci cele şaizeci şi trei de trepte până în vârf, păşind cu grijă pe scara subţire ca o ţigară. În copilărie, urcam întotdeauna aceste trepte în fugă. Îmi închipuiam că scara merge spre stânga, pentru că eram eu stângace şi cineva se gândise că îmi va face plăcere chestia asta. Acum mi se pare ciudat că puteam gândi în felul ăsta.

Am parcat jos, pentru a atenua sentimentul de inoportunitate. Am ajuns în vârf cu tricoul ud de transpiraţie şi am simţit nevoia să îmi ridic părul, să îmi şterg ceafa şi să îmi scutur bluza de câteva ori. Pe cămaşa albastră aveam câteva pete de rugină. Deja miroseam, sau cum ar spune mama, *duhneam*.

Am apăsat soneria, care suna ca un miorlăit de pisică în copilăria mea, dar care acum emitea un *bing*! calm şi sacadat, ca acela folosit pe cd-urile cărţilor pentru copii când trebuie să dea pagina. Era nouă şi un sfert, suficient de târziu ca să fie deja în pat.

— Cine e? se auzi vocea subţire a mamei.

— Bună, mamă. Sunt Camille.

Încercam din greu să îmi păstrez calmul vocii.

— Camille!

Îmi deschise uşa şi rămase în prag, fără a părea surprinsă şi nu încercă să mă îmbrăţişeze, nici măcar în felul fleşcăit la care mă aşteptam.

— Ai păţit ceva?

— Nu, mamă, nu am păţit nimic. Am treabă în oraş.

— Treabă. Treabă? Vai, dragă, scuză-mă, intră, intră. Dar mă tem că nu pregătisem casa pentru musafiri.

Casa arăta perfect, inclusiv vasele de lalele ordonate la intrare. Aerul era atât de încărcat de polen, încât mi se umeziră ochii. Bineînţeles că mama nu a mai întrebat ce treabă aveam în oraş. Dar ea punea foarte rar astfel de întrebări, fie dintr-o preocupare exagerată pentru intimitatea altora, fie pur şi simplu nu prea îi păsa de multe lucruri. Vă puteţi imagina ce variantă am ales eu.

— Îţi ofer ceva de băut, Camille? Alan şi cu mine tocmai savuram un pahar de amaretto.

Îşi mişcă elocvent paharul din mână.

— Am pus şi puţin Sprite, pentru a îndulci gustul. Dar am şi suc de mango, vin sau ceai şi apă rece. Sau apă minerală. Unde locuieşti?

— Ce coincidenţă că mă întrebi! Speram să pot sta aici. Doar pentru câteva zile.

Tăcu un moment şi puteam auzi unghiile ei de un roz transparent ţăcănind paharul.

— Ei bine, cred că e în regulă. Dar era mai bine dacă sunai înainte. Ca să ştiu şi eu. Ţi-aş fi pregătit cina sau altceva. Vino să îl saluţi pe Alan! Stăteam pe terasa din spate.

Se îndepărtă de mine pe hol – încărcat pe laturi cu camere albe şi luminoase pentru citit, pentru relaxare, pentru discuţii – şi am privit-o cu atenţie. Era prima oară când ne vedeam într-un an de zile. Părul meu avea altă culoare – şaten de la roşcat – dar nu părea să fi observat diferenţa. Ea, în schimb, arăta exact la fel, nu cu mult mai în vârstă faţă de cum arătam eu, deşi avea aproape cincizeci de ani. Avea încă pielea netedă şi lucioasă, părul lung şi blond şi ochii de un albastru-deschis. Era imaginea păpuşii perfecte, cea cu care nu te joci niciodată pentru a nu-i strica aspectul. Purta o rochie lungă de bumbac roz cu papucei albi. Paharul se mişca în ritmul mersului său, dar nu vărsa o picătură.

— Alan, a sosit Camille!

Dispăru în bucătăria întunecată, cea mai mică dintre cele două şi se auzi trosnetul unei

tăviţe de gheaţă.

— Cine?

Am scos capul pe terasă, cu un zâmbet larg:

— Camille. Îmi pare rău că am apărut fără să vă anunţ.

Ai crede că un bibelou ca maică-mea se născuse pentru a se mărita cu un star de baseball. I-ar fi stat grozav lângă un uriaş musculos cu mustaţă. Alan însă era chiar mai slab decât ea, cu nişte pomeţi ascuţiţi şi înalţi, încât ochii îi păreau nişte aşchii migdalate. De câte ori îl vedeam, îmi provoca dorinţa de a-i administra vitamine intravenos. Întotdeauna se îmbrăca prea elegant, chiar şi pentru o băutură nocturnă cu mama.

Acum stătea pe fotoliu, cu genunchii ososi înţepând nişte pantaloni albi de pânză şi cu un pulover albastru subţire tras peste un tricou cu guler apretat. Nu transpira absolut deloc. Alan era opusul total al umezelii.

— Camille, ce plăcere! O adevărată plăcere! rosti el în stilul tărăgănat şi monoton care îl caracteriza. Ai venit în Wind Gap! Credeam că îţi repugnă tot ce provine din sudul statului Illinois!

— Am venit pentru serviciu, de fapt.

— Pentru serviciu.

Zâmbi. Era cea mai dezvoltată întrebare pe care o puteam obţine de la el. Mama apăru din nou lângă noi, cu părul ridicat şi legat cu o fundă albastră, arătând ca Wendy Darling{11} la maturitate. Îmi oferi un pahar de amaretto spumos, mă mângâie de două ori pe umăr şi se aşeză lângă Alan.

— E vorba de cele două fetiţe, Ann Nash şi Natalie Keene. Scriu un articol despre acest subiect.

— Vai, Camille, mă întrerupse mama, privind în altă parte.

Când e agitată, maică-mea are un tic nervos: îşi trage firele genelor. Câteodată chiar le smulge. De-a lungul unor ani dificili ai copilăriei mele, rămăsese fără gene, iar ochii aveau în permanenţă un roz lipicios, vulnerabili ca ai puilor de iepure. Iarna lăcrima continuu când ieşea din casă. Ceea ce nu se întâmpla prea des însă.

— E o sarcină de serviciu.

— Dumnezeule mare, ce sarcină! spuse ea, în timp ce degetele i se agitau nervoase în jurul ochilor.

Îşi scărpină pielea de sub ochi şi îşi aşeză mâinile în poală cu un gest hotărât.

— Nu crezi că părinţii lor trec prin momente

groaznice şi fără să vii tu să le analizezi sentimentele şi să le dezvălui lumii întregi? „Wind Gap îşi omoară copiii!“ – asta vrei să le transmiţi cititorilor?

— O fetiţă a fost ucisă, iar o alta a dispărut! Da, e datoria mea să le spun cititorilor despre asta!

— Am cunoscut aceşti copii, Camille. Trec printr-un moment foarte greu, îţi dai seama. Fetiţe ucise! Cine poate fi în stare de aşa ceva?

Am luat o înghiţitură de amaretto. De limbă mi se lipiră granule de zahăr, ceea ce îmi înfioră pielea.

— Nu stau mult. Promit.

Alan îşi îndreptă cutele puloverului şi dungile pantalonilor. De obicei participarea lui la conversaţiile noastre se rezuma la ajustări: un guler îndreptat, schimbarea încrucişării picioarelor.

— Nu pot suporta să vorbesc despre asta, continuă mama. Despre copii maltrataţi. Te rog să nu îmi povesteşti ce afli, să nu deschizi deloc acest subiect. Mă voi preface că te afli aici în vacanţa de vară.

Tăcu, trasând cu degetul o linie imaginară pe braţul fotoliului lui Alan.

— Amma ce face? am întrebat-o, încercând

să schimb tema discuţiei.

— Amma?

Mama căpătă o privire speriată, de parcă tocmai şi-ar fi amintit că şi-a lăsat copilul undeva.

— E foarte bine, doarme sus. Dar de ce întrebi?

Ştiam deja din zgomotul paşilor pe care îi auzisem la etaj – din camera de joacă în camera de cusut şi apoi pe holul cu fereastră din care se putea spiona cel mai bine terasa din spate – că Amma nu dormea deloc, dar nici nu o puteam condamna că mă evită.

— Din politeţe, mamă. Aşa se obişnuieşte în nord, ştii?

Am zâmbit pentru a-i arăta că o tachinez, dar ea îşi adânci privirea în pahar. Când îşi ridică din nou ochii, avea o expresie roz şi fermă.

— Poţi să stai cât vrei, Camille, zău. Dar va trebui să te porţi frumos cu sora ta. Acele fete îi erau colege de şcoală.

— De-abia aştept să o cunosc, am mormăit eu. Îmi pare foarte rău pentru pierderea suferită.

Nu m-am putut abţine să nu rostesc aceste ultime cuvinte, dar mama nu le-a observat nuanţa ironică.

— Îţi ofer dormitorul de lângă camera de zi. Dormitorul tău. Are baie cu cadă. Îţi voi cumpăra fructe şi nişte pastă de dinţi. Şi friptură. Mănânci friptură?

Am avut parte de patru ore de somn chinuit, ca şi cum aş fi stat în cadă cu jumătate din lungimea urechilor în apă. Tresăream în somn la fiecare douăzeci de minute, iar inima îmi bătea atât de tare, încât mă întrebam dacă nu cumva zgomotul ei m-a trezit. Visasem că îmi făcusem bagajul pentru o călătorie, dar mi-am dat seama că luasem haine total aiurea, pulovere pentru vacanţa de vară. Apoi am visat că i-am predat lui Curry un articol greşit: în loc să termin materialul despre nenorocita de Tammy Davis, care îşi încuiase copiii, scrisesem o poveste molatecă despre îngrijirea pielii.

Apoi am visat că maică-mea feliase un măr în bucăţele subţiri de carne, pe care mi le îndesa în gură, încet şi cu răbdare, pentru că eu eram pe moarte.

La cinci dimineaţa am decis să dau pătura deoparte. Mi-am spălat numele lui Ann de pe braţ, dar nu ştiu cum am reuşit, între periatul părului, îmbrăcat şi dibuit după un ruj, să scriu în loc numele lui Natalie Keene. L-am lăsat

acolo să-mi poarte noroc. De-abia răsărise soarele, dar mânerul uşii de la maşină era deja fierbinte. Aveam faţa amorţită de oboseală şi am încercat să îmi întind ochii şi gura, ca o prinţesă a filmelor de groază de categorie B.

Echipa de căutare urma să se reunească la ora şase pentru a continua raidul în pădure, iar eu doream neapărat să obţin o declaraţie oficială de la Vickery. Aşa că păzirea secţiei de poliţie mi-a părut o idee bună.

Strada principală era pustie la prima vedere, dar când am ieşit din maşină am observat două persoane câteva străduţe mai jos. Era ceva în neregulă cu imaginea aceea. O femeie în vârstă stătea pe jos în mijlocul drumului, cu picioarele depărtate, privind fix o clădire laterală, în timp ce un bărbat era aplecat lângă ea. Femeia dădea isteric din cap, ca un copil care refuză mâncarea. Căzuse? Sau poate avea un atac de cord?

M-am îndreptat repejor către ei, auzind treptat murmurul sacadat al discuţiei lor.

Bărbatul, cu părul alb şi cu o faţă bătrânicioasă, mă privi cu nişte ochi albicioşi.

— Cheamă poliţia! strigă el.

Vocea îi tremura teribil.

— Şi cheamă şi Ambulanţa!

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat, dar deja înţelesesem.

Îndesat în spaţiul minuscul dintre magazinul de bricolaj şi salonul de frumuseţe se vedea un corp micuţ, întors spre trotuar. Ca şi cum ne-ar fi aşteptat acolo, cu ochii căprui larg deschişi. Am recunoscut imediat buclele dezordonate, dar zâmbetul nu mai era. Buzele lui Natalie Keene se lipiseră de gingii în forma unui cerculeţ. Semăna cu o păpuşă de plastic, cu găurică între buze pentru biberon. Natalie nu mai avea dinţi.

Am simţit sângele năvălindu-mi în creieri şi un fir de transpiraţie rece pe coloana vertebrală. Mâinile şi picioarele mi s-au înmuiat şi pentru o secundă am simţit că mă prăbuşesc pe asfalt alături de femeie, care acum se ruga în şoaptă. Am făcut un pas înapoi pentru a mă sprijini de o maşină parcată şi mi-am strâns cu putere gâtul, încercând să încetinesc pulsul puternic. Prin minte îmi treceau imagini disparate: expresia îngrozită a bătrânului aplecat, o aluniţă roz de pe ceafa femeii, plasturele de pe genunchiul lui Natalie Keene. Îi simţeam numele arzându-mi pielea de sub mânecă.

Apoi au apărut mai multe voci şi l-am

observat pe Vickery alergând spre noi cu un alt tip.

— Fir-ar al dracului! mârâi şeriful la vederea cadavrului. Fir-ar al dracului, Iisuse!

Îşi sprijini capul de zidul de cărămidă al salonului de frumuseţe, respirând cu greutate. Celălalt tip, cam de vârsta mea, îngenunche lângă Natalie. O dungă vineţie îi înconjura gâtul, iar el îi apăsă pielea în căutarea pulsului. Se clătină puţin ridicându-se – copilul era mort, fără îndoială. Era detectivul şmecher din Kansas City, mă gândeam eu, puştiul tare de cap.

Ştia, totuşi, ce face când a reuşit să o trezească pe femeie din rugăciunea delirantă pentru a-i povesti cu calm ce văzuse. Cei doi erau soţ şi soţie, patroni ai restaurantului al cărui nume nu mi-l puteam aminti cu o zi înainte, şi anume Broussard. Se pregăteau să deschidă localul pentru micul dejun, dar au văzut-o. Cam cu cinci minute înainte de a ajunge şi eu.

Ni se alătură şi un ofiţer în uniformă, care îşi îngropă faţa în palme la vederea motivului pentru care fusese chemat.

— Oameni buni, o să avem nevoie să mergeţi la secţia de poliţie pentru a da declaraţii, ne anunţă Kansas City. Bill!

Vocea lui rezona o austeritate parentală. Vickery îngenunchease lângă cadavru, incapabil să se mai mişte. Buzele i se mişcau de parcă şi el începuse să se roage. A fost nevoie să fie strigat de două ori pentru a putea răspunde.

— Te-am auzit, Richard! Fii şi tu uman pentru o clipă!

Bill Vickery o îmbrăţişă pe doamna Broussard şi îi şopti ceva, până când ea îi mângâie mâinile.

Am aşteptat într-o cameră de culoarea gălbenuşului de ou până ce ofiţerul mi-a luat o declaraţie. În tot acest timp mă gândeam cât de mult mi-aş fi dorit să pot intra în sala de autopsie şi să-i pun lui Natalie un plasture curat pe genunchi.

Trei

Maică-mea s-a îmbrăcat în albastru la înmormântare. Negrul i se părea prea pesimist, iar orice altă culoare era indecentă. Şi la înmormântarea lui Marian a purtat albastru, ca de altfel şi Marian însăşi. A fost foarte surprinsă că nu îmi aduceam aminte acest detaliu. Eu mi-o aminteam pe Marian înmormântată într-o rochiţă roz-deschis. Dar nu era nimic neobişnuit

în asta, mama şi cu mine aveam păreri total diferite în privinţa surorii mele decedate.

În dimineaţa slujbei, Adora îşi trăncănea tocurile prin casă, aici vaporizând parfum, acolo fixându-şi cercelul. O priveam în timp ce sorbeam o cafea neagră şi fierbinte, care îmi arsese deja limba.

— Nici nu-i cunosc prea bine, spunea ea, au o viaţă foarte retrasă. Dar comunitatea trebuie să le fie alături în aceste momente. Natalie era o scumpete! Oamenii au fost foarte drăguţi cu mine când...

Privirea i se umbri de melancolie şi chiar părea sinceră.

Mă aflam în Wind Gap deja de cinci zile, dar Amma era încă o prezenţă invizibilă. Mama nu vorbea deloc despre ea.

Nu reuşisem să obţin nicio declaraţie de la familia Keene, ca de altfel nici permisiunea de a participa la înmormântare. Dar Curry îşi dorea foarte tare acest subiect, cum nu îl mai văzusem altădată, aşa că eram hotărâtă să dovedesc ce pot. Apoi mă gândeam că familia Keene nu va afla niciodată ce am scris. Nimeni nu citeşte ziarul nostru.

Întâmpinări murmurate şi îmbrăţişări parfumate la biserica Maica Domnului

Îndurerată, câteva femei salutându-mă politicos din cap, după ce gângurirăspre mama (ce *curaj* din partea Adorei să vină) şi se înghesuiră în lături pentru a-i face loc să treacă. Maica Domnului Îndurerată este o biserică din anii ’70, aurită şi împodobită ca un gablonţ de la magazinul de bijuterii. Oraşul Wind Gap este o oază de catolicism într-o regiune dominată de baptism sudist, deoarece oraşul fusese fondat de o mână de emigranţi irlandezi. Toate neamurile McMahon şi Malone care acostaseră în New York în timpul Foametei Cartofului{12}, fuseseră abuzaţi cu generozitate şi cei mai isteţi dintre ei porniră spre vest. Francezii dominau deja regiunea St. Louis, aşa că s-au îndreptat spre sud şi şi-au ridicat propriile aşezări. Dar, într-o platitudine generală, au fost împinşi mai departe în timpul Reconstrucţiei{13}. Statul Missouri, întotdeauna o regiune conflictuală, încerca să îşi consolideze rădăcinile sudiste, să devină un stat prosper fără sclavie, iar irlandezii au devenit o amprentă jenantă, înlăturată împreună cu alte etnii indezirabile. Dar au lăsat în urma lor religia.

Cu zece minute înainte de începerea ceremoniei, la intrarea în biserică se formase o coadă impresionantă. Am privit cu atenţie

interiorul bisericii şi ceva mi s-a părut în neregulă. Nu se afla niciun copil prezent acolo. Niciun băiat în pantaloni negri, jucându-se cu tractoraşul pe genunchii mamei, nicio fetiţă legănând păpuşi. Niciun puşti mai mic de cincisprezece ani. Nu ştiam dacă motivul acestei absenţe era respectul arătat părinţilor îndureraţi sau pur şi simplu o teamă instinctivă. Temerea ca propriul copil să nu fie ales ca viitoare pradă. Îmi imaginam deja grămezi de copii din Wind Gap ascunşi în cămăruţe întunecate, sugându-şi dosul palmelor în timp ce se uitau continuu la televizor, dar rămâneau în afara pericolului.

Fără copii care să se fâţâie de colo-colo, alaiul de la biserică era o poză statică, ca nişte tăieturi de hârtie aşezate în locul oamenilor. În rândul din spate l-am zărit pe Bob Nash, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă. Era tot fără soţie. M-a salutat din priviri, după care a încremenit.

Orga bisericii intonă sunetele molatice ale imnului de înmormântare, iar membrii familiei lui Natalie Keene, plânşi, îmbrăţişaţi şi îngrămădiţi lângă uşă ca o inimă îndurerată, se strânseră şi mai aproape unul de altul. Era

nevoie doar de două persoane pentru a căra sicriul alb lucios. Dacă ar fi fost mai mulţi, s-ar fi împiedicat unul de altul.

Procesiunea era condusă de părinţii lui Natalie. Soţia era cu şase centimetri mai înaltă decât soţul, o femeie plinuţă şi caldă, cu părul auriu prins pe spate cu o bentiţă. Avea o figură deschisă, în genul celei căutate de turişti pentru a întreba adrese sau ora exactă. Domnul Keene era scund şi slab, cu o faţă rotundă şi copilăroasă, accentuată de ochelari rotunzi, care arătau ca nişte roţi aurii de bicicletă. În spatele lor, mergea un tânăr frumuşel de optsprezece, nouăsprezece ani, cu capul plecat în piept, suspinând continuu. Era fratele lui Natalie, după câte am înţeles din şoaptele unei femei de lângă mine.

Pe obrajii mamei se scurgeau lacrimi, care picau cu zgomot pe geanta de piele pe care o ţinea în braţe. Femeia de lângă ea o mângâia pe mână. Mi-am scos încet carneţelul din buzunar şi am început să notez de zor, până când mama m-a observat şi mi-a tras peste mână, şoptindu-mi:

— Eşti nerespectuoasă şi ai o purtare jenantă. Opreşte-te sau te oblig să pleci!

M-am oprit din scris, dar am păstrat

carneţelul în mână, într-o încăpăţânare sfidătoare. Dar reuşisem să roşesc deja.

Procesiunea trecu în cele din urmă de noi. Sicriul părea absurd de mic. Mi-am imaginat-o pe Natalie înăuntru şi îi puteam vedea din nou picioarele zgâriate, părul pufos şi genunchii umflaţi, cu plasture. Am icnit uşor şi scurt, ca un semn de punctuaţie la finalul unei propoziţii.

Preotul rosti ceremonialul de înmormântare, gătit cu cele mai bune veştminte ale sale, iar noi ne-am ridicat, ne-am aşezat şi ne-am ridicat din nou, fiecare cu cărticica de rugăciuni primită de la biserică. În faţa noastră, statuia Fecioarei Maria se apleca iubitor către pruncul Iisus. Pe spatele acestei statui era inscripţionat:

Natalie Jean Keene
Scumpă fiică, soră şi prietenă,
Cerul are un nou înger!

Lângă sicriu se afla o fotografie mare a lui Natalie, puţin mai oficială decât cea pe care o văzusem iniţial în postere. Era o fetiţă plăcută şi drăgălaşă, cu bărbia ascuţită şi ochii mari, genul de fată care, la maturitate, ar fi avut cu siguranţă ceva aparte. Ar fi fost foarte

amuzantă şi interesantă povestind istorioare despre rolul de răţuşca cea urâtă, povestiri reale, de altfel. Sau, la fel de bine, ar fi rămas o persoană plăcută şi drăgălaşă. La vârsta de zece ani, aspectul unei fete poate fi imprevizibil.

Mama lui Natalie ajunse cu greu la pupitru, mototolind o bucată de hârtie. Faţa îi era umedă, dar glasul îi rămase ferm când îşi începu discursul.

— Aceasta este o scrisoare pentru Natalie, unica mea fiică.

Inspiră adânc şi reluă.

— Natalie, ai fost fetiţa mea scumpă. Nu pot să cred că nu mai eşti printre noi. Niciodată nu am să te mai adorm cântând sau gâdilându-te pe piele. Niciodată fratele tău nu îţi va mai răsuci codiţele şi niciodată tatăl tău nu te va mai ţine în braţe. Tatăl tău nu te va mai conduce la altar. Fratele tău nu va fi niciodată unchi. Îţi vom duce dorul la masa de duminică şi în vacanţele de vară. Ne va lipsi zâmbetul tău. Ne vor lipsi lacrimile tale. Şi cel mai tare, draga mea fiică, ne vei lipsi tu! Te iubim, Natalie!

Doamna Keene reveni la locul său, iar soţul o strânse în braţe, deşi ea părea destul de puternică. Imediat ce se aşează, îşi îmbrăţişă

băiatul, care plângea la pieptul ei. Domnul Keene clipea nervos privind stranele bisericii, de parcă ar fi căutat un chip de blamat.

— Pierderea unui copil este o tragedie cumplită, spuse preotul. Este şi mai cumplit să o pierzi în faţa unei asemenea răutăţi. Pentru că acestea sunt cu adevărat fapte diabolice. Biblia spune: „Ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte“. Dar să nu ne lăsăm pradă răzbunării. Să ne aducem aminte îndemnul lui Iisus: „Iubeşte-ţi aproapele!“ Să ne purtăm cu blândeţe faţă de aproapele nostru! Încărcaţi-vă inima cu iubirea lui Dumnezeu!

— Cred că îmi convenea mai mult ideea cu „ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte“, şopti un bărbat în spatele meu.

Mă întrebam dacă expresia „dinte pentru dinte“ mai deranjase şi pe altcineva.

La ieşirea din biserică în strălucirea zilei, am observat vizavi patru fete aliniate pe un zid dărăpănat. Picioarele lungi şi subţiri li se bălăngăneau în gol. Sânii le erau scoşi în relief de sutiene speciale. Erau aceleaşi fete pe care le întâlnisem la intrarea în pădure. Stăteau adunate una lângă alta şi râdeau, până ce una dintre ele, tot cea mai drăguţă, se îndreptă spre mine, iar celelalte încercau să devină serioase.

Însă stomacul le era încă scuturat de râs.

Natalie a fost înmormântată în cripta familiei, pe care erau deja trecute numele părinţilor săi. Mi-am amintit acea zicală potrivit căreia niciun copil nu trebuie să moară înaintea părinţilor săi, deoarece este împotriva naturii. Dar, de fapt, poate fi singura modalitate de a-ţi păstra copilul. Copiii cresc, devin maturi, caută căi şi credinţe de urmat. Îşi aleg un soţ sau un iubit. Nu vor fi înmormântaţi alături de părinţii lor. Cu toate acestea, familia Keene va păstra cea mai pură formă a familiei. Dar îngropată.

După slujbă, cei prezenţi s-au adunat în casa familiei Keene, o clădire masivă de piatră cu aspect rural, expresie a viziunii îndestulate a Americii pastorale. Era unică în Wind Gap. Puterea financiară în Missouri se evidenţiază imediat de acel şarm pastoral de provincie, plăcut, uneori, dar cam prăfuit. Ideea e că, spre exemplu, în perioada de colonizare a Americii, femeile înstărite se fardau cu nuanţe subtile de albastru sau gri pentru a-şi crea o imagine specifică Lumii Noi, în timp ce aceleaşi femei din Anglia se vopseau ca nişte păsări exotice. Pe scurt, casa familiei Keene arăta prea mult a fi din Missouri pentru a aparţine unor oameni din

Missouri.

Bufetul servit era compus în mare parte din produse pe bază de carne: curcan şi şuncă, vită şi vânat. Dar existau şi murături, măsline şi ouă fierte, rulouri şi mâncăruri pregătite la cuptor, crocante şi rumene. Musafirii s-au separat în două grupuri, cei care lăcrimau şi cei care nu lăcrimau. Cei mai stoici se adunaseră în bucătărie, cu pahare de lichior sau de cafea, să dezbată apropiatele alegeri pentru primărie, situaţia şcolilor şi, ocazional, stagnarea în cazul crimelor din Wind Gap.

— Jur că dacă văd un străin în apropierea fetelor mele, îl împuşc pe nenorocit înainte să apuce să dea „Bună ziua“, spuse un tip cu o faţă prelungă şi ascuţită, agitând un sandviş în timp ce vorbea.

Prietenii săi îl aprobară tacit.

— Nu pot să înţeleg de ce Vickery nu a golit dracului până acum pădurea, să radă naibii toţi pomii. Cu toţii ştim că acolo se ascunde! spuse un tânăr cu părul portocaliu.

— Donnie, mâine dimineaţă mergem împreună în pădure, i se adresă omul cu faţa prelungă. Vom cerceta metru cu metru. Sigur îl găsim pe nenorocit. Care mai vrea să vină?

Cei de faţă aprobară ideea şi continuară să

bea lichior din pahare de plastic. Mi-am notat să trec şi eu dimineaţă pe la intrările în pădure, pentru a vedea dacă vreun mahmur de aici îşi va ţine promisiunea. Dar deja îmi puteam imagina telefoanele timide de mâine dimineaţă:

— Tu te duci?

— Păi, nu prea ştiu, tu te duci?

— Nu ştiu nici eu, i-am cam promis lui Maggie că o ajut să coboare jaluzelele de ploaie...

După care vor urma promisiuni de se vedea la o bere mai târziu şi încercarea tuturor de a minimaliza sentimentul de vinovăţie.

Cei care lăcrimau, în mare parte femei, erau adunaţi în camera de zi, pe canapele de catifea sau taburete de piele. Fratele lui Natalie se afla tot aici, încă tremurând în braţele mamei sale, care lăcrima şi îl legăna uşor, mângâindu-i părul negru. Impresionant băiat, să îşi exprime durerea fără rezerve. Nu prea mai văzusem chestia asta. Femeile din jur le ofereau continuu farfurii de plastic cu mâncare, dar amândoi refuzau politicos. Maică-mea se învârtea în jurul lor ca un piţigoi isteric, dar ei nu păreau să o observe, aşa că se refugie repejor printre prietenele ei. Domnul Keene se retrăsese într-un colţ cu domnul Nash, amândoi fumând în tăcere.

În cameră existau încă lucruri care aminteau de Natalie. Un tricou gri împăturit, aşezat pe spătarul unui scaun, o pereche de tenişi cu şireturi albastre aşezaţi lângă uşă. Pe un raft din bibliotecă se afla un caiet spiralat cu un unicorn pe copertă, iar într-un suport de reviste se afla cartea *A Wrinkle In Time*{14}, cu colţurile îndoite.

Eu aveam o atitudine destul de acidă. Nu am vorbit cu membrii familiei, nici măcar nu m-am prezentat. Mă plimbam prin casa lor spionând, cu privirea ascunsă în paharul cu bere ca o fantomă ruşinată. Am văzut-o pe Katie Lacey, vechea mea prietenă din Liceul Calhoon, retrasă în propriul ei cerc de prieteni, o copie fidelă a grupului în care se afla maică-mea, cu o diferenţă de douăzeci de ani. Mă sărută pe obraz când m-am apropiat de ei.

— Auzisem eu că eşti în oraş, dar speram să mă suni, îmi spuse ea, ridicându-şi sprâncenele pensate foarte subţire spre mine, după care mă prezentă celorlalte trei femei de lângă ea, care se înghesuiră pe rând să îmi ofere o îmbrăţişare leşinată.

Bănuiesc că toate îmi fuseseră, la un moment dat, prietene. Ne-am exprimat condoleanţele şi toate eram de acord asupra tragediei situaţiei.

Angie Papermaker (născută Knightley) arăta

de parcă s-ar fi luptat în continuare cu bulimia din liceu, deoarece gâtul său era subţire şi fleşcăit ca al unei bătrâne. Mimi, o puştoaică bogată şi răsfăţată (tati avea o grămadă de ferme de pui în statul Arkansas) cu care nu prea mă înţelesesem niciodată, mă întrebă despre viaţa în Chicago, după care imediat se întoarse pentru a vorbi cu slăbuţa Tish, care decisese să mă ţină de mână, un gest menit a fi reconfortant, dar oarecum ciudat.

Angie îmi spuse că acum avea o fetiţă de cinci ani, pentru care soţul său stătea acasă cu arma la picior.

— O să fie o vară foarte lungă pentru cei mici, murmură Tish. Cred că toată lumea îşi ţine copiii încuiaţi acum.

Mă gândeam la fetele pe care le văzusem la înmormântare, nu cu mult mai mari ca Natalie, şi mă întrebam de ce părinţii lor nu erau îngrijoraţi.

— Tu ai copii, Camille? mă întrebă Angie cu o voce la fel de subţire ca propriu-i corp. De fapt, nici nu ştiu dacă te-ai măritat!

— Nu şi nu, i-am răspuns, luând o înghiţitură de bere şi rememorând imaginea lui Angie vomitând la mine acasă după ore şi ieşind din baie cu o faţă roşie şi triumfătoare.

Curry se înşela: să aparţin acestui loc era pentru mine mult mai tulburător decât util.

— Doamnelor, doar nu credeţi că puteţi acapara străina toată seara!

M-am întors pentru a întâlni una dintre prietenele bune ale mamei, Jackie O'Neele (născută Jackie O'Keefe), care în mod evident tocmai suferise o operaţie estetică la faţă. Ochii îi erau încă umflaţi, dar pielea feţei îi era roşie, umedă şi netedă, de parcă era un bebeluş tocmai ieşit din pântece. Pe degete îi străluceau câteva diamante, iar când m-a îmbrăţişat am simţit aroma de Juicy Fruit{15} şi pudră de talc. Seara devenise deja un fel de reuniune. Iar eu mă simţeam din nou ca un copil şi nici măcar nu îndrăznisem să îmi scot carneţelul, avertizată constant de privirile severe ale mamei.

— Puiule, arăţi foarte bine! continuă Jackie.

Avea capul rotund ca un pepene galben, plin de păr decolorat la maximum, sub care se ivea un zâmbet şiret. Jackie era o tipă alunecoasă şi superficială, dar întotdeauna se purta ca atare. În plus, puteam vorbi mult mai deschis cu ea decât cu propria mea mamă. Jackie, nicidecum Adora, a fost cea care mi-a oferit prima cutie de tampoane şi posibilitatea de a o suna pentru

detalii şi tot Jackie era cea care mă tachina şi se interesa în privinţa relaţiilor mele amoroase. Erau gesturi simple, dar pentru mine contaseră enorm.

— Ce mai faci, iubire? Maică-ta nu mi-a spus că eşti în oraş. Dar de fapt ea nu vorbeşte cu mine zilele astea, se pare că iar am dezamăgit-o cumva. Ştii cum e, „lasă că ştii tu de ce“.

Izbucni într-un râs gros de fumătoare şi îmi strânse braţul. Bănuiam că deja se îmbătase.

— Probabil că am uitat să-i trimit vreo felicitare sau ceva de genul ăsta, îndrugă ea, explicând în acelaşi timp şi cu mâna în care ţinea un pahar de vin. Sau poate nu i-a convenit grădinarul pe care i l-am trimis. Am auzit că scrii un articol despre *fete*, ce tragedie.

Monologul ei era atât de încâlcit şi de abrupt, încât am avut nevoie de un minut pentru a procesa ce spunea. Când am încercat să-i răspund, ea mă mângâia continuu pe braţ şi se uita la mine fix cu nişte ochi umezi.

— Camille, dragă, a trecut o grămadă de timp de când nu ne-am văzut. Iar acum, mă uit la tine şi te văd tot la vârsta la care erau şi aceste biete fete. Şi asta mă întristează cumplit! Toate lucrurile au luat-o razna. Nu mai înţeleg nimic.

Pe obraz i se scurse o lacrimă.

— Caută-mă să ne vedem, bine? Mai stăm de vorbă.

Am plecat din casa familiei Keene fără nicio declaraţie. Deja obosisem după atâtea conversaţii, deşi eu vorbisem foarte puţin.

Am sunat din nou la familia Keene ceva mai târziu, după ce băusem câteva pahare peste votca oferită de ei şi beneficiam de siguranţa distanţei impuse de linia telefonică. Am reuşit să le explic cine sunt şi ce am de gând să scriu. Nu mi-a mers prea bine. Dar în seara aceea am reuşit să încropesc câteva rânduri:

În micul oraş Wind Gap, statul Missouri, afişele de căutare a lui Natalie Jane Keene, 10 ani, fluturau încă pe stâlpi în ziua ceremoniei de înmormântare a fetiţei. O ceremonie cutremurătoare, la care preotul a invocat iertarea şi resemnarea, nu a reuşit să aplaneze furia şi durerea celor prezenţi. Şi asta deoarece fetiţa dulce şi sănătoasă a fost cea de-a doua victimă a ceea ce poliţia presupune a fi un criminal în serie. Un criminal în serie ale cărui ţinte sunt copiii.

„Toţi copilaşii de aici sunt drăguţi“, ne-a declarat fermierul Ronald J. Kamens, care a

participat la căutarea fetiţei Keene. „Nu pot să pricep de ce ni se întâmplă chestia asta“.

Corpul strangulat al copilei a fost descoperit în ziua de 14 mai, înghesuit în spaţiul dintre două clădiri de pe Strada Principală din Wind Gap.

„Ne va lipsi zâmbetul tău“, a spus Jeannie Keene, 52 de ani, mama micuţei Natalie. „Ne vor lipsi lacrimile tale. Şi cel mai tare, draga mea fiică, ne vei lipsi tu!“

Aceasta nu este prima tragedie de aceste fel din oraşul Wind Gap, aflat în sudul extrem al statului Missouri. Anul trecut în august, pe 27, Ann Nash, 9 ani, a fost găsită în apele râului, de asemenea strangulată. Plecase cu bicicleta pentru a-şi vizita o prietenă când a fost răpită. Ambele victime aveau dinţii smulşi de către asasin.

Cele două crime au uluit cei cinci ofiţeri care formează forţa de poliţie a oraşului. Fără prea multă experienţă în astfel de cazuri dramatice, poliţia locală beneficiază de ajutorul Diviziei de Omucideri a oraşului Kansas, printr-un detectiv specializat în determinarea profilului psihologic al criminalilor. Locuitorii oraşului (aproximativ 2.120 de oameni) pot fi siguri de un lucru: autorul acestor crime oribile ucide fără a avea un motiv anume.

„E un criminal în libertate care caută copii

pentru a-i ucide!“ ne-a declarat tatăl lui Ann, Bob Nash, 41 de ani, vânzător de mobilă. „Nu e vorba de o dramă mai veche aici, de vreun secret. Cineva pur şi simplu ne-a omorât copilul!“

Smulgerea dinţilor rămâne un mister nedezlegat, iar indiciile găsite până acum sunt irelevante. Poliţia locală nu a dorit să comenteze situaţia. Până la rezolvarea acestor asasinate, oamenii din Wind Gap se apără singuri – în oraş este instaurată stare de alertă şi patrule de supraveghere sunt prezente permanent pe străzile cândva liniştite.

În acest timp, locuitorii încearcă să îşi aline suferinţa.

„Nu vreau să vorbesc cu nimeni“, spune Jeannie Keene. „Vreau doar să fiu lăsată în pace. Toţi vrem să fim lăsaţi în pace.“

Încropeală de doi bani, ştiu, nu trebuie să-mi spună nimeni. Când i-am trimis lui Curry articolul prin e-mail, deja regretam tot ce scrisesem. Exagerasem spunând că poliţia acuza un criminal în serie. Vickery nu menţionase niciodată aşa ceva. Primul citat din Jeannie Keene era preluat din eulogie, iar al doilea din răspunsul acid pe care mi-l scuipase când am sunat-o sub pretextul condoleanţelor. Ştia că

aveau de gând să disec moartea fiicei sale pentru a publica povestea într-un ziar mototolit de toată lumea. „Toţi vrem să fim lăsaţi în pace!“ miorlăise ea în telefon. „Abia ne-am îngropat copilul azi. Să-ţi fie ruşine!“ Era şi ăsta un citat până la urmă, un citat de care mă agăţam cu disperare, pentru că redactorul meu mă presa îngrozitor.

Curry a considerat articolul bunicel, nu grozav, dar în regulă pentru început. A păstrat chiar şi punctul fierbinte al materialului: „*Un criminal în serie ale cărui ţinte sunt copiii“*. Enunţul ăsta trebuia tăiat, o ştiam şi eu, dar simţeam nevoia unei declaraţii dramatice. Probabil că şi Curry era beat când a citit mail-ul meu.

Mi-a cerut mai multe detalii despre familiile victimelor. O altă şansă de a-mi demonstra abilităţile. Şi aveam şi noroc, deoarece părea că povestea din Wind Gap aparţinea încă în exclusivitate ziarului nostru. Un scandal sexual în Congres tocmai căpăta proporţii în acelaşi timp, distrugând cariera a nu mai puţin de trei sobri membri ai Camerei Reprezentanţilor. Doi dintre aceştia erau femei. Pentru presă, era o pradă grozavă, suculentă. Şi mai important, mai bântuia un criminal în serie, de data aceasta

într-un oraş mult mai captivant, Seattle: prin ceaţa şi cafenelele locale, cineva avea plăcerea de a hăcui femei gravide, despicându-le abdomenul şi reaşezând conţinutul în forme şocante, pentru propriul amuzament.

Aşa că era clar o şansă pentru ziarul nostru că reporterii marilor ziare se ocupau de subiecte mai „metropolitane“. De povestea din Wind Gap mă ocupam doar eu, tolănită ca o ruină în patul copilăriei mele.

Miercuri am dormit până târziu, cu cearşafurile şi păturile transpirate adunate grămadă peste cap. Mă treziseră de câteva ori soneria telefonului, mârâitul aspiratorului şi maşina de tuns iarba. Aş fi dorit cu disperare să dorm, dar lumina zilei dădea buzna tropăind în viaţa mea. Ţineam ochii strâns închişi, imaginându-mi că sunt în Chicago, în patul meu rahitic din apartamentul minuscul, cu o singură fereastră oferindu-mi zidul unui supermarket. Îmi cumpărasem un dulap de carton cu patru ani înainte, când cumpărasem apartamentul, şi o masă de plastic pe care mâncam din nişte farfurii galbene îngrozitor de subţiri şi cu nişte tacâmuri micuţe şi îndoite. Nu mai ştiam dacă udasem singura plantă pe care o aveam, o

ferigă uşor îngălbenită pe care o găsisem în gunoiul unui vecin. Dar mi-am amintit că se uscase deja şi o aruncasem acum două luni.

Încercam să îmi aduc aminte şi alte imagini din viaţa mea în Chicago: cutia pe post de birou în care lucram la redacţie, administratorul de bloc care încă nu ştia cum mă cheamă, beculeţele verzi şi anoste de Crăciun pe care cei de la supermarket, deşi era luna mai, nu le dăduseră jos. Şi, eventual, câteva cunoştinţe care probabil nu observaseră că lipsesc.

Nu mă simţeam prea bine în Wind Gap, dar, din păcate, nici acasă nu mă aşteptau prea multe.

Am scotocit în sac după o sticlă de votcă şi m-am băgat la loc sub pături. Sorbind pe îndelete, cercetam cu atenţie camera. M-aş fi aşteptat că maică-mea să redecoreze camera de îndată ce am plecat de acasă, dar aceasta arăta exact ca acum zece ani. Regretam acum că fusesem o adolescentă mult prea serioasă: nu lipisem pe pereţi postere cu actori sau cântăreţi celebri, nu colecţionasem poze sau alte nimicuri. Aveam, în schimb, tablouri cu vapoare, peisaje pastorale în pastel şi portretul lui Eleanor Roosevelt{16}. Era cam ciudat că aveam aşa ceva, deoarece ştiam destul de

puţine lucruri despre doamna Roosevelt, şi anume că fusese un om bun. Probabil că a fost de ajuns pentru mine. Dacă mă gândesc la ce preferinţe am acum, probabil că ar fi mai potrivit portretul soţiei lui Warren Harding{17}, „Ducesa“{18}, care îşi notase toate ofensele primite într-un carneţel roşu, după care se răzbunase ca atare. Se pare că acum prefer primele doamne ceva mai acide.

Am mai băut nişte votcă. Nu-mi doream altceva decât să mi se taie filmul din nou, să mă înfăşor în negru şi să dispar. Mă simţeam groaznic. Gâtul îmi era sugrumat de lacrimi, ca un balon umflat cu apă gata să plesnească. Îmi doream cu disperare să simt înţepătura unui ac cu gămălie. Wind Gap nu era un loc sănătos pentru mine. Casa asta nu era un loc sănătos pentru mine.

La uşă se auzi un ciocănit încet, mai mult un foşnet.

— Da!

Băgasem deja sticla de votcă sub pat.

— Camille! E mama!

— Da!

— Ţi-am adus o cremă!

M-am împleticit până la uşă, datorită sticlei de votcă ce-mi oferise curajul necesar să trec

peste acea zi în acel loc. Nu mă mai apropiasem de băutură timp de şase luni, dar aici nu mai conta nimic.

Maică-mea se agita în dreptul uşii, încercând să tragă cu ochiul înăuntru, de parcă era camera de trofee a unui copil mort. Pe aproape, oricum. Ţinea în mână un tub mare şi verde.

— E cremă cu vitamina E. Am cumpărat-o de dimineaţă.

Mama crede cu tărie în efectul paleativ al vitaminei E, de parcă dacă mă ung la greu cu cremă am să devin din nou pură şi catifelată. Chestia asta nu a funcţionat până acum.

— Mulţumesc.

Ochii ei îmi cercetau cu atenţie gâtul, braţele, picioarele, toate acoperite doar de tricoul cu care dormisem. Apoi privirea i se întoarse către faţă. Oftă şi-şi clătină uşor capul. După care încremeni.

— Ţi-a fost greu la înmormântare, mamă?

Chiar şi în astfel de momente, nu mă puteam abţine să nu o zgândăr puţin.

— Foarte greu. Atâtea amintiri. Şi sicriul acela micuţ...

— Şi pentru mine a fost greu. Chiar surprinzător de greu. Îmi e tare dor de ea. Chiar şi acum. Nu e ciudat?

— Ciudat ar fi să nu îţi fie dor de ea. E vorba de sora ta. E cam la fel de dureros ca în cazul în care ţi-ai pierde copilul. Chiar dacă erai atât de mică.

La parter, Alan fluiera o melodie cu mare preocupare, dar maică-mea nu părea să-l audă.

— Nu prea m-a impresionat scrisoarea acea deschisă pe care a citit-o Jeannie Keene. Era o înmormântare, nu o campanie electorală. Şi de ce erau toţi îmbrăcaţi aşa lejer?

— Mie mi-a plăcut scrisoarea. Era sinceră. Tu nu ai citit nimic la înmormântarea lui Marian?

— Nu, nici gând. Abia mă ţineam pe picioare, dară-mi-te să mai şi vorbesc. Nu pot să cred că ai uitat asemenea lucruri, Camille. Probabil că te simţi şi prost că nu mai ţii minte ce s-a întâmplat.

— Aveam doar treisprezece ani când a murit Marian, mamă. Mai ştii, eram mică!

Trecuseră aproape douăzeci de ani, nu-i aşa?

— În fine, asta e. Vrei să faci ceva anume azi? Au înflorit trandafirii în parcul Daly, dacă ai chef de o plimbare.

— Ar trebui să merg la secţia de poliţie.

— Să nu mai pomeneşti de asta cât stai aici! izbucni ea. Spune mai bine că ai treabă sau vrei să îţi vezi prietenii.

— Am treabă.

— Foarte bine. N-ai decât!

Se îndepărtă pe coridorul cu covor şi am putut auzi treptele scârţâind rapid sub paşii ei.

M-am spălat într-o apă călâie şi puţină, pe întuneric şi cu un pahar de votcă aşezat pe marginea căzii, după care m-am îmbrăcat şi am ieşit pe hol. În casă era linişte, cam câtă linişte putea permite o structură veche de o sută de ani. Din bucătărie se auzea bâzâitul unui ventilator şi am aşteptat câteva clipe pentru a fi sigură că nu e nimeni acolo. După care am intrat rapid, am înşfăcat un măr verde şi deja muşcasem din el când am ajuns în stradă. Cerul era de un albastru perfect.

Pe verandă am zărit un îngeraş. O fetiţă cu privirea fixată asupra unei căsuţe uriaşe de păpuşi, înaltă de un metru şi ceva, construită să arate exact ca şi casa mamei. Stătea cu spatele spre mine şi puteam să-i observ părul lung şi blond meticulos aranjat în şuviţe. Când s-a întors, mi-am dat seama că era chiar fata cu care discutasem la intrarea în pădure, dar şi fata care râdea cu prietenele la înmormântarea lui Natalie. Cea mai drăguţă dintre ele.

— Amma? am strigat, iar ea zâmbi.

— Normal. Cine altcineva s-ar juca pe veranda Adorei cu o casă Adora în miniatură?

Amma purta o rochiţă copilărească de vară, cu o pălărie de paie asortată alături. Arăta exact de vârsta pe care o avea – treisprezece ani – pentru prima dată de când o vedeam eu. De fapt, nu. Acum arăta chiar mai mică. Hainele acelea se potriveau mai degrabă unui copil de zece ani. Îşi dădu seama că o studiam şi se strâmbă.

— Mă îmbrac aşa pentru Adora. Când sunt acasă, eu sunt păpuşica ei.

— Şi când nu eşti acasă?

— Sunt alte lucruri. Tu eşti Camille. Sora mea vitregă. Prima fiică a Adorei, înainte de *Marian*. Tu eşti ante, iar eu sunt post. Dar tu nu m-ai recunoscut.

— Am fost prea mult timp plecată. Iar Adora nu mi-a mai trimis poze de Crăciun de cinci ani.

— Nu ţi le-a mai trimis ţie, poate. Încă ne mai pune să facem nenorocitele alea de poze. În fiecare an, Adora îmi cumpără o rochiţă ecosez roşu cu verde, special pentru această minunată ocazie. Cum terminăm, o arunc imediat în foc.

Din camera din faţă a căsuţei, scoase un scăunel de mărimea unei mandarine şi îl ridică spre mine.

— Trebuie redecorată acum, pentru că Adora a schimbat culoarea de la portocaliu la galben. Mi-a promis că o să mă ducă la fabrica de ţesături să îmi aleg materialele potrivite. Căsuţa de păpuşi e distracţia mea preferată.

Sunase foarte normal, „distracţia mea preferată“. Cuvintele plutiseră alene din gura ei, dulci şi rotunde ca nişte bomboane cu lapte, murmurate cu o uşoară înclinaţie a capului, dar îi aparţineau cu siguranţă mamei. Micuţa păpuşă învăţa să vorbească exact ca Adora.

— Se pare că te pricepi foarte bine la chestia asta, i-am spus eu îndepărtându-mă şi i-am făcut din mers cu mâna.

— Mulţumesc, răspunse ea.

Privirea i se opri pe camera mea din interiorul căsuţei. Un deget micuţ împunse patul.

— Sper să te simţi bine aici, şopti ea spre cameră, ca şi cum ar fi vorbit cu o Camille micuţă pe care nimeni altcineva nu o putea vedea.

Pe şeriful Vickery l-am găsit trosnind cu sete un semafor strâmbat, la intersecţia străzilor A doua şi Ely, un loc liniştit cu case micuţe, la câteva străzi de secţia de poliţie. Avea un

ciocan în mâini şi fiecare lovitură îi smulgea un icnet. Cămaşa era deja udă pe spate, iar ochelarii îi alunecaseră pe vârful nasului.

— Nu am nimic de declarat, donşoară Preaker. *Bang*.

— Ştiu că e mult mai comod să ignori realitatea, şerif Vickery. Nici eu nu mi-am dorit foarte tare subiectul acesta. Dar am fost silită să îl accept pentru că sunt din zonă.

— Nu prea mai eşti din zonă de ceva ani buni, din câte am auzit. *Bang*.

Nu i-am răspuns. Îmi întorsesem privirea spre un smoc de iarbă rătăcit prin crăpătura trotuarului. Apelativul „donşoară“ mă cam irita. Nu ştiam dacă era o formă de politeţe cu care nu eram obişnuită sau o aluzie la faptul că nu eram căsătorită. O femeie nemăritată trecută chiar cu un fir de păr peste treizeci de ani era un lucru tare ciudat prin partea asta.

— O persoană cumsecade ar fi renunţat să scrie despre copii morţi. *Bang*. Acesta-i oportunism, donşoară Preaker.

Pe trotuarul de vizavi, un bătrânel îşi tremura paşii spre o casă de şindrilă, cărând o cutie de lapte.

— Ai dreptate, nu mă simt prea cumsecade zilele astea.

Nu mă deranja să îi gâdil puţin orgoliul şerifului Vickery. Voiam să îl fac să mă placă, nu pentru că mi-ar fi uşurat considerabil munca, ci pentru că felul său de a urla când stătea de vorbă îmi amintea de Curry, de care îmi era tare dor.

— Dar mă gândeam că puţină publicitate ar atrage atenţia asupra cazului şi poate s-ar rezolva mai uşor. S-a întâmplat şi în alte cazuri.

— Fir-ar al dracului!

Trânti toporul cu putere de pământ şi mă privi cu furie drept în ochi.

— Am cerut deja ajutor! Avem un detectiv foarte tare din Kansas City alături de noi, care tot bântuie pe aici de câteva luni. Şi tot nu a fost în stare să dea de cap la nimic până acum. Zice că s-ar putea să fie vreun autostopist nebun care s-a oprit pe aici, i-a plăcut locul şi a rămas pe aproape de un an încoace. Oraşul acesta însă nu atât de mare şi eu n-am văzut pe nimeni care să nu fie de-al locului.

Continuă să mă fixeze cu privirea.

— Da, dar pe aici sunt şi nişte păduri foarte întinse şi destul de dese, am continuat eu.

— Nu e vorba de niciun străin şi sunt sigur că şi tu ştii asta.

— Mă gândeam că preferi, totuşi, varianta cu

străinul.

Vickery oftă, îşi aprinse o ţigară şi îşi aşeză mâna protector pe panoul indicator.

— La dracu', normal că aş fi preferat-o, spuse el. Dar nici eu nu-s idiot. Nu am mai avut cazuri de crimă până acum, dar sigur nu-s un nenorocit de idiot!

Îmi doream în acel moment să nu fi băut atâta votcă. Simţeam că gândurile mi se topesc, nu puteam reţine nimic din ce spunea şi nu puteam formula nicio întrebare inteligentă.

— Crezi că cineva din Wind Gap face chestia asta?

— Nu răspund.

— Neoficial, de ce ar ucide copii cineva din Wind Gap?

— Got a sunat odată pentru că Ann omorâse papagalul vecinului cu un băţ. Îl ascuţise chiar ea cu briceagul de vânătoare al lui taică-său. Natalie, la dracu', familia ei s-a mutat aici acum doi ani din Philadelphia, pentru că îi înfipsese colegei ei o foarfecă în ochi. Taică-său a renunţat la o afacere mare, pentru a lua-o de la capăt aici. În statul în care a crescut bunică-său. Într-un orăşel mic. De parcă un orăşel mic n-ar avea deja destule probleme.

— În care foarte important e că toată lumea

ştie cine sunt uscăturile.

— Normal.

— Deci crezi că ar putea fi cineva căruia nu îi plăceau copiii? Şi în special aceste fete? Poate că i-au făcut ceva. Iar el se răzbuna!

Vickery îşi scărpină nasul şi îşi întinse mustaţa. Privi toporul aruncat pe pământ şi mi-am dat seama că se gândea dacă să îl ridice şi să încheie conversaţia sau nu. În acel moment se opri lângă noi un sedan negru, cu geamul din dreapta deschizându-se chiar înainte de a se opri. Privirea şoferului, acoperită de ochelari de soare, se aţinti asupra noastră.

— Salut, Bill! Parcă trebuia să ne vedem la secţie!

— Am avut treabă.

Era Kansas City. Se uită la mine coborându-şi ochelarii într-o manieră studiată. Sprânceana stângă, de un şaten deschis, îi tot încrunta privirea. Albastră. Îmi zâmbi, cu nişte dinţi perfecţi ca bombonelele Chiclets{19}.

— Salut! spuse el, privindu-l pe Vickery, care se aplecase să-şi ridice toporul şi apoi din nou pe mine.

— Salut, i-am răspuns eu.

Mi-am tras mânecile bluzei în jos, am strâns manşetele ghemotoc în palme şi m-am lăsat pe

un picior.

— Bill, te iau cu maşina? Sau eşti cumva adeptul mersului pe jos? Aş putea opri în drum să iau cafea şi ne vedem la secţie.

— Nu beau cafea. Ar fi trebuit să îţi dai seama până acum. Ajung la secţie în cincisprezece minute.

— Poate reuşeşti să ajungi în zece, totuşi. Deja am rămas în urmă o grămadă.

Kansas City mă mai privi o dată.

— Sigur nu te iau cu maşina, Bill?

Vickery nu mai spuse nimic, se mulţumi doar să dea din cap.

— Cine e prietena ta, Bill? Credeam că am întâlnit deja toţi Wind Gap-erii de seamă. Sau se spune... Wind Gap-ieni?

Rânji. Iar eu tăceam în continuare, sperând că Vickery mă va prezenta.

Stupoare! Vickery preferă să nu audă întrebarea. În Chicago, aş fi întins fără probleme mâna şi m-aş fi prezentat zâmbind, bucurându-mă de reacţia stârnită. Dar aici am ales să îl privesc pe Vickery fără să spun nimic.

— În regulă, ne vedem la secţie.

Geamul se ridică şi maşina porni.

— Acesta era detectivul din Kansas City? am întrebat eu.

În loc de răspuns, Vickery îşi aprinse o ţigară şi se îndepărtă. Pe celălalt trotuar, moşuleţul ajunsese la ultima treaptă.

Patru

Cineva desenase cu spray spirale albastre pe picioarele turnului de apă din Parcul Memorial Jacob J. Garrett, creându-i o imagine drăgălaşă, de parcă ar fi purtat botoşei croşetaţi. Parcul în sine – ultimul loc în care Natalie Keene fusese văzută în viaţă – era pustiu. Noroiul de pe terenul de baseball avea deja câţiva centimetri buni. Îi puteam simţi gustul parcă rămas în gât ca de la un ceai stătut. Iarba crescuse la marginea pădurii. Mă miram că nimeni nu a vrut s-o taie, să o elimine precum pietrele care au sugrumat-o pe Ann Nash.

Când eram la liceu, parcul Garrett era locul ideal în care toată lumea venea în week-end pentru a bea bere, pentru a fuma iarbă sau pentru a se masturba câţiva metri mai încolo în pădure. Aici mă sărutasem prima dată, la treisprezece ani, cu un jucător de baseball care îşi îndesase în gură un pachet întreg de iarbă. Asprimea aromei m-a surprins mult mai tare decât sărutul. În spatele maşinii am vomitat mai

târziu wine cooler{20} cu bucăţele mici de fructe.

— James Capisi a fost aici.

M-am întors pentru a vedea un băiat blond tuns scurt, cu o minge de tenis destul de şifonată.

— James Capisi? am repetat eu.

— Prietenul meu, era aici când ea a luat-o pe Natalie, răspunse puştiul. James a văzut-o. Era îmbrăcată cu o cămaşă de noapte. Se jucau Frisbee la marginea pădurii, iar ea a luat-o pe Natalie. Putea să îl ia pe James, dar el a rămas aici pe teren. Aşa că Natalie s-a dus lângă copaci. James se afla aici din cauza soarelui. Nu are voie să stea în soare, pentru că maică-sa are cancer la piele, dar el mai stă oricum. Sau stătea înainte.

Băiatul lovi mingea de pământ şi un fir de praf se împrăştie în jurul său.

— Nu-i mai place soarele?

— Nu-i mai place nimic.

— Din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Natalie?

Dădu din umeri nervos.

— Din cauză că e un pămpălău.

Puştiul mă privi de sus până jos şi dintr-o dată mă lovi cu mingea cu putere. Aceasta îmi

atinse şoldul şi se rostogoli.

— Femeia care a luat-o pe Natalie!

— Stai puţin, ce vrei să spui?

Ceea ce ştiam eu era că Natalie se juca aici cu nişte prieteni, care au plecat pe rând, iar ea se presupunea că fusese răpită în drumul scurt spre casă.

— James a văzut când femeia a luat-o pe Natalie. Erau numai ei doi şi se jucau cu discul Frisbee, iar Natalie a ratat să-l prindă şi s-a dus după disc în pădure, iar femeia a prins-o şi a luat-o în braţe. După care au dispărut. Iar James a fugit acasă. Şi de atunci nu mai iese!

— Da' tu de unde ştii cum s-a întâmplat?

— Am fost la el o dată. Şi mi-a povestit. Sunt prietenul lui cel mai bun.

— Casa lui James e prin apropiere?

— Dă-l în mă-sa! Mai bine plec la bunică-mea vara asta. În Arkansas. Mai bine decât aici, oricum.

Puştiul aruncă mingea în plasa care îngrădea terenul de baseball, iar aceasta se înţepeni acolo, zornăind metalul.

— Eşti de pe aici? mă întrebă, aruncând praf în aer.

— Da. Locuiam aici. Acum stau în altă parte. Sunt doar în vizită.

Am mai încercat o dată:

— Dar James stă pe aproape?

— Eşti la liceu?

Pielea lui era foarte bronzată, arăta ca un marinar în miniatură.

— Nu.

— La facultate? Pe bărbie i se scursese salivă.

— Nu, sunt mai mare.

— Trebuie să plec.

Făcu un salt în spate, smulse mingea din gard ca pe un dinte cariat, se întoarse şi mă mai privi o dată, mişcându-şi bazinul cu un tremur nervos.

— Trebuie să plec.

Îşi aruncă mingea spre stradă, unde se izbi de maşina mea cu o bufnitură impresionantă. Alergă să o prindă şi dispăru.

La singurul FaStop{21} din Wind Gap am găsit într-o carte de telefoane, subţire ca o revistă, familia Capisi Janel. După care am umplut un dispozitiv Big Mouth cu bombonele de căpşuni şi am pornit spre numărul 3617 de pe strada Holmes.

Casa familiei Capisi se afla în zona modestă din partea de est a oraşului, o adunătură de case dărăpănate cu două camere, unde majoritatea locuitorilor munceau la abatorul de

porci din apropiere, o afacere privată care livra aproape două procente din totalul cărnii de porc la nivel naţional. Dacă întâlneşti o persoană săracă în Wind Gap, cu siguranţă îţi va spune că lucrează la abator, aşa cum făcuse, de altfel, şi taică-său. La abator sunt mai multe secţii: pe de o parte e sectorul de înmulţire a porcilor, de tăiere şi repartizare, scroafe de însămânţat şi însemnat, grămezi de baligă de controlat; pe de altă parte, e secţia de măcelărie. O parte din angajaţi încarcă porcii, împingându-i prin pasaj, unde sunt ameţiţi. Unii apucă picioarele din spate, leagă centura în jurul porcului, care este ridicat, zbătându-se înnebunit, şi întors cu picioarele în sus. Li se taie gâtul cu nişte cuţite ascuţite, iar sângele se scurge grămadă şi alunecă precum vopseaua printre lespezile podelei. După care porcii ajung în vasul de opărire. Ţipetele continui, ca nişte lovituri metalice, îi determină pe majoritatea lucrătorilor să poarte dopuri de urechi şi să-şi petreacă restul zilei în cea mai adâncă tăcere. Seara se îmbată şi ascultă muzică la maximum. Barul local, *La Heelah*, nu are în meniu absolut nimic preparat pe bază de porc, ci doar minuturi de pui, care, probabil, sunt procesate de nişte lucrători la fel de furioşi de la vreun

abator situat în alt oraş la fel de ciudat.

De dragul dezvăluirilor complete, ar trebui să adaug că maică-mea deţine acest abator, de la care are anual aproximativ 1,2 milioane de dolari profit. Bineînţeles, are angajaţi care se ocupă de conducerea afacerii.

Un cotoi mieuna de zor pe veranda casei familiei Capisi şi, pe măsură ce mă apropiam, puteam auzi zumzetul unei emisiuni televizate. Am bătut la uşă şi am aşteptat. Pisica mi se freca deja de picioare şi i-am putut simţi coastele. Am bătut din nou, iar televizorul tăcu. Pisica se ascunse sub balansoarul din verandă şi începu să miorlăie. Am trasat cu unghia conturul cuvântului „scheunat“ în palma dreaptă, după care am bătut din nou.

— Mamă! se auzi un strigăt de copil de la fereastră.

M-am apropiat şi am putut zări prin geamul prăfuit chipul unui băiat cârlionţat, cu ochii mari.

— Salut! Scuze că te deranjez! Tu eşti James?

— Ce vrei?

— Bună, James, îmi pare rău că te-am deranjat. Urmăreai ceva interesant?

— Eşti de la poliţie?

— Nu, doar încerc să aflu cine i-a făcut rău prietenei tale. Putem sta de vorbă?

Băiatul rămase pe loc, trasând cu degetul o linie imaginară pe pervazul ferestrei. M-am aşezat la capătul îndepărtat al balansoarului.

— Numele meu e Camille. Un prieten de-ai tăi mi-a povestit ce ai văzut tu. Un puşti cu părul blond tuns foarte scurt?

— Dee.

— Aşa îl cheamă? Ne-am întâlnit în parc, acolo unde te jucai tu cu Natalie.

— Ea a luat-o. Şi nimeni nu mă crede. Mie nu mi-e frică. Doar că acum trebuie să stau acasă. Mama are cancer. E foarte bolnavă.

— Asta mi-a spus şi Dee. Eu cred că ai dreptate. Sper doar că nu te-am speriat cu vizita asta.

James începu să zgârie geamul cu unghiile. Sunetul îmi încleştă dinţii.

— Tu nu semeni cu ea. Dacă arătai ca ea, chemam poliţia. Sau te împuşcam.

— Dar ea cum arăta?

Dădu din umeri.

— Am mai zis. De o mie de ori.

— Mai zi o dată.

— Era bătrână.

— Bătrână ca mine?

— Bătrână ca o mamă.

— Şi mai cum era?

— Purta o cămaşă de noapte albă şi avea părul alb. Era toată albă, dar nu ca o stafie. Asta tot spun mereu.

— Dar cum era albă?

— Ca şi cum nu ar fi ieşit niciodată din casă.

— Şi femeia asta a prins-o pe Natalie când s-a apropiat de pădure?

Întrebasem cu aceeaşi voce pe care o foloseşte maică-mea pentru a vorbi cu chelnerii.

— Să ştii că nu mint.

— Ştiu că nu minţi. Femeia a prins-o când vă jucaţi?

— Da, foarte repede, spuse el, dând din cap hotărât. Natalie mergea prin iarbă ca să găsească discul de Frisbee. Iar eu am văzut-o pe femeie apărând dintre copaci şi privind-o pe Natalie. Am văzut-o înaintea lui Natalie. Dar nu m-am speriat.

— Probabil că nu.

— Chiar şi când a prins-o pe Natalie, la început nu m-am speriat.

— Dar după aceea?

— Nu. Vocea îi tremură. Nici după aceea.

— James, îţi mai aminteşti ce s-a întâmplat când a prins-o pe Natalie?

— A lipit-o strâns de ea, de parcă o îmbrăţişa. După care a ridicat privirea spre mine. Şi se tot uita la mine.

— Femeia?

— Da. Îmi zâmbea. Pentru o clipă m-am gândit că e totul în regulă. Dar ea nu zicea nimic. Şi după aia n-a mai zâmbit. A pus un deget la gură şi mi-a arătat să nu suflu o vorbă. După care a dispărut în pădure. Cu Natalie.

Băiatul dădu din nou din umeri.

— Dar eu am mai spus chestiile astea.

— Le-ai spus şi poliţiei?

— Întâi i-am spus mamei, după care la poliţie. Aşa a vrut mama. Dar poliţiştilor nu le-a păsat.

— De ce nu le-a păsat?

— Pentru că au crezut că mint. Dar nu aş inventa niciodată aşa ceva. E o prostie.

— Dar Natalie făcea ceva în timp ce femeia o lua cu ea?

— Nu, doar stătea, pur şi simplu. Cred că nu ştia ce să facă.

— Ţi s-a părut că femeia seamănă cu cineva cunoscut?

— Nu, ţi-am mai zis; după care se ridică şi privi către sufragerie.

— Îmi pare rău dacă te-am deranjat. Poate ar

fi bine să te viziteze un prieten. Să-ţi ţină de urât.

James ridică iar din umeri şi începu să-şi roadă o unghie.

— Poate te-ai simţi mai bine dacă ai ieşi puţin afară.

— Nu vreau. Şi, oricum, avem o armă.

Îmi arătă cu capul spre braţul canapelei pe care se afla un pistol lângă un sandviş cu şuncă mâncat pe jumătate. Doamne!

— Eşti sigur că e bine să ţii arma aşa, James? Nu e bine să foloseşti arma, ştii că e foarte periculos.

— Nu e aşa periculos. Mamei nu-i pasă, oricum.

Mă privi drept în ochi pentru prima oară de când ne aflam împreună.

— Eşti drăguţă. Părul tău e foarte drăguţ.

— Mulţumesc.

— Trebuie să plec acum.

— Ok. Ai grijă de tine, James.

— Asta fac.

Oftă şi se îndepărtă de geam. Imediat am auzit din nou sonorul televizorului.

În Wind Gap există unsprezece baruri. Am intrat într-unul pe care nu îl ştiam, Sensors,

probabil vreo relicvă a curentului idiot al anilor ’80, după zigzag-urile de neon de pe pereţi şi după ringul de dans din centru. Îmi beam liniştită paharul de whiskey şi mâzgăleam ceva pe carneţel, când „Legea din Kansas City“ ateriză pe canapeaua pluşată de lângă mine. Îşi tot zdrăngănea paharul de bere pe masa dintre noi.

— Parcă ştiam că reporterii nu au voie să vorbească cu minori fără a cere permisiunea părintelui. După care zâmbi şi luă o înghiţitură de bere. Probabil că mama lui James sunase la secţie.

— Reporterii n-au decât să fie mai agresivi când poliţia nu oferă nicio informaţie despre caz, i-am răspuns eu, fără a-mi ridica ochii spre el.

— Pentru că poliţia nu îşi poate face datoria dacă reporterii divulgă toate detaliile în ziarele din Chicago.

Jocul acesta era deja perimat. M-am apucat din nou de scris, cu mâna umedă din cauza paharului.

— Hai să încercăm o altă abordare. Numele meu e Richard Willis.

Sorbi din nou din bere şi îşi supse buzele.

— Acum e momentul să spui gluma cu

„dick“{22}. Încă mai ţine la anumite niveluri.

— E tentant.

— „Dick“ de la căcănar, „dick“ de la detectiv.

— Da, da, am priceput.

— Iar tu eşti Camille Preaker, fetişcană din Wind Gap care a nimerit succesul în marele oraş.

— Da, asta sunt.

Zâmbi cu dinţii lui de reclamă şi îşi trecu mâna prin păr. Nu avea verighetă. Mă întrebam când am început să observ detalii de genul acesta.

— Ok, Camille, ce-ar fi ca noi doi să încheiem un armistiţiu? Cel puţin momentan. Să vedem dacă ţine. Bănuiesc că nu trebuie să te învăţ eu care e procedura în cazul puştiului Capisi.

— Cred că îţi dai seama că nici nu ai avea ce să mă înveţi. De ce poliţia nu a luat în considerare mărturia singurului martor ocular al răpirii lui Natalie Keene?

Mi-am luat şi pixul pentru a-i da de înţeles că declaraţia era oficială.

— Cine a zis că nu am luat-o în considerare?

— Chiar James Capisi.

— Ah, da, iar el e o sursă extraordinară.

Râse.

— O să-ţi spun un mic secret, *donşoară* Preaker.

Îl imita destul de bine pe Vickery şi mai avea puţin să învârtă şi un inel rozaliu imaginar.

— Nu prea lăsăm puşti de nouă ani să fie implicaţi într-o anchetă în curs. Chiar dacă le credem sau nu povestea.

— O credeţi?

— Nu comentez.

— Mie mi se pare că, dacă aveaţi o descriere a suspectului, era bine ca oamenii să ştie pentru a se feri. Dar nu aveţi aşa ceva, ceea ce mă face să cred că nu i-aţi luat în considerare mărturia.

— Din nou, nu pot comenta.

— Am înţeles că Ann Nash nu a fost molestată sexual. Este valabil şi în cazul lui Natalie Keene?

— *Donşoară* Preaker, chiar nu pot face comentarii acum.

— Atunci de ce stai aici şi discuţi cu mine?

— Păi, înainte de toate, ştiu că ai petrecut o grămadă de vreme ieri, probabil în timpul serviciului, vorbind cu poliţistul local despre propria ta versiune a descoperirii cadavrului lui Natalie Keene. Voiam să îţi mulţumesc.

— Versiunea mea?

— Fiecare are propria lui versiune în minte, spuse el. De exemplu, tu ai spus că ochii lui Natalie erau deschişi. Soţii Broussard au spus că erau închişi.

— Nu pot comenta.

Deodată, mi-era foarte ciudă.

— Eu tind să cred versiunea unei femei care trăieşte de pe urma reportajelor şi nu pe cea a unor proprietari de restaurant destul de în vârstă, adăugă Willis. Dar aş vrea să ştiu cât de sigură eşti de cele declarate.

— Natalie a fost molestată sexual? Neoficial, drept care mi-am aşezat pixul pe masă.

El tăcu o clipă, rotindu-şi sticla de bere.

— Nu.

— Sunt sigură că avea ochii deschişi. Dar tu ai fost acolo!

— Aşa e, spuse el.

— Deci nu ai nevoie de confirmarea mea. Care e a doua întrebare?

— Poftim?

— Păi ai spus „în primul rând…“

— Ah, da. Al doilea motiv pentru care voiam să stăm de vorbă şi sunt foarte sincer – pentru că se pare că apreciezi chestia asta – ar fi că sunt disperat să discut cu cineva care nu e de pe-aici.

I-am zărit din nou dinţii.

— Adică, ştiu că şi tu eşti din oraşul acesta. Şi nu înţeleg cum te descurci. Tot vin aici de anul trecut din august şi simt că o iau razna. Nu spun că în Kansas City ai avea o mulţime de lucruri de făcut, dar măcar există o viaţă de noapte. Ceva... cultură. Oameni!

— Sunt convinsă că te descurci foarte bine!

— N-am încotro. Se pare că mai am de stat!

— Aşa e.

I-am arătat carneţelul.

— Aşadar, domnule Willis, care e teoria ta?

— Sunt detectiv Willis, chiar.

Afişă un zâmbet larg, în timp ce eu îmi terminam băutura dintr-o înghiţitură.

— Deci, Camille, îţi pot oferi încă un rând?

Îmi învârti paharul gol şi zâmbi:

— Whiskey, sec!

— Interesant!

În timp ce el se afla la bar, mi-am scris cu ajutorul unui pix cu tuş pe încheietură cuvântul „dick“, cu caractere cursive. Se întoarse la masă cu două băuturi Wild Turkeys{23}.

— Deci!

Dădu din sprâncene în timp ce se uită la mine.

— Propunerea mea e să stăm puţin de vorbă,

pur şi simplu. Ca doi oameni obişnuiţi. Ştii, îmi doresc tare mult chestia asta, iar Bill Vickery nu arde de nerăbdare să mă cunoască mai bine.

— Iată că suntem deja doi în situaţia asta!

— Da! Aşadar, eşti din Wind Gap, dar acum lucrezi pentru un ziar în Chicago. Pentru *Tribune*?

— Nu, pentru *Daily Post*.

— Pe acesta nu-l ştiu.

— Nici nu ai avea cum…

— Nu prea eşti entuziasmată!

— Nu, e în regulă. E foarte bine.

Nu prea aveam chef să fiu fermecătoare, nici nu cred că mai ştiam jocul ăsta. Adora are darul de a fi captivantă, chiar şi tipul care vine pentru dezinsecţie o dată pe an îi trimite felicitări de Crăciun.

— Nu prea te implici în conversaţie, Camille. Dacă vrei să plec, spune!

Nu voiam asta, de fapt. Era plăcut să-l privesc, iar vocea lui mă mai calma. Era bine că nici el nu aparţinea acestui loc.

— Îmi pare rău, sunt cam seacă. A fost o revenire destul de şocantă. Iar faptul că trebuie să scriu despre acest subiect nu mă ajută deloc.

— De când nu ai mai fost acasă?

— De ani de zile. Opt, mai exact.

— Dar ai familie aici, nu?

— Da. Wind Gap-ieni fervenţi, apropo, cred că acesta e termenul preferat, asta ca răspuns la întrebarea ta de mai devreme.

— Ah, da, mulţumesc. Nu aş vrea să supăr oamenii simpatici de aici. Mai mult decât am făcut-o deja. Revenind, familiei tale îi place aici?

— Îhmm. Nici prin vis nu le-ar trece să plece. Au o grămadă de prieteni. O casă perfectă. Şi aşa mai departe.

— Deci ambii părinţi sunt de aici?

La o masă vecină se aşezară câţiva tipi cunoscuţi, cam de vârsta mea, fiecare cu câte o halbă de bere. Speram să nu mă vadă.

— Mama e de aici. Tatăl meu vitreg e din Tennessee. S-a mutat aici când s-au căsătorit.

— Şi când a fost asta?

— Acum aproape treizeci de ani, cred.

Încercam să beau mai încet, ca să nu-l depăşesc.

— Iar tatăl tău natural?

I-am zâmbit cu subînţeles:

— Tu ai crescut în Kansas City?

— Îhî. Niciodată nu m-am gândit să plec. Am o grămadă de prieteni. O casă perfectă. Şi tot aşa.

— Şi faptul că eşti poliţist acolo e... în regulă?

— E ceva treabă. Destul cât să mă ferească să mă transform în Vickery. Anul trecut am avut şi nişte acţiuni foarte importante. Crime, în mare parte. Şi am prins un tip care molestase câteva femei din oraş.

— Le viola?

— Nu. Le spânzura, după care le băga mâna în gură şi le scrijelea gâtul.

— Doamne!

— L-am prins. Era un tip de vârsta a doua, vânzător la un magazin de băuturi, care trăia cu maică-sa, iar la zece zile după ultima crimă, încă mai avea ţesutul victimei sub unghii.

Nu ştiam sigur dacă Willis blama idioţenia tipului sau faptul că stătea foarte prost cu igiena.

— Foarte bine!

— Iar acum mă aflu aici! Un orăşel mic, dar mai multe piste. Când ne-a sunat Vickery prima dată, cazul nu avansase atât de mult, aşa că s-a decis să se trimită un tip cu o funcţie medie pe „stâlpul totemic“. Adică pe mine.

Zâmbi, cu un aer nepăsător.

— Dar iată că au devenit crime în serie! Deocamdată mi se permite continuarea

cercetărilor, dar în ideea că ar fi recomandabil să nu o dau în bară.

Situaţia lui mi se părea foarte familiară.

— E destul de ciudat să te lansezi în carieră pe baza unei asemenea atrocităţi, continuă el. Dar cred că înţelegi foarte bine lucrul acesta. Ce fel de reportaje faci în Chicago?

— Mă ocup de activitatea poliţiei. E foarte probabil ca amândoi să ne confruntăm cu nenorociri similare în fiecare zi: abuz, viol, crimă.

Voiam să ştie că m-am ocupat şi înainte de subiecte groaznice. Era o copilărie, dar nu m-am putut abţine.

— Luna trecută m-am ocupat de cazul unui bătrân de optzeci şi doi de ani. L-a omorât fiu-său, după care l-a lăsat în cadă acoperit de Drano{24} ca să se dizolve. Individul a mărturisit, evident, dar nu a putut oferi niciun motiv pentru care a făcut aşa ceva.

Îmi părea rău că folosisem cuvântul „nenorociri“ pentru a descrie abuzul, violul sau chiar crima. Nu trebuia să trivializez.

— Se pare că amândoi am văzut ceva oribilităţi, spuse Richard.

— Aşa e.

Îmi învârteam băutura, pentru că nu prea

aveam ce să spun.

— Îmi pare rău.

— Şi mie.

Mă privi cu atenţie. Barmanul comutase lumina într-o fază difuză, semnalul oficial pentru programul de noapte.

— Am putea merge la film cândva.

Avea acum un ton împăciuitor, de parcă o seară la cinematograful local ar fi îmbunătăţit substanţial situaţia.

— Poate! şi înghiţi dintr-odată toată băutura. Poate!

Willis dezlipi eticheta de pe ultima sticlă de bere şi o împrăştie pe masă. Făcu mizerie. Era un semn sigur că nu lucrase niciodată în bar.

— Mi-a făcut mare plăcere să stăm de vorbă, Camille. Pot să te conduc la maşină?

— Nu, mă descurc.

— Eşti în stare că conduci? Promit, nu te întreb în calitate de poliţist.

— Sunt foarte bine.

— În regulă. Să visezi frumos!

— Şi tu la fel. Data viitoare aş vrea o declaraţie oficială.

I-am găsit pe Alan, Adora şi Amma în camera de zi la întoarcerea mea. Scena era de-a dreptul emoţionantă, semăna foarte tare cu zilele în

care trăia Marian. Maică-mea, îmbrăcată cu o cămaşă de noapte de lână, în ciuda căldurii de afară, o ţinea în braţe pe Amma şi îi plimba un cub de gheaţă pe buze. Sora mea vitregă îşi ridică ochii spre mine cu o satisfacţie senină, după care îşi îndreptă din nou atenţia spre o măsuţă lucioasă din lemn de mahon, pereche fidelă a celei din camera de alături, numai că aceasta avea doar un metru înălţime.

— N-ai de ce să îţi faci griji, spuse Alan, ridicând ochii din ziar. Amma are o simplă răceală de vară.

M-am speriat o secundă auzindu-l, după care am simţit o revoltă lăuntrică: îmi aduceam aminte vechile obiceiuri, când alergam disperată la bucătărie să fac ceai când Marian se simţea rău. După care zăboveam lângă piciorul maică-mii, sperând să aşeze o mână şi pe umărul meu.

Adora şi Amma nu spuneau nimic. Maică-mea nici măcar nu se uită la mine, doar o strânse pe Amma mai aproape şi îi gânguri ceva în ureche.

— Noi, cei din familia Crellin, suntem ceva mai sensibili, adăugă Alan cu o notă de vinovăţie, parcă.

Doctorii din Woodberry consultau, probabil,

un Crellin în fiecare săptămână. Atât mama, cât şi Alan erau nişte ipohondri veritabili. Când eram copil, maică-mea încerca să mă îmbuibe cu tot felul de alifii şi uleiuri, remedii făcute în casă şi prostii homeopatice. Câteodată acceptam soluţiile alea împuţite, dar de cele mai multe ori le refuzam. Apoi s-a îmbolnăvit Marian, destul de rău, iar Adora a descoperit lucruri mult mai importante de făcut decât să mă convingă pe mine să-i înghit extractul din seminţe de grâu. Acum, chestiile astea deveniseră cel mai mare junghi al meu: toate tabletele şi siropurile pe care mi le dădea şi pe care eu le refuzam mereu. Atunci fusese ultimul moment în care beneficiasem de toată atenţia ei de mamă. Brusc, mi-aş fi dorit să nu fi fost atât de încăpăţânată.

Cei din familia Crellin. Mi-am dat seama de ironia că toţi cei de faţă făceau parte din această familie, cu excepţia mea.

— Îmi pare rău că nu te simţi bine, Amma, i-am spus.

— Picioarele nu sunt făcute corect, spuse ea deodată, ridicând cu indignare măsuţa spre maică-mea.

— Ce ochi ai, Amma! spuse Adora, privind cu atenţie măsuţa. Dar abia se observă, puiule.

Numai tu vei şti lucrul ăsta! Şi îi netezi părul transpirat.

— N-o suport aşa greşită! răspunse Amma încruntată. Trebuie să o trimitem înapoi. La ce bun să o facem pe comandă dacă nu e corect făcută!

— Draga mea, te asigur, nici nu se observă!

Maică-mea o liniştea pe Amma mângâind-o pe obraz, dar ea deja se ridicase.

— Dar ai spus că o să fie perfectă! Mi-ai promis!

Vocea i se înecă în lacrimi.

— Acum nu mai e bună de nimic. Totul s-a dus de râpă. Toată camera, nu poţi avea o măsuţă care nu e bună. O urăsc!

— Amma...

Alan îşi lăsase ziarul deoparte şi încercă să o îmbrăţişeze, dar ea se feri violent.

— Este tot ce îmi doresc, tot ce v-am cerut, iar vouă nici măcar nu vă pasă că e greşită! ţipa ea printre lacrimi, într-un real acces de pandalii, cu faţa schimonosită de furie.

— Amma, calmează-te! îi spuse Alan încet, încercând să o îmbrăţişeze din nou.

— E tot ce îmi doresc! scheună Amma încet şi trânti măsuţa de podea, făcând-o ţăndări. O lovi în continuare până o termină de tot, după

care îşi înfundă capul în canapea şi jeli mai departe.

— Ei bine, spuse mama, se pare că va trebui să comandăm alta!

M-am dus în camera mea, cât mai departe de copila aceea îngrozitoare, care nu semăna deloc cu Marian. Simţeam că tot corpul mi se înfierbânta. Am încercat să mă liniştesc, să îmi aduc aminte cum se respiră normal şi să îmi liniştesc pielea. Pielea care, pur şi simplu, îmi trâmbiţa în urechi. Cred că cicatricele mele au propria lor personalitate.

Mie îmi place să tai. Şi să despic, şi să cioplesc, şi să înţep. Sunt un caz foarte special. Şi am şi un scop. Vezi tu, pielea mea urlă. Şi este plină de cuvinte – *bucătar, prăjiturică, pisicuţă, bucle* – ca şi cum un ucenic învăţa să scrie cu un cuţit în pielea mea. Câteodată, dar numai câteodată, mă amuză. Când ies din cadă şi surprind cu coada ochiului, pe pulpa piciorului: *cămăşuţă de noapte*. Sau când îmi pun un tricou şi citesc pe încheietura mâinii: *malefic*. De ce aceste cuvinte? Mii şi mii de ore de terapie au produs câteva păreri din partea doctorilor. Sunt cuvinte de gen feminin, majoritatea ceva de genul „Dick şi Jane“{25} sau

„roz contra coadă de căţel“[26]. Sau sunt pur şi simplu negativiste. În plus, sunt o mulţime de sinonime ale cuvântului *nelinişte*: unsprezece. Singurul lucru de care sunt sigură e că la acea vreme era crucial să văd acele cuvinte scrise pe pielea mea şi nu doar să le văd, ci mai ales să le simt. Să ardă pe şoldul meu stâng: *pizdă*[27].

Şi lângă el, primul meu cuvânt, încrustat într-o zi agitată de vară, la treisprezece ani: *pervers*[28]. Mă trezisem în acea dimineaţă, transpirată şi plictisită, gândindu-mă cu disperare la orele pe care trebuia să le umplu cu ceva. Cum să fii liniştit, când ziua ta arată la fel de goală şi deschisă precum cerul? Orice se putea întâmpla. Îmi aduc aminte senzaţia acelui cuvânt, puternic şi lipit deasupra părului pubian. Cuţitul de tăiat carne al mamei. Tăiam ca un copil, de-a lungul unor linii roşii imaginare. După care m-am curăţat. Şi am tăiat mai adânc. Şi iar m-am curăţat. Apoi am turnat înălbitor pe lama cuţitului şi m-am strecurat în bucătărie pentru a-l pune la loc. *Pervers*. Liniştitor. Mi-am petrecut restul zile îngrijindu-mi rana. Ştergeam dârele lui *P* cu un şerveţel îmbibat în spirt. Şi îmi strângeam în mâini obrajii, pentru a le potoli fierbinţeala. Cremă. Plasture. Şi iarăşi.

Problemele începuseră cu mult înainte, evident. Problemele încep întotdeauna cu mult înainte de a ne da seama că există. Aveam nouă ani şi, cu un creion cu buline, copiam într-un caiet spiralat cu coperţi lucioase verzi, întreaga serie a „Căsuţei din preerie“{29}.

La zece ani scriam cu pixul pe blugi cuvinte rostite de învăţătoare. Le spălam în chiuvetă cu şampon de copii, în secret şi plină de remuşcări. Cuvintele se transformau în pete scâlcite, lăsând urme indigo pe pantaloni, ca şi cum o păsărică plină de cerneală ţopăise pe ei.

La unsprezece ani scriam cu înverşunare într-un carneţel albastru orice cuvânt pe care mi-l spunea cineva, fiind deja un fel de reporter. Fiecare frază trebuia scrisă pe hârtie, altfel nu era reală, nu exista. Parcă vedeam cuvintele atârnând în aer – „Camille, dă-mi laptele“ – şi mă cuprindea o nelinişte îngrozitoare când simţeam că le pierd, că dispar ca un pufăit de motor. Dacă le scriam, aveam senzaţia că îmi aparţin. Nu mai puteau dispărea. Eram un păstrător de limbă. Eram ciudata clasei, o posedată slabă de clasa a opta, care scria cu frenezie orice frază („Domnul Feeney e absolut poponar“, „Jamie Dobson e oribilă“, „Niciodată nu au lapte cu ciocolată“) cu o precizie

religioasă.

Marian a murit de ziua mea de naştere, când împlineam treisprezece ani. Mă trezisem şi am ieşit pe hol să o salut – primul lucru, de altfel, în fiecare dimineaţă – şi am găsit-o cu ochii deschişi şi cu pătura trasă sub bărbie. Nu am fost foarte surprinsă. Marian era pe moarte de-o viaţă.

Şi alte lucruri s-au mai întâmplat în acea vară. Am devenit, brusc şi irevocabil, frumoasă. Mi-era indiferent, oricum. Marian fusese frumuseţea familiei: ochi mari şi albaştri, un nas micuţ, bărbie ascuţită. Trăsăturile mele se schimbau zilnic, de parcă deasupra mea pluteau nişte nori ale căror umbre fie mă flatau, fie mă stâlceau. Dar o dată fixate, şi se pare că toţi ne-am dat seama de asta în acea vară, vara în care mi-am găsit prima oară chiloţii pătaţi de sânge, în care am început, în mod frenetic şi obsesiv, să mă masturbez, am fost fermecată. Eram vrăjită de mine însămi, flirtam cu orice oglindă. Fără nicio reţinere, precum un mânz plin de viaţă. Şi toată lumea mă plăcea. Nu mai eram acel caz patetic (deşi, ce ciudat, aveam o soră moartă). Eram fata frumoasă (deşi, ce trist, aveam o soră moartă). Şi aveam foarte mult succes.

Tot în acea vară am început să mă tai şi devenisem la fel de devotată obiceiului, ca şi noii mele frumuseţi. Îmi plăcea la nebunie să mă îngrijesc, să şterg o baltă de sânge cu o cârpă umedă pentru a scoate miraculos la iveală, chiar deasupra buricului: *greţos*. Ştergeam cu discuri de vată îmbibate în spirt, care lăsau firicele pe dungile însângerate ale lui *arogant*. În ultimul an de liceu, am avut o serie porcoasă, pe care am rectificat-o mai târziu. Câteva tăieturi rapide şi *pizdă* a devenit *pildă*, *pulă* se transformă în *pală*, iar *lindic* devine un foarte deosebit *Antic*, prin transformarea lui l şi i într-un A ascuţit.

Ultimul cuvânt pe care mi l-am încrustat în piele, după şaisprezece ani de când făceam chestia asta, a fost *dispariţie*.

Uneori, îmi pot auzi cuvintele ciondănindu-se unul cu altul de-a lungul pielii mele. De pe umăr, *chiloţei* strigă către *cireşică*{30}, aflat pe interiorul gleznei. De dedesubtul unuia dintre degetele mari de la picior, *cusătură* aruncă ameninţări înfofolite către *puiuţ*, scris chiar sub sânul drept. Le pot reduce la tăcere doar gândindu-mă la *dispariţie*, întotdeauna placid şi distant, domnind peste celelalte cuvinte din siguranţa conferită de poziţionarea pe ceafă.

Dar, în mijlocul spatelui meu, datorită dificultăţii de a ajunge acolo, se află un cerc de piele neatinsă, de mărimea unui pumn.

De-a lungul anilor, mi-am creat tot felul de glume personale: „Sunt ca o carte deschisă, citeşte-mă!“, „Vrei să îţi spun chestia asta pe litere?“ sau „Cu siguranţă, mi-am oferit o frază fatală“. Foarte amuzant, nu-i aşa? Nu suport să mă privesc în oglindă fără a fi complet acoperită. Poate într-o zi voi merge la un plastician, pentru a mă netezi puţin, dar acum, cel puţin, nu aş putea suporta reacţia provocată. Ca o compensaţie, am început să beau, pentru a nu mă mai gândi aşa des la ce i-am făcut trupului meu şi măcar să n-o mai fac în continuare. Cu toate astea, în mare parte a timpului cât nu dorm, vreau să tai. Şi nu cuvinte mici. *Ambiguu, nearticulat, duplicitar*. La spitalul din Illinois unde am fost internată, cu siguranţă nu ar fi admis astfel de tăieturi.

Pentru cei care caută un nume, cunosc un întreg arsenal de termeni medicali. Dar ce ştiu sigur e că tăieturile îmi ofereau siguranţă. Erau concrete. Gânduri şi cuvinte, surprinse unde le puteam vedea şi urmări. Adevărul înţepându-mi pielea printr-o scriere ciudată. Dacă îmi spui că vrei să vezi un doctor, o să vreau să-mi

scrijelesc *îngrijorare* pe braţ. Dacă-mi spui că te-ai îndrăgostit, deja simt mâncărimea lui *tragedie* de-a lungul sânilor. Şi nu îmi doream neapărat să mă vindec. Dar nu mai aveam loc pe corp să mai scriu altceva, mă tăiasem şi între degete – *rea, plâns* – ca un drogat disperat pentru o ultimă venă. *Dispariţie* m-a ajutat enorm. Salvasem porţiunea gâtului, o pielicică atât de curată şi fină, pentru o tăietură finală, dar bună. După care m-am predat. M-am internat în spital pentru douăsprezece săptămâni. Era un loc special pentru cei cărora le place să taie, majoritatea femei, majoritatea sub douăzeci şi cinci de ani. Am intrat când aveam treizeci de ani. Şi am ieşit de şase luni. Vremuri grele.

Curry m-a vizitat o dată şi mi-a adus trandafiri galbeni. Cei de la pază jumuliseră deja toţi spinii înainte să îl lase înăuntru şi îi puseseră în cutiuţe de plastic – Curry zicea că arătau ca flacoanele pentru tablete – pe care le-au încuiat până în ziua ridicării gunoiului. Am stat de vorbă în camera de zi, plină de colţuri rotunjite şi canapele de pluş, şi, în timp ce îmi povestea despre ziar, despre nevastă-sa şi despre ultimele noutăţi din Chicago, îl cercetam cu atenţie în căutarea unui obiect ascuţit. O cataramă, un ac de siguranţă, un lănţişor de

ceas.

— Îmi pare rău, fetiţo, mi-a spus la plecare şi ştiam că era sincer, pentru că avea vocea umedă.

După ce a plecat, îmi era atât de greaţă de mine, încât am vomitat în baie. Şi în timp ce vomitam, am observat piuliţele învelite în cauciuc ale toaletei. Am smuls un capac şi mi-am frecat în palmă cuvântul *eu*, până când paznicii m-au smuls de acolo, cu sângele ţâşnind din rană.

Colega mea de cameră s-a sinucis în acea săptămână. Nu tăindu-se, ceea ce a fost, bineînţeles, o ironie. A înghiţit, în schimb, o sticlă de Windex{31} uitată afară de un îngrijitor. Avea şaisprezece ani, fusese majoretă şi obişnuia să se taie pe coapse pentru a nu vedea nimeni. Părinţii ei se încruntaseră la mine când au venit să îi ia lucrurile.

Întotdeauna, lumea numeşte depresia „melancolie“{32}. Dar eu aş fi fost foarte fericită să mă trezesc cu o perspectivă mai puţin melancolică asupra vieţii. Pentru mine, depresie înseamnă pipi galben. Kilometri întregi de pişat obosit şi spălăcit.

Asistentele ne dădeau calmante pentru a ne linişti pielea excitată. Şi mai multe calmante

pentru a ne anihila creierele încinse. Eram percheziţionate de două ori pe săptămână în căutare de obiecte ascuţite şi organizau şedinţe de grup, în care trebuia să ne curăţăm, teoretic, de furie şi autoflagelare. Învăţam să nu ne mai blamăm pe noi înşine. Ci să dăm vina pe altceva sau pe altcineva. După o lună de bună purtare, primeam băi spumante şi masaje.

Celălalt vizitator pe care l-am avut a fost maică-mea, pe care nu o mai văzusem de cinci ani de zile. Mirosea a violete şi purta o brăţară zdrăngănitoare la care tânjisem din greu în copilărie. Când am fost singure, mi-a vorbit despre frunzişul pomilor şi despre o nouă regulă a oraşului, conform căreia beculeţele de Crăciun trebuie date jos până la 15 ianuarie. Când ni s-au alăturat doctorii care mă îngrijeau, a început să plângă şi să mă mângâie îngrijorată. Mă atingea pe păr şi mă întreba continuu de ce îmi făcusem aşa ceva.

După care, inevitabil, au intervenit poveştile despre Marian. Adora deja pierduse un copil, înţelegi? Aproape că o ucisese tragedia asta. De ce e nevoie ca şi cea mare (şi neapărat mai puţin îndrăgită) să îşi facă rău de una singură? Eram aşa de diferită faţă de fetiţa pe care o pierduse, care – *imaginează-ţi* – ar avea aproape

treizeci de ani acum. Marian iubea viaţa, cât a avut parte de ea. Doamne, înmuia pe toată lumea – *Mai ştii, Camille, ce mai râdea chiar şi când era în spital?*

Detestam să îi atrag atenţia maică-mii că era inevitabil să se întâmple aşa cu un copil de zece ani, dezorientat şi tracasat. De ce aş mai fi încercat? Este imposibil să te iei la întrecere cu un mort. Îmi doream foarte tare să pot renunţa la chestia asta.

Cinci

Când am coborât la micul dejun, Alan purta o pereche de pantaloni albi, cu marginile perfect călcate şi un tricou verde cu guler. Era singur în camera de zi, alături de setul masiv de mobilier din mahon, umbra sa reflectându-se în lemnul lucios. M-am uitat special la picioarele măsuţei, să-mi dau seama de motivul balamucului de aseară. Alan preferă să nu observe chestia asta. Mânca în continuare cu o linguriţă nişte ouă moi dintr-un castron. Când şi-a ridicat privirea spre mine, de bărbie îi atârna o dâră de albuş, ca un scuipat.

— Camille! Ia loc! Ce vrei să-ţi aducă Gayla de mâncare?

Zdrăngăni clopoţelul de lângă el, iar prin uşa batantă a bucătăriei intră Gayla, o fostă fermieră, care cu zece ani în urmă a renunţat la porci pentru a îngriji şi găti în casa mamei mele. Era de înălţimea mea, adică înaltă, dar nu părea să aibă mai mult de patruzeci şi cinci de kilograme. Uniforma albă şi apretată se bălăngănea pe ea precum un clopot.

Intră şi maică-mea după ea şi îl sărută pe Alan pe obraz, după care îşi aşeză în faţă o pară, pe un şervet alb de bumbac.

— Gayla, o mai ştii pe Camille.

— Bineînţeles, doamnă Crellin, spuse ea, arătând cu feţişoara ei de vulpiţă spre mine şi zâmbindu-mi cu nişte dinţi încălecaţi şi cu buzele crăpate şi decojite. Bună, Camille, îţi pot oferi ouă, pâine prăjită, fructe...

— Doar cafea, te rog, cu lapte şi zahăr.

— Camille, am cumpărat mâncare special pentru tine, spuse Adora, muşcând din capătul gros al perei. Mănâncă măcar o banană.

— Şi o banană.

Gayla plecă la bucătărie zâmbind afectat.

— Camille, trebuie să îţi cer scuze pentru ce s-a întâmplat aseară, spuse Alan. Amma trece printr-o anumită perioadă.

— Ţine foarte tare la anumite lucruri, adăugă

mama, de cele mai multe ori într-un mod plăcut, dar câteodată mai şi întrece măsura.

— O întrece cam mult, am răspuns eu. A fost o adevărată isterie pentru un copil de treisprezece ani. M-a speriat ceva.

Aceasta era atitudinea mea de Chicago, mai sigură de mine şi, cu siguranţă, mai rea de gură. Dar mă simţeam uşurată.

— Da, mă rog, nici tu nu erai liniştea în persoană la vârsta ei.

Nu înţelegeam la ce se referea maică-mea, la faptul că mă tăiam, la urletele scoase pentru sora mea moartă sau poate la viaţa sexuală mult prea activă pe care o adoptasem. Am dat din cap doar.

— În fine, sper că e în regulă, am spus ca o concluzie şi m-am ridicat să plec.

— Te rog, Camille, aşază-te la loc, spuse Alan încet, ştergându-se la gură. Povesteşte-ne despre Oraşul Vânturilor{33}, mai stai puţin cu noi.

— Oraşul Vânturilor merge foarte bine. Şi la slujbă merge bine, am primit critici favorabile.

— Ce înseamnă critici favorabile? mă întrebă Alan, aplecându-se spre mine cu mâinile încrucişate, ca şi cum considera această întrebare foarte interesantă.

— Păi, m-am ocupat de nişte cazuri de

anvergură. Chiar de la începutul anului, am avut reportaje despre trei cazuri de crimă.

— Şi ăsta e un lucru bun, Camille? întrebă maică-mea, încetând să mai mănânce. Nu o să pricep niciodată înclinaţia ta spre mizeria umană. Cred că ai destul parte de aşa ceva, fără să mai fie nevoie să cauţi şi în altă parte.

Bufni în râs, cu un chicotit ascuţit, ca un balon dezumflat.

Gayla reveni cu cafeaua şi cu o banană înfiptă ciudat într-un castron. Pe când pleca, intră Amma, ca doi actori într-o comedioară de salon. Îşi sărută mama pe obraz, îl salută pe Alan şi se aşeză în faţa mea. Mă lovi cu piciorul sub masă şi râse. *Ah, tu erai?*

— Îmi pare rău că m-ai văzut în halul ăla, Camille, spuse Amma. Mai ales că nici nu prea ne cunoaştem. Pur şi simplu trec printr-o perioadă.

Zâmbi oarecum forţat.

— Dar acum suntem împreună. Tu eşti Cenuşăreasa, iar eu sunt sora vitregă cea rea. Nu chiar vitregă, de fapt.

— Nu există nicio urmă de răutate în tine, draga mea, spuse Alan.

— Dar Camille a fost prima. Şi de obicei, primul este cel mai bun. Acum că s-a întors, o s-

o iubiţi pe Camille mai mult decât pe mine? întrebă Amma.

A pus întrebarea ca o tachinare, dar treptat obrajii i s-au înroşit aşteptând răspunsul mamei mele.

— Nu, spuse Adora încet.

Gayla îi aduse Ammei o farfurie cu şuncă, peste care ea turnă miere, în cerculeţe subţiri.

— Pentru că trebuie să mă iubiţi pe mine, spuse Amma, cu gura plină de şuncă.

Duhoarea de carne şi miere pluti în aer.

— Mi-ar plăcea să fiu ucisă.

— Amma, nu vorbi aşa! îi spuse maică-mea, albă la faţă.

Degetele i se apropiară de gene, dar se aşezară ferm la loc pe masă.

— Păi nu aş mai avea nicio grijă. Când mori, devii perfect. Aş fi ca Prinţesa Diana. Toată lumea o iubeşte acum.

— Eşti cea mai iubită fată din şcoală, iar noi te adorăm, Amma. Nu te lăcomi.

Amma mă lovi din nou cu piciorul sub masă şi îmi zâmbi emfatic, ca şi cum o problemă foarte importantă fusese clarificată. Îşi trase bluza pe umăr şi mi-am dat seama că, ceea ce credeam eu a fi o rochie de casă, era de fapt un cearşaf foarte isteţ înfăşurat. Observă şi maică-

mea chestia asta.

— Amma, cu ce te-ai îmbrăcat?

— E mantia mea de fecioară. Mă duc la pădure să mă joc de-a Ioana D'Arc{34}. Eu şi fetele vom arde în flăcări.

— Ba nu o să faci aşa ceva, draga mea, izbucni Adora, luând mierea de lângă Amma, care voia să mai înmoaie o altă bucată de şuncă. Două fete de vârsta ta sunt deja moarte şi tu vrei să mergi la pădure să te joci?

Copiii au jocuri sălbatice şi ascunse în pădure. Era primul vers al unei poezii pe care, cândva, o ştiam pe de rost.

— Nu te speria, nu păţim nimic, spuse Amma rânjind cu satisfacţie.

— Ba o să stai acasă!

Amma îşi străpunse şunca şi mârâi ceva urât. Maică-mea se întoarse spre mine încordată, iar sclipirea inelului cu diamant de pe degetul ei mi se păru un strigăt de ajutor.

— Acum, Camille, crezi că putem face şi ceva plăcut cât timp eşti aici? Am putea organiza un picnic în curte. Sau putem scoate maşina decapotabilă să mergem la o plimbare sau să jucăm golf în Woodberry. Gayla, adu-mi, te rog, nişte ceai rece.

— Sună foarte plăcut. Dar mai am nevoie de

ceva timp să-mi dau seama cât mai stau pe aici.

— Da, e bine de ştiut asta şi pentru noi. Nu că nu ai fi binevenită să stai cât vrei, adăugă ea. Dar e bine de ştiut şi pentru noi, pentru a ne putea face propriile planuri.

— Desigur.

Am muşcat din banană, care avea doar un gust de ceva verde deschis.

— Sau poate Alan şi cu mine am putea veni la tine anul ăsta. Niciodată nu am vizitat cu adevărat Chicago.

Spitalul la care fusesem eu era la nouăzeci de minute de Chicago. Maică-mea venise cu avionul până la aeroportul O'Hare din Chicago, după care luase un taxi. O costase 128 de dolari cursa, 140 cu bacşiş.

— Şi asta e o idee bună. Avem nişte muzee grozave. Şi ţi-ar plăcea foarte tare lacul.

— Hm... Nu cred că mi-ar mai plăcea niciun fel de apă.

— De ce?

Dar deja ştiam răspunsul.

— După ce fetiţa acea, micuţa Ann Nash, a murit înecată în râu.

Făcu o pauză, pentru a sorbi din ceai.

— Ştii, am cunoscut-o.

Amma oftă şi se foi în scaun.

— De fapt, nu a fost înecată, am spus eu, ştiind că rectificarea mea o va enerva. A fost sugrumată. Doar a fost lăsată în apă.

— Şi apoi şi fetiţa Keene. Ţineam la amândouă. Foarte tare.

Privi în depărtare cu melancolie, iar Alan îşi puse mâna peste a ei. Amma se ridică, ţipă precum un pui de căţel şi o luă la fugă pe scări.

— Sărăcuţa, spuse maică-mea, îi e şi ei la fel de greu ca şi mie.

— Ea chiar se vedea cu acele fete zilnic, sunt sigură că îi e greu, am spus eu cu un ton ursuz, pentru că nu credeam chestia asta. Dar tu cum le-ai cunoscut?

— Wind Gap, nu trebuie să-ţi mai amintesc eu, este un orăşel mic. Iar ele erau nişte fetiţe dulci şi frumoase. Foarte frumoase.

— Dar nu le-ai cunoscut îndeaproape.

— Ba da. Le ştiam bine.

— Cum aşa?

— Camille, nu mai face asta. Ţi-am spus că sunt supărată şi tulburată şi, în loc să îmi uşurezi suferinţa, mai rău mă zgândări.

— Aşadar, nu mai vrei să auzi de nicio formă de apă niciodată?

Mama scoase un sunet spart.

— Opreşte-te, Camille.

Împachetă şervetul în jurul resturilor de pară ca pe un bebeluş şi părăsi camera. Alan o urmă cu fluieratul lui obsesiv, ca un cântăreţ la pian încheind pe un ton dramatic un film mut.

Orice tragedie pe lumea asta i se întâmplă maică-mii, iar chestia asta mă enervează cel mai tare la ea. Îşi face griji pentru oamenii necunoscuţi care au parte de tot felul de nenorociri. Plânge la ştiri dramatice din lumea întreagă. Tot necazul din lume îi atârnă greu pe umeri, toată cruzimea fiinţei umane.

După ce a murit Marian, nu a mai ieşit din camera ei un an de zile. O cameră minunată, de altfel: un baldachin de mărimea unei corăbii, o măsuţă de toaletă plină de sticluţe de parfum. Iar podeaua era atât de spectaculoasă, încât apăruse în câteva reviste renumite de decoraţiuni: creată din pătrăţele de fildeş pur, practic lumina camera de jos în sus. Veneram acea cameră şi podeaua ei imoral de frumoasă, mai ales pentru că nu aveam voie acolo. Oficiali din oraş, precum Truman Winslow, primarul, veneau săptămânal în vizită şi îi aduceau flori şi romane de literatură clasică. Reuşeam să privesc pe furiş când se deschidea uşa pentru a intra aceşti oaspeţi. Ea stătea întotdeauna în pat, întinsă pe un morman de perne, purtând

tot felul de rochii subţiri şi înflorate. Eu nu am avut niciodată voie să intru.

Mai aveam două zile până la termenul fixat de Curry şi aveam foarte puţine de spus despre subiect. Zăceam în camera mea, întinsă pe pat cu mâinile împreunate ca un cadavru, şi încercam să adun laolaltă informaţiile aflate. Nimeni nu a văzut răpirea lui Ann Nash de anul trecut din august. Pur şi simplu a dispărut, pentru a-i apărea cadavrul câteva zeci de ore mai târziu la Falls Creek. Fusese sugrumată la aproximativ patru ore după răpire. Bicicleta nu fusese găsită. În opinia mea, îl cunoştea pe răpitor. Să iei un copil cu tot cu bicicletă ar fi produs mult zgomot pe străzile liniştite ale orăşelului. Poate era cineva care mergea la biserică sau poate vreun vecin? Cineva care îi inspira încredere, în orice caz.

Dar dacă prima crimă a fost comisă cu atâta migală, ce însemna răpirea lui Natalie Keene, în mijlocul zilei şi în faţa unui prieten? Nu avea sens. Dacă James Capisi ar fi stat la marginea pădurii, în loc să se prăjească cu vinovăţie la soare, el ar fi fost mort acum? Sau de fapt chiar Natalie Keene era ţinta? Ea a fost ţinută mai mult: a lipsit mai mult de două zile înainte de

apariţia cadavrului, înghesuit în cei treizeci de centimetri dintre magazinul de bricolaj şi salonul de frumuseţe, pe Strada Principală.

Ce a văzut, de fapt, James Capisi? Băiatul mă neliniştea. Credeam ce spune. Dar mai cred şi faptul că, uneori, copiii percep teroarea altfel. Băiatului i-a fost groază de ce a văzut, rămânându-i în minte imaginea unei vrăjitoare malefice din poveşti, zâna cea crudă din Tărâmul de Gheaţă. Dar dacă această persoană doar părea a fi femeie? Putea fi un bărbat slăbănog cu părul lung, un travestit chiar, un băiat cu înfăţişare androgină. Femeile nu omorau în felul ăsta, pur şi simplu nu puteau. Puteai să numeri femeile care uciseseră în serie pe degetele de la o mână, iar victimele erau mai întotdeauna bărbaţi – din cauza unor probleme sexuale, adesea. Dar fetele nu fuseseră molestate sexual, ceea ce iarăşi nu se potrivea schemei.

Alegerea celor două fete îmi părea la fel de lipsită de sens. Exceptând răpirea lui Natalie, puteai considera că era vorba de un ghinion stupid. Dar dacă James Capisi nu minţea, fetiţa fusese special atrasă în pădure şi dacă ea trebuia să fie victima, atunci nici Ann Nash nu fusese doar un capriciu. Niciuna dintre ele nu

avea o frumuseţe uluitoare, obsesivă. Cum spusese Bob Nash, *Ashleigh este cea frumoasă în familie.* Natalie provenea dintr-o familie înstărită, dar nou venită în Wind Gap. Familia lui Ann se afla la capătul de jos al clasei mijlocii şi se aflau în oraş de generaţii întregi. Nici măcar nu erau prietene una cu alta. Singurul lor punct comun era, conform poveştilor lui Vickery, un anumit fel de răutate.

Apoi mai era şi teoria autostopistului. Oare la asta se oprise Richard Willis? Oraşul se afla lângă autostrada dinspre Memphis. Dar e puţin probabil ca un străin să nu fie remarcat timp de nouă luni, iar pădurile din împrejurimi nu au scos nimic la iveală până acum, nici măcar prea multe animale. Fuseseră vânate cu ani în urmă.

Îmi simţeam gândurile rostogolindu-se, pângărite de prea multe prejudecăţi şi de fapte ştiute anterior. Am simţit brusc nevoia de a vorbi cu Richard Willis, pentru că nu era din Wind Gap şi pentru că trata acest caz ca pe o datorie de serviciu, ca pe un proiect de soluţionat şi finalizat, ca pe ultima piesă de puzzle, exactă şi la locul ei. Aşa trebuia să privesc şi eu problema.

Am făcut o baie, cu apă rece şi pe întuneric. După care am stat pe marginea căzii şi m-am

uns repejor cu crema lăsată de mama. Cutele cicatricelor mă înfiorau.

Mi-am pus o pereche de pantaloni de bumbac şi o bluză cu guler cu mânecă lungă. M-am pieptănat şi m-am privit în oglindă. În ciuda a ceea ce-i făcusem corpului meu, faţa era încă frumoasă. Nu în felul în care aş fi ieşit în evidenţă în mulţime, ci prin faptul că trăsăturile erau echilibrate. Căpătau sens împreună parcă într-un fel uimitor: ochi mari şi albaştri, pomeţi înalţi, care încadrau nasul mic, buze pline cu colţurile uşor lăsate. Era foarte plăcut să mă priveşti, atâta timp cât eram complet îmbrăcată. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, m-aş fi amuzat rupând inimi de amanţi. Poate mi-aş fi făcut de cap chiar cu bărbaţi inteligenţi. Sau poate chiar m-aş fi măritat.

Afară, bucata noastră de cer din Missouri era, ca întotdeauna, de un albastru electrizant. Mi se umezeau ochii numai gândindu-mă la el.

L-am găsit pe Richard la restaurantul familiei Broussard, mâncând clătite fără sirop, cu un strat de dosare care îi ajungea până la umăr. Am aterizat în faţa lui cu o ciudată senzaţie de fericire, conspirativă şi confortabilă totodată.

A privit spre mine şi a zâmbit.

— Donşoară Preaker. Îţi ofer nişte pâine prăjită, dacă vrei. De fiecare dată când vin aici, le spun „Fără pâine prăjită!“. Dar se pare că nu ne înţelegem. Probabil au un fel de normă zilnică de îndeplinit la pâinea prăjită.

Am luat o felie şi am uns-o cu unt. Pâinea era rece şi tare şi am împrăştiat o grămadă de firimituri muşcând din ea. Le-am băgat sub farfurie şi am trecut la subiect.

— Uite ce e, Richard! Vorbeşte-mi! Oficial sau neoficial. Nu mai înţeleg nimic. Nu pot să fiu suficient de obiectivă în situaţia asta.

Mângâie dosarele de lângă el şi îşi flutură insigna galbenă spre mine.

— Am eu toată obiectivitatea de care ai nevoie, din 1927 încoace. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu dosarele de dinainte de 1927. Probabil le-a azvârlit vreun funcţionar, cred eu, pentru a nu îmbâcsi secţia de poliţie.

— Ce fel de dosare?

— Încerc să construiesc un profil criminal tipic pentru Wind Gap, un fel de istorie a violenţelor locale, spuse el, fluturând un dosar. Ştiai că în 1975 două adolescente au fost găsite moarte la marginea cascadei, aproape de locul lui Ann Nash, cu încheieturile tăiate? Poliţia a decis că a fost sinucidere. Fetele erau „extrem

de apropiate, nesănătos de intime pentru vârsta lor. Se suspecta o legătură homosexuală“. Dar nu s-a găsit niciodată cuţitul. Ciudat.

— Una din ele se numea Murray.

— Aha, deci ştii despre ce vorbesc.

— Tocmai născuse.

— Da, o fetiţă.

— E vorba despre Faye Murray. Am fost colege de liceu. I se spunea Lesbi Murray. Băieţii o duceau în pădure după ore şi făceau sex pe rând. Maică-sa se sinucide, iar şaişpe ani mai târziu Faye trebuie s-o pună cu toţi masculii din liceu.

— Nu înţeleg.

— Ca să demonstreze că nu e lesbiană. Aşa mamă, aşa fiică, pricepi? Dacă nu o punea cu toţii băieţii, n-ar fi interesat pe nimeni. Dar ea o făcea. Aşa demonstra că nu e lesbiană, ci o mare târfă. Aşa funcţionează Wind Gap. Cu toţii cunoaştem secretele fiecăruia. Şi le utilizăm.

— Pitoresc loc.

— Da. Dă-mi o declaraţie.

— Tocmai ţi-am dat.

M-a amuzat chestia asta şi m-a surprins. Mă şi imaginam dându-i lui Curry ceva de genul: *Poliţia nu are nicio pistă, dar consideră Wind Gap un loc pitoresc*.

— Uite, Camille, facem un târg. Îţi dau o declaraţie oficială, iar tu mă ajuţi să completez aceste poveşti din trecut. Am nevoie de cineva care cunoaşte cu adevărat oraşul, iar Vickery nu mă ajută. E foarte... protector.

— Dă-mi o declaraţie oficială. Dar vreau să mă ajuţi şi neoficial. Nu public nimic din ce îmi spui fără acordul tău. Iar tu poţi folosi tot ce îţi spun eu.

Nu era cel mai corect târg, dar era tot ce puteam oferi.

— Şi ce declaraţie ai vrea? zâmbi Richard.

— Crezi cu adevărat că aceste crime au fost comise de un străin?

— O publici?

— Da.

— Suspectăm pe toată lumea.

Mai muşcă o dată din clătită şi rămase pe gânduri, cu ochii în tavan.

— Cercetăm cu atenţie potenţiali suspecţi din cadrul comunităţii, dar luăm foarte serios în considerare şi posibilitatea ca aceste crime să fie comise de un străin.

— Deci nu aveţi nicio pistă clară până acum.

Rânji şi dădu din umeri.

— Ţi-am dat o declaraţie.

— Ok, acum neoficial, aveţi vreo pistă?

Se jucă puţin cu capacul lipicios al sticlei de sirop şi îşi aşează tacâmul în cruciş pe farfurie.

— Neoficial, Camille, ţie ţi se pare a fi o crimă comisă de un străin? Investighezi crime, de obicei.

— Nu, nu mi se pare.

M-am agitat doar auzind chestia asta rostită cu voce tare. Încercam din greu să nu privesc dinţii furculiţei din faţa mea.

— Eşti isteaţă.

— Vickery mi-a spus că vă gândiţi la un autostopist sau ceva de genul ăsta.

— Ei, la naiba, chestia asta am spus-o când am fost trimis aici, ca o primă variantă, adică acum nouă luni. Iar el se ţine scai de povestea asta, ca un fel de dovadă a incompetenţei mele. Vickery şi cu mine avem nişte probleme de comunicare.

— Aveţi vreun suspect concret?

— Hai să ieşim în oraş să bem ceva săptămâna asta. Vreau să-mi verşi tot ce ştii despre toată lumea din Wind Gap.

A plătit consumaţia şi a pus sticla de sirop înapoi lângă perete. Rămăsese un cerc lucios pe masă în urma ei şi, fără să îmi dau seama, l-am şters cu degetul şi mi l-am lins. De sub mânecă, se zăriră o clipă cicatricele. Richard îşi ridică

privirea chiar în momentul în care îmi afundam din nou mâinile sub masă.

Nu mă deranja ideea de a-i povesti lui Richard secretele din Wind Gap. Nu simţeam vreo afecţiune aparte pentru oraş. Aici murise sora mea, aici începusem să mă tai. Un oraş atât de sufocant şi de mic, încât zilnic te împiedicai de oameni pe care îi urai. Oameni care ştiau diverse lucruri despre tine. E genul de loc care te marchează.

Deşi, e adevărat şi faptul că nicăieri nu fusesem tratată mai bine ca aici. Maică-mea a avut grijă să se întâmple aşa. Tot oraşul o iubea, era un fel de cireaşă de pe tort: cea mai frumoasă şi mai drăgălaşă fată din Wind Gap. Părinţii ei şi bunicii mei fuseseră proprietarii fermei de porci şi a jumătate din casele din jurul ei, iar pentru mama aplicau aceleaşi reguli stricte ca pentru lucrători: fără băutură, fără ţigări, fără înjurături, obligatoriu mers la biserică. Îmi imaginez cum au primit vestea că maică-mea e gravidă la şaptişpe ani. Un tip din Kentucky, pe care îl întâlnise în tabăra creştină, venise într-o vizită de Crăciun şi m-a lăsat pe mine în burta ei. Bunicii mei au făcut amândoi tumoare de supărare, tumori care creşteau o

dată cu burta mamei. Au murit la niciun an de la naşterea mea.

Bunicii aveau nişte prieteni în Tennessee, iar fiul lor a început să o curteze pe Adora înainte de a mă ridica eu în picioare, venind în vizită cam în fiecare week-end. Nu-mi pot imagina această relaţie decât ca pe ceva foarte ciudat. Alan, călcat şi apretat, comentând vremea. Maică-mea, singură şi nerăsfăţată pentru prima dată în viaţa ei, dornică de o partidă bună, râzând la... glume? Nu ştiu dacă Alan a făcut vreo glumă în viaţa lui, dar sunt convinsă că maică-mea a găsit prilejuri să gângurească gingaş la el. Şi unde eram eu în poza asta? Probabil în vreo cameră îndepărtată, în grija bonei, care primea cinci dolari în plus de la Adora pentru a fi sigură că nu fac gălăgie. Mi-l imaginez pe Alan cerând-o de soţie pe Adora, prefăcându-se că priveşte peste umărul ei sau că se joacă cu o plantă, orice, de fapt, pentru a evita contactul direct dintre priviri. Şi pe maică-mea acceptând cu graţie şi turnându-i nişte ceai. Probabil au schimbat şi un sărut uscat.

Nu conta. Până am început să merg, ei erau deja căsătoriţi. Despre tatăl meu natural nu ştiu mai nimic. Numele din certificatul de naştere este fals: Newman Kennedy, de la actorul şi,

respectiv, preşedintele favorit al mamei{35}. A refuzat mereu să îmi spună numele adevărat, pentru a nu-l căuta. Şi pentru că trebuia să mă obişnuiesc cu ideea că eram copilul lui Alan. Era destul de dificil, mai ales că foarte curând chiar a născut copilul lui Alan, la opt luni de la căsătorie. Adora avea douăzeci de ani, Alan treizeci şi cinci şi o avere considerabilă, de care mama însă nu avea nevoie, având şi ea destul. Niciunul dintre ei nu a muncit vreodată. Iar despre Alan am aflat foarte puţin în plus de-a lungul anilor. Câştigase câteva medalii la călărie, dar renunţase la acest sport pentru că o agita pe Adora. De cele mai multe ori este bolnav, iar când se simte bine este în mare parte sedentar. Citeşte la nesfârşit cărţi despre Războiul Civil şi se complace în a o lăsa pe Adora să vorbească tot timpul. E la fel de calm şi superficial precum sticla. În plus, Adora nu a încercat niciodată să stabilească o conexiune între mine şi Alan. Eram considerată copilul lui Alan, dar el nu mi-a fost niciodată tată, nici nu m-a încurajat să-i spun aşa, ci doar pe nume. Nu am primit numele său de familie şi nici nu l-am cerut vreodată. Mi-aduc aminte că am încercat să-i spun o dată „tati“, când eram mică, dar şocul din privirea sa a fost suficient pentru

a înăbuşi alte încercări similare. Sincer, cred că Adora preferă ca noi să rămânem doi străini. Pentru că preferă ca toate relaţiile din casă să fie intermediate de ea.

Dar, să revenim la copilul lor. Marian a fost un dulce şir de suferinţe. A avut probleme cu respiraţia de mică, se trezea noaptea gâfâind, cu faţa schimonosită şi palidă. O puteam auzi ca pe o adiere leşinată de-a lungul holului, în dormitorul de lângă cel al mamei. Se aprindeau luminile şi începeau îngrijirile, şoaptele, plânsetele şi, câteodată, urletele. Drumurile la secţia de urgenţă erau regulate, la spitalul din Woodberry aflat la patruzeci de kilometri de Wind Gap. Mai târziu, avea probleme cu digestia şi îşi petrecea ziua şoptindu-le păpuşilor într-un pat de spital montat în camera ei, în timp ce Adora turna în ea substanţe nutritive prin intermediul perfuziilor şi tuburilor medicinale.

În ultimele zile din viaţa lui Marian, maică-mea îşi smulsese toate genele. Nu-şi putea stăpâni degetele. Lăsa firicele pe toate mesele. Iar eu îmi spuneam că sunt cuiburi de zâne. Chiar îmi aduc aminte că am găsit două fire blonde pe piciorul meu şi le-am păstrat luni întregi lângă pernă. Noaptea, îmi gâdilam

obrajii şi buzele cu ele, până într-o zi când nu le-am mai găsit.

Când sora mea a murit în cele din urmă, am fost într-un fel recunoscătoare. Mi se părea că fusese trimisă pe lumea asta fără a fi pregătită complet. Nu era pregătită să înfrunte greutăţile lumii. Oamenii încercau să ne consoleze, spunând că Marian a fost chemată înapoi în rai, dar maică-mea nu dorea să scape de suferinţă. Acesta a devenit hobby-ul ei favorit, chiar şi acum.

Maşina mea, de un albastru-pal, acoperită de rahat de pasăre şi cu scaune de piele încinse la maximum, nu mi se părea foarte atractivă momentan, aşa că am decis să dau o tură prin oraş pe jos. Pe Strada Principală, am trecut pe lângă magazinul care vinde carne de pasăre, unde sunt aduşi pui proaspeţi, măcelăriţi în fermele din Arkansas. Mirosul îmi gâdila nările. O duzină de păsări jumulite atârnau lasciv în vitrină, cu câţiva fulgi albi împrăştiaţi pe sub ele.

La capătul străzii, unde se afla o troiţă pentru Natalie, am zărit-o pe Amma împreună cu prietenele ei. Scotoceau printre baloanele şi jucăriile lăsate pentru Natalie, trei stând de

pază pentru ca sora mea vitregă să poată şterpeli două candele, un buchet de flori şi un ursuleţ. Toate, cu excepţia ursuleţului, au fost băgate rapid într-o geantă mare. Jucăria o ţinea în mână, în timp ce fetele îşi încrucişaseră mâinile şi ţopăiau în bătaie de joc spre mine. Direct în mine, de fapt, de vreme ce se opriră la câţiva centimetri, umplând aerul cu genul acela de aromă greoaie pe care o au mostrele de parfum din reviste.

— Ne-ai văzut făcând ceva? O să scrii despre asta în ziarul ăla al tău? ţipă Amma.

Cu siguranţă îi trecuseră istericalele provocate de măsuţă. Copilăriile astea, bineînţeles, le păstra pentru acasă. Acum lăsase deoparte rochiţa de vară şi purta o fustă foarte scurtă, sandale cu toc ortopedic şi un top colant fără bretele.

— Dacă o să scrii, vezi să-mi apară numele corect: *Amity Adora Crellin*. Fetelor, ea este... sora mea. Din Chicago. *Bastardul familiei*.

Amma îşi ridică sprâncenele spre mine, iar fetele chicotiră.

— Camille, ele sunt drrrrrrrrrăguţele mele prietene, dar nu trebuie să scrii şi despre ele. Eu sunt şefa!

— Ea e şefa pentru că ţipă cel mai tare!

spuse o fată micuţă cu părul de culoarea mierii şi cu o voce răguşită.

— Şi are şi cele mai mari ţâţe! spuse o altă fată, cu părul arămiu.

A treia, cu părul blond-roşcat, îi prinse sânul Ammei şi i-l strânse.

— O parte adevărat, o parte burete.

— Du-te dracului, Jodes! îi spuse Amma.

Apoi, ca şi cum ar fi certat o pisică, îi arse o palmă peste falcă. Fata se înroşi şi mârâi o părere de rău.

— În fine, care e treaba cu tine, surioară? întrebă Amma, privindu-şi ursuleţul. De ce scrii un articol despre două fete moarte pe care oricum nu le băga nimeni în seamă? De parcă dacă eşti omorât devii interesant.

Două dintre fete râseră forţat. Cea de-a treia încă îşi ţinea privirea în pământ. O lacrimă se lovi de asfalt.

Ştiam genul ăsta de dialog provocator. Era echivalentul oral pentru a face curte. Şi în timp ce o parte din mine aprecia spectacolul, mă simţeam datoare să le apăr pe Ann şi Natalie, iar nesimţirea agresivă a surorii mele mă enerva la culme. Pentru onestitate completă, trebuie să adaug că eram şi geloasă pe Amma (al doilea nume al ei era *Adora*?)

— Pun pariu că Adorei nu i-ar conveni să citească prin ziare că fata ei fură lucruri de la troiţa colegei ei de şcoală, i-am spus eu.

— Colegă de şcoală nu e acelaşi lucru cu prietenă, spuse fata mai înaltă, privind în jur pentru a primi confirmarea naivităţii mele.

— Hai, mă, Camille, ne prostim şi noi! spuse Amma. Mă simt groaznic. Erau nişte fete drăguţe. Doar puţin mai ciudate.

— Foarte ciudate, se auzi vocea alteia în completare.

— Oh, Doamne, fetelor, dar dacă ucigaşul omoară toate ciudatele? chicoti Amma. Nu-i aşa că ar fi perfect?

Fata mustrată îşi ridică acum privirea şi zâmbi. Amma o ignoră intenţionat.

— Ucigaşul? am întrebat eu.

— Dar toată lumea ştie cine a făcut-o, spuse fata cu voce răguşită.

— Fratele lui Natalie. Toată familia aia e ciudată, declară Amma.

— Are o chestie pentru fetiţe, adăugă şi cea numită Jodes, cu o vocea încă îmbufnată.

— Întotdeauna găseşte câte un motiv să intre în vorbă cu mine, continuă Amma. Măcar ştiu că n-o să mă omoare. Sunt prea şmecheră.

Aruncă un sărut în aer şi îi oferi ursuleţul lui

Jodes, după care îşi întinse braţele în jurul celorlalte fete şi, cu un scurt „Scuze“, dădu peste mine şi plecă. Jodes o urmă îndeaproape.

În răutatea Ammei am putut surprinde un oftat de disperare şi dorinţă de justeţe. După cum afirmase şi la micul dejun: *Mi-ar plăcea să fiu ucisă.* Amma dorea ca nimeni să nu primească mai multă atenţie decât ea. Cu atât mai mult fete care nu aveau nicio şansă cât trăiau.

L-am sunat pe Curry acasă aproape de miezul nopţii. Curry face naveta, nouăzeci de minute până la biroul nostru din suburbie de la casa moştenită de la părinţi şi situată în Mt. Greenwood, o enclavă irlandeză de funcţionăraşi în Cartierul de Sud al oraşului. El şi soţia sa, Eileen, nu au copii. Nici nu şi-a dorit vreodată, mârâie Curry, dar l-am surprins adesea privind copiii angajaţilor sau fiind foarte atent la apariţia vreunui bebeluş în redacţia noastră. Curry s-a căsătorit târziu. Probabil prea târziu pentru a mai concepe copii.

Eileen e o femeie rotunjoară, roşcată şi cu pistrui, pe care a întâlnit-o la spălătoria de maşini din vecinătate, când avea patruzeci şi doi de ani. Mai târziu au aflat că ea era

verişoară de gradul doi cu cel mai bun prieten al lui Curry din copilărie. S-au căsătorit exact la trei luni de la ziua în care s-au cunoscut. Şi sunt împreună de douăzeci şi doi de ani. Îmi place mult că lui Curry îi place să-şi povestească viaţa.

Eileen a răspuns la telefon, cu o voce primitoare, care era exact ce-mi trebuia. Bineînţeles că nu dormeau, râse ea. Curry chiar lucra la unul din jocurile lui de puzzle, de 4.500 de piese. Ocupase toată sufrageria cu piesele lui, iar ea îi acordase o săptămână să-l termine.

L-am auzit pe Curry fornăind spre telefon şi parcă puteam să simt aroma tutunului.

— Preaker, fetiţo, ce se aude? Eşti bine?

— Sunt bine. Numai că nu prea progresăm aici. Până acum abia am reuşit să obţin o declaraţie oficială de la poliţie.

— Care ce zice?

— Că cercetează pe toată lumea.

— La naiba. Astea-s gogoşi. Trebuie să fie şi altceva la mijloc. Mai caută. Ai mai vorbit cu părinţii?

— Nu încă.

— Vorbeşte cu părinţii. Dacă nu reuşeşti să afli altceva, vreau măcar un profil al celor două fete. Trebuie să arătăm şi partea umană,

personală a cazului, nu doar declaraţiile poliţiei. Vorbeşte şi cu alţi părinţi, vezi ce cred ei. Întreabă dacă şi-au luat măsuri de protecţie. Vorbeşte cu vânzători de yale şi de arme, dacă le-au crescut vânzările. Şi cu un preot sau cu profesori. Şi cu un stomatolog, întreabă cum este posibil să smulgi atâţia dinţi, ce fel de sculă se foloseşte şi dacă e nevoie de o oarecare experienţă pentru asta. Vorbeşte cu copii. Vreau nişte voci, nişte feţe. Şi mai vreau trei pagini până duminică. Hai să acoperim chestia asta cât avem încă exclusivitate.

Am notat ce spunea, mai întâi pe un carneţel, apoi în minte, pentru că începusem să-mi conturez cicatricele cu pixul.

— Adică până la o altă crimă, vrei să spui.

— Dacă poliţia chiar nu ştie mai mult decât spune, o să fie o altă crimă, asta e sigur. Genul ăsta de criminal nu se opreşte după două crime, a devenit deja un ritual.

Curry nu are nici cea mai vagă idee despre ce înseamnă un ritual criminal, dar îşi bagă nasul în tot felul de romane poliţiste bazate pe fapte reale, cărţi de mâna a doua cu copertă lucioasă, pe care le cumpăra săptămânal de la librărie. *Două la dolar, Preaker, asta numesc eu divertisment.*

— Deci, puştoaico, e şi vreo teorie că ucigaşul e localnic?

Lui Curry îi plăcea tare mult să-mi spună aşa, eram reporterul lui tânăr favorit. Avea întotdeauna o voce moale când îmi spunea aşa, de parcă apelativul în sine îl emoţiona. Mi-l imaginam în sufragerie, cu ochii pe piesele de puzzle, Eileen trăgând un fum rapid din ţigara lui, în timp ce-i pregătea o salată de ton cu murături pentru prânz. Asta mânca trei zile pe săptămână.

— Neoficial, spun că da.

— Ei, fir-ar al naibii, fă-i s-o spună oficial. Ne trebuie chestia asta. E beton.

— E ceva ciudat, Curry. Am vorbit cu un băiat care era cu Natalie când a fost răpită. El zice că o femeie a luat-o.

— O femeie? Nu, nu e femeie. Poliţia ce zice?

— Nu comentează.

— Cine e puştiul?

— Băiatul unui lucrător de la ferma de porci. E simpatic. Şi foarte speriat, Curry.

— Poliţia nu-l crede, altfel ai fi auzit chestia asta. Aşa-i?

— Chiar nu ştiu. Sunt foarte secretoşi.

— La naiba, Preaker, fă-i să vorbească! Să-ţi

dea ceva oficial!

— E uşor de zis. Şi simt că faptul că sunt de aici mă dezavantajează şi mai tare. Şi mă resping ca pe un yankeu pentru că m-am întors acasă din cauza asta.

— Fă-i să te placă. Eşti drăguţă când vrei. Mama ta o să te susţină.

— Nici măcar ea nu e încântată că sunt aici.

Un moment de linişte, după care un oftat la celălalt capăt al firului îmi sună în ureche. Braţul meu drept devenise deja o hartă desenată cu pixul.

— Eşti bine, Preaker? Ai grijă de tine?

Nu i-am răspuns nimic. Îmi venea să plâng.

— Sunt bine. Dar locul ăsta îmi face rău. Mă simt... aiurea.

— Nu te ambala, fetiţo. Faci o treabă grozavă. O să fie foarte bine. Iar dacă nu, sună-mă. Te iau de-acolo.

— Bine, Curry.

— Eileen zice să ai grijă de tine. La naiba, şi eu îţi spun să ai grijă de tine!

Şase

Oraşele mici deservesc de obicei un singur tip de băutor. Dar sunt mai multe tipuri de

baruri: există barurile acelea în care se cântă muzică country şi în care zona rurală se împleteşte cu cea urbană, iar patronii simt oarecum că trăiesc periculos făcând chestia asta. Apoi există barurile de fiţe, unde plăteşti pentru un gin cu gheaţă atât de mult, încât bieţii oameni trebuie să se mulţumească să bea acasă. Şi mai sunt barurile amenajate în mall-uri, unde berea se serveşte cu aranjamente de ceapă şi cu sandvişuri cu denumiri haioase.

Din fericire, toată lumea bea în Wind Gap, aşa că avem toate aceste tipuri de baruri şi chiar în plus. Om fi noi un oraş mic, dar sigur băgăm sub masă multe alte oraşe. Cea mai apropiată bodegă de casa maică-mii era un local scump cu pereţi de sticlă, specializat în salate şi şpriţuri, cel mai select local, de fapt, din Wind Gap. Era timpul pentru masa mea târzie de dimineaţă şi, cum nu mai suportam ideea unei alte mese în compania lui Alan şi a ouălelor lui moi, am plecat spre La Mère. Franceza mea nu ajunge mai departe de clasa a unsprezecea, dar, judecând după motivul nautic copleşitor al decoraţiunilor, cred că proprietarii au vrut să-i spună, de fapt, La Mer, *Marea*, şi nu La Mère, *Mama*. Oricum, se pare că denumirea era totuşi potrivită, deoarece Mama, adică

maică-mea, frecventa adeseori localul împreună cu prietenii ei. Cu toţii erau pur şi simplu înnebuniţi după salata Caesar, care nu este nici mâncare franţuzească, nici din fructe de mare, dar nu o să fiu tocmai eu cea care o să pună punctul pe i.

— Camille!

O blondă într-un costum de tenis venea spre mine cu paşi mărunţi şi repezi, strălucind toată datorită lanţurilor de aur şi inelelor mari de pe degete. Era prietena cea mai bună a Adorei, Annabelle Gasser, născută Anderson şi poreclită Anne-B. Toată lumea ştia că Annabelle detesta numele de familie al soţului ei, chiar îşi încreţea nasul când îl rostea. Dar se pare că niciodată nu s-a gândit că nu era obligatoriu să îl adopte.

— Bună, draga mea, mi-a spus mama că eşti în oraş.

La masa din spate, am zărit-o şi pe Jackie O'Neele, osândită de Adora, dar la fel de cherchelită ca la înmormântare.

Annabelle mă sărută pe ambii obraji şi făcu un pas în spate pentru a mă studia.

— La fel de frumuşică! Hai, vino să stai lângă noi! Ne distrăm cu nişte sticle de vin şi o bârfă mică. Abia ne mai scazi puţin media de vârstă.

Annabelle mă trase la masa la care Jackie trăncănea cu alte două blonde bronzate. Nici măcar nu s-a oprit din vorbă când Annabelle m-a prezentat, ci a continuat să bălmăjească ceva despre noul ei mobilier de dormitor. Apoi a dat pe gât un pahar de apă şi s-a întors către mine.

— Camille! Erai aici! Ce mă bucur să te revăd, scumpo!

Părea chiar sinceră. Am simţit din nou acea aromă a bomboanelor de Juicy Fruit.

— E aici de cinci minute, spuse una dintre blonde, ştergând apa de pe masă cu o mână bronzată; două diamante sclipiră pe degetele ei.

— Aşa e, îmi amintesc. Trebuie să scrii despre crime, sărăcuţa de tine, continuă Jackie. Probabil că Adora nu suportă chestia asta. Să dormi în casa ei cu creieraşul ăla pervers al tău.

Îmi adresă un zâmbet care, cu ceva ani în urmă, ar fi fost insinuant. Acum însă îmi părea doar maliţios.

— Jackie! spuse una dintre blonde, fixându-şi ochii mari şi rotunzi asupra ei.

— Normal că, înainte de a o prelua Adora, noi toate dormeam în casa lui Joya cu creieraşele noastre perverse. Aceeaşi casă, doar doamna ţicnită era alta, îmi spuse, pipăindu-şi pielea din spatele urechilor.

Să fi fost oare copci de la operaţia de lifting?

— Nu ai cunoscut-o pe bunică-ta, Joya, nu-i aşa, Camille? întrebă Annabelle.

— O, ce figură era! spuse Jackie. O femeie tare înspăimântătoare.

— Cum aşa? am întrebat eu.

Nu mai auzisem astfel de poveşti despre bunica mea. Adora îmi spusese doar că fusese o femeie foarte severă şi cam atât.

— Ei, exagerează Jackie, spuse Annabelle. Nimănui nu-i place de maică-sa în liceu. Iar Joya a murit curând după ce Adora a terminat liceul. Nu prea au avut timp să dezvolte o relaţie matură.

Pentru o clipă am nutrit speranţa că poate din cauza asta eu şi maică-mea aveam o relaţie atât de distantă: ea nu cunoscuse altfel de comportament. Dar ideea a murit înainte ca Annabelle să îmi umple paharul.

— Sigur, Annabelle, spuse Jackie, sunt convinsă că, dacă Joya ar fi trăit, s-ar fi înţeles de minune. Cel puţin Joya s-ar fi distrat la maximum. I-ar fi plăcut să o chinuiască pe Camille. Mai ştii ce unghii lungi avea? Niciodată nu le dădea cu ojă. Mereu mi s-a părut o chestie ciudată.

— Să schimbăm subiectul, spuse Annabelle

zâmbind şi fiecare cuvânt părea clinchetul unui clopoţel.

— Cred că meseria lui Camille este absolut fascinantă, spuse o blondă, plină de respect.

— Da, mai ales subiectul ăsta, adăugă cealaltă.

— Da, Camille, zi-ne şi nouă cine e criminalul, spuse Jackie cu un zâmbet viclean şi dând din sprâncene spre mine.

Îmi aducea aminte de o păpuşă de ventriloc, cu pielea întinsă şi cu vasele capilare sparte.

Mai aveam nişte drumuri de făcut, dar mă gândeam că bârfa de aici poate fi interesantă. Un cvartet de neveste bete, blazate şi răutăcioase, care ştiau toate secretele din Wind Gap? Îl puteam considera drept dejun de lucru.

— Aş prefera să ştiu ce credeţi voi.

Era o propoziţie pe care nu o auzeau prea des.

Jackie îşi înmuie pâinea într-un sos alb de maioneză, care îi picură ulterior pe piept.

— Ştiţi bine ce cred eu, spuse ea. Tatăl lui Ann, Bob Nash. E un pervers nenorocit. Mereu se holbează la pieptul meu când ne întâlnim la magazin.

— Şi ce mai piept ai tu! îi spuse Annabelle zâmbind spre mine.

— Vorbesc serios, tipul întrece măsura. Chiar voiam să-i spun şi lui Steven chestia asta.

— Am eu nişte ştiri foarte interesante, adăugă cealaltă blondă.

Nu mai ştiam cu o chema, Dana sau Diana. Uitasem din momentul în care o prezentase Annabelle.

— Da, DeeAnna are întotdeauna veşti interesante, spuse Annabelle, strângându-mi braţul.

DeeAnna luă o pauză teatrală, îşi linse dinţii, îşi mai turnă un pahar de vin şi ne privi pe fiecare.

— John Keene nu mai stă cu părinţii, anunţă ea.

— Ce? se miră altă blondă.

— Glumeşti! spuse alta.

— Pe cuvânt! Şi..., adăugă DeeAnna triumfătoare, zâmbind ca o prezentatoare de concurs televizat, pe cale de a acorda un premiu. S-a mutat în casa lui Julie Wheeler. În garajul din spatele casei, mai precis.

— Asta chiar că e tare, spuse Melissa sau Melinda.

— Oho, acum *ştim* sigur că o fac, râse Annabelle. Şi nu mai poate Meredith să-şi afişeze imaginea de sfântă. Vezi tu, Camille, îmi

explică ea, John Keene este fratele mai mare al lui Natalie, şi când familia lui s-a mutat aici, tot oraşul a înnebunit după el. Adică gagiul e superb. Este. Realmente. Superb. Julie Wheeler este o prietenă a mamei tale şi a noastră. Nu a avut copii mai devreme de treizeci de ani, iar când i-a făcut, a devenit insuportabilă. Genul ăla de părinte ai cărui copii sunt pur şi simplu perfecţi. Aşa că, atunci când Meredith, fii-sa, a pus mâna pe John, oh, Doamne! Credeam că nu se mai termină! Meredith, eleva de 10, virgină şi nepătată, pune mâna pe cel mai tare mascul din ogradă. Dar îţi dai seama că un tip de genul ăsta nu-şi pierde vremea cu o fată care nu şi-o pune. Nu merge aşa. Iar acum e foarte convenabil pentru ei. Ar trebui să cumpărăm nişte aparate Polaroid şi să le montăm sub ştergătoarele maşinii lui Julie.

— Ei, ştii bine care e versiunea ei, o întrerupse Jackie. O să facă paradă despre ce oameni buni sunt ei că îl primesc pe John şi îi oferă puţin spaţiu să jelească în voie.

— Dar de ce s-a mutat, totuşi? întrebă Melissa/Melinda, despre care începeam să cred că este vocea raţiunii între ele. Nu ar fi normal să fie alături de părinţii lui într-un moment ca ăsta? De ce ar avea nevoie de spaţiu?

— Pentru că *el* e criminalul, răspunse DeeAnna, iar toate de la masă izbucniră în râs.

— Vai, ce amuzant ar fi dacă Meredith Wheeler şi-ar trage-o cu un criminal în serie, spuse Jackie.

Dintr-odată râsetele se opriră. Annabelle sughiţă şi se uită la ceas. Jackie îşi pironi bărbia în palmă şi oftă suficient de tare încât să spulbere firimiturile din farfurie.

— Nu pot să cred că se întâmplă aşa ceva, spuse DeeAnna, privindu-şi unghiile. În oraşul nostru, în care am crescut. Fetele acelea mici. Mi se face rău la stomac. Greaţă.

— Ce mă bucur că fetele mele sunt mari, spuse Annabelle. Nu cred că aş fi putut suporta. Săraca Adora, cred că e îngrijorată de moarte pentru Amma.

Am rupt o bucăţică de pâine, în felul copilăresc al comesenelor mele, şi am încercat să schimb subiectul Adora.

— Chiar se crede că John Kenne ar putea avea vreo legătură cu crimele? Sau pur şi simplu e o bârfă afurisită?

Simţeam propriu-zis forţarea de a spune ultimele cuvinte. Uitasem cât de neplăcut pot face să pară Wind Gap aceste femei oamenilor pe care nu-i agreau.

— Întreb asta pentru că un grup de fete, probabil de la şcoala generală, mi-au spus ieri acelaşi lucru.

Mi s-a părut mai înţelept să nu menţionez faptul că Amma era una dintre ele.

— Lasă-mă să ghicesc, erau patru blonde cu gura mare, care se cred mai frumoase decât sunt de fapt, spuse Jackie.

— Jackie, dragă, îţi dai seama cu cine vorbeşti? spuse Melissa/Melinda, atingând-o pe Jackie pe umăr.

— Ei, căcat. Mereu uit că Amma şi Camille sunt rude, parcă sunt din vieţi diferite, zâmbi Jackie.

Din spatele ei de auzi zgomotul unei sticle destupate, iar Jackie îşi ridică paharul fără ca măcar să privească chelnerul.

— Camille, oricum o să afli chestia asta: micuţa ta Amma nu face altceva decât necaaaaaaazuri.

— Am auzit că merg la toate petrecerile din liceu, spuse DeeAnna. Şi îmbârligă toţi băieţii. Şi fac nişte lucruri pe care noi le-am făcut mulţi ani după căsătorie, şi atunci în schimbul unor valoroase bijuterii.

Şi învârti o brăţară cu diamante.

Toate râseră; Jackie chiar bătu cu pumnii în

masă, ca un bebeluş în scăunel.

— Dar...

— Nu ştiu dacă lumea crede cu adevărat că John e autorul. Ştiu că a vorbit deja cu poliţia, spuse Annabelle. Şi, într-adevăr, sunt o familie tare ciudată.

— Hm, şi eu care credeam că sunteţi prietene cu ei, le-am spus eu. V-am văzut la ei acasă după înmormântare. *Pizde nenorocite ce sunteţi!* am adăugat în gând.

— Toată lumea importantă din Wind Gap a fost acolo, spuse DeeAnna. Cum să lipsim de la aşa eveniment!

Încerca să pornească din nou râsetele, dar Jackie şi Annabelle doar dădeau solemn din cap. Melissa/Melinda privea continuu în jurul ei, dorindu-şi, parcă, să se fi aflat la o altă masă.

— Dar mama ta unde e? întrebă deodată Annabelle. Trebuie să vină şi ea încoace. I-ar face bine. Se poartă foarte ciudat de când cu tragedia asta.

— Se purta ciudat şi înainte, spuse Jackie, strâmbându-şi fălcile.

Credeam că o să vomite.

— Hai, Jackie...

— Serios. Camille, vreau să-ţi spun ceva:

după cum merg lucrurile cu maică-ta, e mai bine că locuieşti în Chicago. Ar fi bine să te întorci acolo cât mai repede.

Faţa ei îşi pierduse alura maniacă şi arăta foarte serioasă. Şi sincer îngrijorată. O plăceam din nou.

— Zău, Camille...

— Jackie, taci din gură, îi spuse Annabelle şi îi aruncă în faţă cu o chiflă.

I se izbi de nas şi căzu înapoi pe masă. Fusese o reacţie violentă şi prostească, ca atunci când Dee aruncase cu mingea de tenis în mine. Te şochează mai puţin lovitura în sine, cât faptul că aşa ceva chiar s-a întâmplat. Dar Jackie a dat din mână a nepăsare şi şi-a continuat ideea.

— O să spun ce vreau şi ceea ce vreau să spun este că Adora poate răni...

Annabelle se ridică şi veni lângă Jackie, pe care o prinse de braţ şi o ridică.

— Jackie, trebuie să vomiţi acum, îi spuse ea. Vocea ei trăda grijă, dar şi ameninţare.

— Ai băut prea mult şi o să ţi se facă rău. O să merg cu tine la toaletă şi o să te ajut să te simţi mai bine.

Jackie îi împinse iniţial mâna, dar Annabelle o prinse mai tare şi, în cele din urmă,

amândouă se îndepărtară. La masă era linişte. Eu rămăsesem cu gura deschisă.

— O nimica toată, spuse DeeAnna. Avem şi noi, fetele mai mari, dispute ca şi voi, fetele mai mici. Camille, ai auzit că s-ar putea să se deschidă un magazin de haine Gap?

Cuvintele lui Jackie nu-mi ieşeau din minte: *după cum merg lucrurile cu maică-ta, e mai bine că locuieşti în Chicago.* Ce alt indiciu îmi mai trebuia ca să plec odată din Wind Gap? Mă întrebam de ce oare se certaseră ea şi cu Adora. Trebuia să fie ceva mai mult decât o felicitare. Mi-am notat în minte să-i fac o vizită lui Jackie, când o să fie mai puţin ameţită. Dacă era vreodată mai puţin ameţită. Dar, până la urmă, cine eram eu să condamn un băutor?

Cu o dulce ameţeală în cap de la vinul băut cu fetele, am telefonat de la magazinul de presă familiei Nash. Mi-a răspuns o voce tremurată de fată, care a spus „Alo“ şi s-a oprit. O puteam auzi respirând, dar nu răspundea nimic la rugămintea mea de a vorbi cu mama sau cu tata. Şi apoi un clic încet, după care a venit tonul. Am decis să merg personal până la casa lor.

O dubiţă din anii ’80 era parcată pe aleea din

faţa casei familiei Nash, lângă un Pontiac Firebird galben şi cam obosit, ceea ce m-a făcut să cred că atât Bob, cât şi Betsy erau acasă. Mi-a răspuns fata cea mare, dar s-a oprit în spatele uşii de plasă, holbându-se la stomacul meu, fără să răspundă dacă părinţii erau acasă sau nu. Cei din familia Nash erau micuţi de înălţime. Fetiţa asta, Ashleigh, ştiam că are doisprezece ani, dar, la fel ca puştiul îndesat pe care îl întâlnisem prima dată, părea mai mică. Şi se purta ca atare. Îşi sugea o şuviţă de păr şi clipea rar, în timp ce micul Bobby se clătină pe lângă ea şi izbucni în plâns la vederea mea. Imediat plânsul i se transformă în urlet. Într-un târziu, apăru la uşă Betsy Nash. Arăta la fel de ameţită ca şi copiii ei şi părea nedumerită când am spus cine sunt.

— În Wind Gap nu există ziar, spuse ea.

— Aşa e, eu sunt de la *Chicago Daily Post*, i-am spus eu. Tocmai din Chicago, Illinois.

— Păi, soţul meu se ocupă de treburi de genul ăsta, îmi răspunse şi începu să-şi plimbe degetele prin părul blond al băiatului ei.

— Ştii, nu vreau să-ţi vând vreun abonament sau chestii de genul ăsta... Domnul Nash e acasă? Poate putem sta puţin de vorbă?

Toţi cei trei Nash s-au dat deoparte din

dreptul uşii şi, după alte câteva minute, Bob Nash m-a invitat înăuntru, aruncând rufele de pe canapea pentru a face loc.

— Fir-ar al dracului, locul ăsta e o cocină, mârâi el destul de tare spre nevastă-sa. Îmi cer scuze pentru halul în care arată casa noastră, domnişoară Preaker. Lucrurile au cam luat-o razna după ce s-a întâmplat cu Ann.

— Nu vă faceţi griji, i-am spus, trăgând o pereche de chiloţei de băiat de sub mine. Casa mea arată aşa tot timpul.

Era exact opusul adevărului. Una dintre calităţile moştenite de la maică-mea era o grijă obsesivă pentru curăţenie. Mă abţin cu greu să calc şi şosetele, de exemplu. Când am ieşit din spital, am avut o perioadă în care fierbeam o grămadă de lucruri: pensetele şi întorcătorul de gene, clamele de păr sau periuţele de dinţi. Era una dintre dorinţele pe care îmi permiteam să mi le satisfac. Dar până la urmă am distrus pensetele. Îmi petreceam prea multe nopţi gândindu-mă la capetele lor lucioase şi calde. Eram o fată perversă, într-adevăr.

Speram ca Betsy Nash să dispară, la propriu. Era atât de superficială, încât mi-o puteam imagina evaporându-se, lăsând doar o pată lipicioasă pe canapea. Dar ea continua să zacă

acolo, cu ochii trecând de la mine la bărbatul său, chiar înainte de a începe discuţia. Ca şi cum se pregătea să asimileze conversaţia noastră. Copiii bântuiau şi ei pe acolo, ca nişte stafii blonde înţepenite între nepăsare şi prostie. Fata drăguţă poate că avea ceva şanse, dar cea mijlocie care se împiedica prin cameră, îndesată şi aiurită, era predestinată sexului mediocru şi bulimiei. Iar puştiul părea să devină genul de bărbat care îşi bea minţile prin parcările benzinăriilor. Acel tip de adolescent blazat şi supărat pe care l-am văzut la intrarea în oraş.

— Domnule Nash, trebuie să mai discut cu dumneavoastră despre Ann. Pentru un articol mai detaliat, am început eu. Aţi fost foarte amabil şi înainte şi sper că voi mai beneficia de ajutorul dumneavoastră.

— Dacă putem atrage atenţia asupra cazului nostru, nu ne deranjează, spuse el. Ce vreţi să ştiţi?

— Ce jocuri îi plăceau, ce mâncare prefera? Cu ce cuvinte aţi descrie-o? Era genul căreia îi plăcea să conducă sau prefera să stea mai mult în umbră? Avea prieteni mulţi sau doar câţiva mai apropiaţi? Îi plăcea la şcoală? Cum îşi petrecea sâmbetele?

Familia Nash mă privi o clipă în tăcere.

— Pentru început, le-am spus eu zâmbind.

— Cred că soţia mea ar fi mai potrivită să răspundă, spuse Bob Nash. Ea se... îngrijeşte de ei.

Se întoarse către Betsy Nash, care împacheta şi despacheta încontinuu o rochie în poală.

— Îi plăceau pizza şi degeţelele de peşte, spuse ea. Şi avea multe prietene, dar numai câteva erau mai apropiate, dacă mă înţelegi. Se juca destul de mult de una singură.

— Uite, mami, Barbie are nevoie de haine, spuse Ashleigh, fluturând o păpuşă de plastic dezbrăcată prin faţa mamei ei.

Toţi trei am ignorat-o, iar fetiţa aruncă păpuşa pe jos şi începu să se învârtească prin cameră ca o balerină. Profitând de această ocazie rară, Tiffanie, cea mijlocie, se repezi asupra păpuşii şi se distra desfăcându-i încontinuu picioarele.

— Era puternică, era cea mai puternică, spuse Bob Nash. Dacă era băiat, putea să joace fotbal. Alerga tot timpul şi era plină de vânătăi şi de zgârieturi.

— Ann era vocea mea, adăugă Betsy, după care nu mai spuse nimic.

— Cum adică, doamnă Nash?

— Era foarte vorbăreaţă, spunea tot ce-i

trecea prin minte. Lucruri bune, în cea mai mare parte.

Tăcu iar câteva secunde şi mi-am dat seama că îşi amintea anumite momente, aşa că nu am spus nimic.

— Ştii, mă gândeam că o să ajungă avocat sau lector sau ceva de genul ăsta, într-o zi, pentru că era pur şi simplu... niciodată nu-şi măsura cuvintele. Cum fac eu. Eu cred că tot ce spun e o prostie. Dar Ann credea că toată lumea trebuie să asculte ce spune ea.

— Aţi vorbit despre şcoală, domnişoară Preaker, o întrerupse Bob Nash. Acolo a avut ceva necazuri din cauza pălăvrăgelii ei. Era cam dominatoare şi câţiva profesori s-au plâns de comportamentul ei. Era puţin cam sălbatică.

— Dar cred că se întâmpla aşa pentru că era foarte deşteaptă, adăugă Betsy Nash.

— Da, era isteaţă brici, aprobă Bob Nash. Câteodată cred că era mai deşteaptă şi decât taică-su. Câteodată şi ea credea că e mai deşteaptă decât taică-su.

— Uită-te la mine, mami!

Tiffanie cea grăsuţă, care până atunci mestecase nestingherită degetele de cauciuc ale lui Barbie, se aşezase în mijlocul camerei şi făcea tumbe. Ashleigh, înfuriată dintr-odată,

urlă pentru a-i atrage atenţia maică-sii şi o îmbrânci cu putere pe soră-sa. După care îi smuci şi părul. Faţa lui Tiffanie se înroşi şi începu să urle de durere, ceea ce îl făcu pe Bobby jr. să plângă şi el.

— E vina lui Tiffanie, ţipă Ashleigh şi începu şi ea să se smiorcăie.

Reuşisem să distrug echilibrul delicat al casei. O familie cu mai mulţi copii este un cuib de gelozii meschine, ştiam asta, dar copiii familiei Nash erau speriaţi nu numai de ideea de a concura unul cu altul, ci şi cu o soră moartă. Îi compătimeam sincer.

— Betsy, şopti Bob Nash, cu sprâncenele uşor ridicate.

Bobby jr. a fost rapid pescuit şi proptit pe un şold, Tiffanie ridicată de pe jos cu o mână, în timp ce cealaltă mână se afla pe umărul lui Ashleigh cea neconsolată şi toţi patru dispărură rapid din cameră.

Bob Nash privi un moment în urma lor.

— Aşa se poartă cam de un an de zile fetele astea, spuse el. Ca nişte copii mici. Credeam că de-abia aşteaptă să se facă mari. De când nu mai e Ann, casa noastră s-a schimbat...

Se foi puţin pe canapea.

— Ştii, ea chiar părea o persoană reală.

Adică, te gândeşti: avea nouă ani, ce putea să spună sau să facă la vârsta asta? Dar Ann avea *personalitate*. Puteam să-mi dau seama ce crede despre anumite lucruri. Ştiam, de exemplu când ne uitam la televizor, ce emisiune i se părea amuzantă şi care i se părea o prostie. Cu ceilalţi copii nu pot să ştiu asta. La dracu', nici la nevastă-mea nu pot să ştiu asta. Pe când Ann, o simţeai că e *acolo*, că *există*. Iar eu...

Vocea lui Bob Nash se stinse. Se ridică şi se întoarse cu spatele la mine, după care reveni şi iar se întoarse, ocoli canapeaua şi veni în faţa mea.

— Fir-ar să fie, cât aş vrea să o am din nou. Adică, ce mai am acum? La ce bun, asta e tot? şi ridică mâna, arătând spre uşa pe care ieşiseră soţia şi copiii lui. Pentru că dacă asta e tot, nu prea e mare lucru, nu? Şi, fir-ar să fie, trebuie să-l găsească cineva pe criminalul ăla, pentru că vreau să ştiu: de ce Ann? Trebuie să ştiu chestia asta. Ea era cea mai bună şi întotdeauna am crezut că ea va ajunge departe.

Am tăcut un timp, simţindu-mi pulsul în gât.

— Domnule Nash, mi s-a sugerat că este posibil ca tocmai personalitatea lui Ann, de care aţi spus că era foarte puternică, să-i fi deranjat pe anumiţi oameni. Credeţi că ar putea fi o

cauză?

L-am simţit devenind circumspect, pentru că s-a aşezat şi s-a lăsat pe spate pe canapea, cu braţele în lături, încercând să pară relaxat.

— A deranjat anumiţi oameni?

— Păi, înţeleg că au fost nişte probleme cu Ann şi cu pasărea unui vecin? Că a rănit respectiva pasăre?

Bob Nash se frecă la ochi şi îşi privi pantofii.

— Doamne, ce mai bârfesc oamenii în oraşul ăsta! Nu ştie nimeni sigur că Ann a făcut aşa ceva. Oricum se certase deja cu vecinii. Cu Joe Duke de vizavi. Fetele lui o tachinau mereu pe Ann şi se purtau urât cu ea. Apoi, într-o zi, au chemat-o la ele acasă să se joace împreună. Nu ştiu exact ce s-a întâmplat, dar când s-a întors Ann, ele urlau că le omorâse fata mea pasărea.

Bob Nash râdea şi dădea din umeri.

— Din partea mea, putea s-o omoare, era o nenorocire gălăgioasă, oricum.

— Credeţi că Ann ar fi fost în stare de aşa ceva, dacă era provocată?

— Păi, trebuie să fi fost un nebun ăla care a provocat-o, spuse el. Nu-i plăcea deloc să fie provocată. Nu prea era o domnişorică manierată.

— Credeţi că e posibil să fi cunoscut

persoana care a ucis-o?

Nash ridică un tricou roz de pe canapea şi îl împături ca pe o batistă.

— Credeam că nu. Acum cred că da. Cred că a plecat de bunăvoie cu cineva cunoscut.

— Ar fi plecat mai degrabă cu un bărbat sau cu o femeie? am întrebat eu.

— Deci aţi auzit şi varianta lui James Capisi?

Am dat din cap aprobator.

— Păi, e mai probabil ca o fetiţă să se încreadă într-o persoană care seamănă cu mama ei, nu?

Depinde cum e mama ei, m-am gândit eu.

— Dar eu cred că a fost un bărbat. Nu pot să-mi imaginez o femeie făcând... toate alea unui copil. Am auzit că John Keene nu are niciun alibi. Poate voia să omoare o fetiţă, pe Natalie o vedea tot timpul şi nu a mai suportat, era o nevoie prea puternică, aşa că a căutat un alt băieţoi, o fetiţă care să semene cu Natalie. Dar nu a mai putut să reziste şi a omorât-o apoi şi pe Natalie.

— Aşa se spune?

— Astea-s unele păreri, cel puţin.

Betsy Nash apăru deodată în uşă. Cu privirea în jos, spuse:

— Bob, a venit Adora.

Mi se chirci stomacul.

Maică-mea apăru înăuntru, mirosind a apă de mare. Părea să se simtă mai confortabil în casa familiei Nash decât se simţea doamna Nash. Era un talent natural al Adorei să facă alte femei să se simtă în plus. Betsy Nash plecă din cameră, ca o îngrijitoare dintr-un film din anii ’30. Maică-mea nici nu se uită la mine, ci merse direct lângă Bob Nash.

— Bob, Betsy mi-a spus că a venit un reporter la voi, iar eu am ştiut imediat că e vorba de fiica mea. Îmi pare foarte rău. Nu există cuvinte care să scuze această prezenţă inoportună.

Bob Nash se holbă la Adora, apoi la mine.

— Ea e fata ta? N-am ştiut.

— Probabil că nu. Camille nu e genul care să ţină prea mult la familie.

— De ce nu mi-ai spus nimic? mă întrebă Nash.

— Ţi-am spus că sunt din Wind Gap. Nu credeam că te interesează cine e maică-mea.

— Nu e nicio problemă, să nu mă înţelegi greşit. Doar că mama ta este o prietenă foarte apropiată a familiei mele, spuse el, ca şi cum maică-mea era un fel de protector benefic. A meditat-o pe Ann la engleză şi la gramatică.

Erau foarte apropiate. Ann era foarte mândră că are o prietenă mai mare.

Mama stătea pe canapea cu mâinile împreunate în poală, cu fusta întinsă în jurul ei şi mă privea clipind. Aveam impresia că mă avertiza să nu spun ceva, dar nu ştiam ce.

— N-am ştiut, am spus în cele din urmă.

Şi era adevărat. Credeam că maică-mea îşi exagerează propria durere, jelind după aceste fete. Dar eram surprinsă de cât de subtilă fusese. Dar de ce oare o medita pe Ann? Jucase şi în copilărie rolul de părinte grijuliu la şcoală, în mare parte pentru a pierde vremea cu alte neveste casnice, dar nu-mi puteam imagina nobleţea ei de a-şi petrece după-amiezile cu o fată nemanierată din partea de vest a oraşului. Se pare că, uneori, o subestimam pe Adora. Cred.

— Camille, ar trebui să pleci, spuse Adora. Mă aflu într-o vizită de curtoazie şi îmi este greu să mă relaxez cu tine în preajmă.

— Dar nu am terminat de discutat cu domnul Nash.

— Ba ai terminat.

Adora îl privi pe Nash pentru a o susţine, iar el zâmbi stânjenit, ca şi cum se uita în soare.

— Poate putem continua mai târziu,

domnişoară... Camille.

Dintr-odată, am simţit pe şold arsura unui cuvânt: *pedeapsă*. Simţeam cum mă arde din ce în ce mai tare.

— Îţi mulţumesc pentru timpul acordat, domnule Nash, i-am spus şi am ieşit din cameră, fără a o privi pe Adora.

Am izbucnit în plâns înainte să ajung la maşină.

Şapte

Stăteam odată la o intersecţie în Chicago, aşteptând să se schimbe culoarea semaforului, când lângă mine a apărut un orb, bătând cu băţul în asfalt. *Ce străzi se intersectează aici?,* a întrebat el şi pentru că nu i-am răspuns, s-a întors spre mine şi a adăugat: *E cineva aici?*

Eu sunt aici! i-am răspuns eu atunci şi m-am simţit ciudat de reconfortant rostind acele cuvinte. De atunci, când intru în panică, le rostesc cu voce tare: *Eu sunt aici!* De obicei, nu prea mă simt prezentă. Am impresia că, dacă o pală caldă de vânt ar bate spre mine, aş dispărea pentru totdeauna, fără a rămâne în urmă nici măcar o aşchie de unghie. Câteodată, acest gând mă linişteşte, altădată îmi dă fiori.

Sentimentul meu de inconsistenţă provine, cred eu, de la faptul că ştiu foarte puţine lucruri despre trecutul meu, cel puţin asta a fost explicaţia psihologilor de la spital. Am renunţat demult să mai caut informaţii despre tatăl meu. Când mă gândesc la el, am o reprezentare generică în minte. Nu suport să mă gândesc la el în prea multe amănunte, să mi-l imaginez la cumpărături, bându-şi cafeaua de dimineaţă sau venind acasă la copii. Oare într-o zi o să dau nas în nas cu o fată care seamănă cu mine? Când eram copil, încercam din greu să descopăr o asemănare între mine şi maică-mea, ceva care să demonstreze că am ieşit din ea. O studiam când ea nu era atentă sau îi furam fotografiile înrămate din cameră, încercând să mă conving că am ochii ei. Sau poate nu era ceva legat de figură. Poate semănam la picioare sau la scobitura gâtului.

Ea nu mi-a spus niciodată nici măcar cum l-a cunoscut pe Alan. Ce ştiam despre ei aflasem de la alte persoane. Întrebările mele nu primeau răspuns, fiind considerate indiscrete. Îmi amintesc ce şoc am suferit auzindu-mi colega de cameră de la facultate vorbind cu mama ei la telefon: toate detaliile pe care i le dădea, toate amănuntele îmi păreau de-a dreptul decadente.

Îi spunea tot felul de prostioare, despre cum uitase să se înscrie la un curs, că trebuia să fie de trei ori pe săptămână la sala 101 la cursul de geografie, şi le spunea cu tonul lăudăros şi naiv al unui copil de grădiniţă.

Îmi amintesc că am şi cunoscut-o pe maică-sa, când ne-a vizitat camera şi punea atâtea întrebări, deşi ştia deja foarte multe lucruri despre mine. I-a dat lui Alison, colega mea, o punguţă mare cu ace de siguranţă, în caz că avea nevoie, iar când au plecat la masa de prânz am izbucnit în plâns. Gestul acela – atât de normal şi firesc – m-a năucit. Asta făceau mamele normale, se întrebau dacă ai nevoie de ace de siguranţă? Mama mea suna doar o dată pe lună pentru chestiuni foarte practice: note, cursuri sau cheltuieli necesare.

Nu-mi amintesc să-i fi spus Adorei în copilărie culoarea mea preferată sau ce nume aş fi vrut să aibă fata mea când o să am eu copii. Nu cred că ştia ce mâncare îmi plăcea şi cu siguranţă nu am dat buzna niciodată în camera ei în mijlocul nopţii, cu lacrimi în ochi din cauza unui coşmar. Eram întotdeauna tristă că eram aşa, pentru că niciodată nu am crezut că maică-mea m-ar putea alinta. Nu mi-a spus în viaţa mea că mă iubeşte şi nici eu nu credeam

că m-ar iubi. Avea însă grijă de mine. Mă administra. Ah, da, şi o dată mi-a cumpărat cremă cu vitamina E.

O vreme, am crezut că răceala cu care mă trata Adora era un fel de sistem de apărare după durerea pricinuită de moartea lui Marian. Dar, de fapt, cred că avea în general o problemă legată de copii, mai mult decât putea recunoaşte. Cred că urăşte copiii. Are un fel de gelozie, de dispreţ pe care îl simt şi acum, în amintirea mea. La un moment dat, probabil că a încântat-o ideea de a avea o fată. Când era fetiţă, probabil că visa la ziua când avea să fie mamă, să-şi cocoloşească copilul, ca o pisică umflată de lapte. Are un fel de lăcomie pentru copii. Pur şi simplu se repede la ei. Chiar şi eu, în public, eram un copil alintat. O dată ce şi-a încheiat perioada de jelire după Marian, defila cu mine prin oraş, zâmbind şi jucându-se cu mine sau gâdilându-mă în timp ce stătea de vorbă cu cineva pe trotuar.

Când ne întorceam acasă, însă, dispărea în camera ei ca o frază neterminată, iar eu rămâneam afară cu faţa lipită de uşa ei şi îmi repetam în minte toate fazele zilei, încercând să îmi dau seama cu ce greşisem faţă de ea.

Am un moment în minte, care s-a lipit de

mine ca un cheag nenorocit de sânge. Marian murise de doi ani, iar maică-mea avea o adunătură de prieteni în vizită. Unul dintre ei a venit cu un bebeluş. Timp de patru ore, copilul a fost răsfăţat, înăbuşit cu săruturi rujate, şters cu şerveţele şi mânjit la loc. Eu trebuia să stau în camera mea şi să citesc, în schimb mă postasem în capul scărilor şi urmăream tot ce se întâmpla.

În cele din urmă, mama a luat copilul în braţe şi îl strângea tare la piept. *Vai, ce minunat e să ţin un bebeluş în braţe din nou!* Adora îl juca pe genunchi, îl plimba prin cameră, îi şoptea, iar eu priveam scena de sus, ca un zeu dispreţuitor, cu faţa în mâini, imaginându-mi cum ar fi să să-mi simt obrajii lipiţi de ai mamei.

Când celelalte doamne au plecat în bucătărie pentru a ajuta la spălatul vaselor, ceva s-a întâmplat. Mi-o amintesc pe maică-mea, singură în camera de zi, privind copilul cu o expresie lascivă. Îşi apăsă buzele cu putere de obrăjorul rotund al copilului. Apoi deschise puţin gura, prinse puţină cărniţă între dinţi şi muşcă uşor.

Copilul începu să plângă. Urma muşcăturii dispăru cât timp Adora legănă bebeluşul în braţe şi le spuse celorlalte femei că micuţul era

doar puţin obosit. Eu am fugit în camera lui Marian şi m-am ascuns sub pătură.

După întâlnirea cu maică-mea la familia Nash, m-am dus să beau ceva la Footh. Întotdeauna beam, dar niciodată până la punctul în care să nu mai ştiu de mine. Aveam nevoie de o înghiţitură. Întotdeauna am apreciat calitatea de lubrifiant a alcoolului – un scut de protecţie împotriva tuturor gândurilor ascuţite pe care le avem câteodată. Barmanul era un tip cu faţa rotundă, cu doi ani mai mic decât mine şi pe care eram destul de sigură că îl chema Barry, dar nu chiar atât de sigură încât să îi şi spun aşa. Îmi mormăi un „Bun venit înapoi“ în timp ce îmi umplea cana Big Mouth trei sferturi cu whiskey şi restul coca-cola.

— E din partea casei, îi spuse chelnerului. Nu luăm bani de la femeile drăguţe aici.

Se înroşi şi se prefăcu că are nişte treburi urgente la celălalt capăt al barului.

Când am plecat spre casă, am luat-o pe Neeho Drive, strada pe care locuiau câţiva dintre prietenii mei. Aceasta tăia oraşul de-a curmezişul şi devenea tot mai elegantă pe măsură ce mă apropiam de casa Adorei. Am

văzut casa veche a lui Katie Lacey, o vilă lucioasă pe care o construiseră părinţii ei când noi aveam zece ani, asta după ce zdrobiseră în bucăţi fosta lor casă în stil victorian.

La o stradă în faţa mea, am văzut o fetiţă aflată într-o maşinuţă de golf decorată cu abţibilduri cu flori aliniate. Avea părul împletit în nişte codiţe complicate, ca o fecioară elveţiană pe o cutie de cacao. Era Amma. Profitase de vizita Adorei la familia Nash pentru a evada puţin – fetele singure pe stradă erau deja o raritate în Wind Gap după uciderea lui Natalie.

În loc să se ducă acasă, ea viră spre est, unde se aflau case mici şi sărăcăcioase şi ferma de porci. Am virat şi eu, urmând-o atât de încet, încât aproape că am pierdut-o.

Drumul îi oferi Ammei o pantă plăcută la un moment dat, iar maşinuţa aluneca atât de repede, încât codiţele îi fluturau pe spate. În zece minute, ieşisem deja din oraş. Se vedeau doar spice galbene şi vaci plictisite. Ştiuleţi de porumb care se aplecau ca nişte moşuleţi. Am lăsat maşina încet câteva minute, pentru a o lăsa pe Amma să se îndepărteze, după care am condus suficient cât să o am în vedere. Am urmărit-o de-a lungul câtorva ferme şi a unei

gherete de lemn de nuc de pe marginea drumului, la care un puşti îşi ţinea ţigara în gură la fel de mândru precum un star de cinema. Curând, aerul se umplu de duhoare de rahat şi de bale şi am ştiut încotro mergeam. Încă zece minute şi am putut vedea dispozitivele de metal pentru porci, lungi şi lucioase ca rândurile de cârlige. Grohăielile îmi făceau urechile să transpire. Erau ca urletele unei pompe de apă. Nasul începu să mă usture şi mi se umeziră ochii. Dacă aţi fost vreodată la o fabrică de procesare a cărnii, înţelegeţi perfect aceste senzaţii. Duhoarea nu este deloc ca apa sau ca aerul, este solidă, are formă. Ca şi cum ar trebui să tai o gaură în putoare ca să poţi respira. Dar nu se poate aşa ceva.

Amma trecu rapid de porţile fabricii. Tipul din cabină doar îi făcuse cu mâna. Eu, în schimb, am reuşit să trec doar după ce am rostit cuvântul magic *Adora*.

— Da, aşa e, Adora are şi o fată mai mare, mi-amintesc, îmi spuse bătrânul.

Pe ecusonul lui scria *Jose*. M-am uitat să văd dacă îi lipsesc degete de la mâini. Mexicanii nu au parte de slujbe comode la cabină decât dacă li se datorează aşa ceva. Aşa funcţionează fabricile pe aici, mexicanii primesc slujbele cele

mai căcăcioase, cele mai periculoase, dar tot albii se plâng cel mai tare.

Amma îşi parcase maşinuţa lângă un trailer şi se scutura de praf. Apoi, cu alura unui om de afaceri, trecu de măcelărie pe lângă lanţurile de porci, unde scroafele alea roz se agitau printre canale, până la grânarul metal de mare al unei clădiri unde erau crescuţi purceii. Majoritatea scroafelor sunt inseminate de mai multe ori, şarjă după şarjă, până ce corpurile lor nu mai rezistă şi sunt tăiate. Dar cât timp sunt utile, sunt puse la alăptat, aliniate pe laturi în nişte lăzi mari, cu picioarele desfăcute şi cu sfârcurile la îndemână. Porcii sunt foarte deştepţi, creaturi sociabile, iar această intimitate forţată de grup le omoară pe scroafe. Şi asta li se şi întâmplă, odată ce nu mai dau lapte.

Mi se pare respingătoare chiar şi ideea acestei practici. Iar priveliştea lor te marchează profund, te face să te simţi mai puţin uman. Ca şi cum ai privi un viol fără să spui nimic. Am văzut-o pe Amma la celălalt capăt al hambarului, stând pe marginea unei lăzi. Câţiva oameni scoteau nişte purcei gălăgioşi din staul, pentru a-i înlocui cu o altă serie. M-am dus la capătul îndepărtat al hambarului, pentru a putea sta în spatele Ammei fără ca ea să mă

vadă. Scroafa stătea aproape şocată, cu burta în sus, prinsă între barele de metal, iar sfârcurile roşii, sângerii ieşeau în relief ca nişte degete. Unul dintre bărbaţii de acolo îi frecă unei scroafe sfârcul cel mai afectat cu nişte ulei, după care îl zgâlţâi şi râse. Nu erau atenţi la Amma, ca şi cum era ceva foarte normal ca ea să se afle acolo. Ea îi făcu cu ochiul unuia dintre ei în timp ce băgau o altă scroafă în ladă şi plecau pentru a aduce altă serie.

Purceii din staul năvăliră asupra scroafelor ca un muşuroi de furnici la un borcan de dulceaţă. Se băteau pe sfârcuri, care erau scăpate şi apucate de fălci flămânde, tremurând de parcă erau din cauciuc. Scroafei i se învârteau ochii în cap. Amma stătea pe jos cu picioarele încrucişate şi se uita atentă, fascinată. După cinci minute era în aceeaşi poziţie, dar acum râdea şi chicotea. A trebuit să plec de-acolo. Am mers, la început, după care am gonit pur şi simplu până la maşină. Am închis portiera, am dat radioul tare şi mi-am turnat whiskey pe gât, după care am plecat cât mai departe de duhoare şi urlet. Şi de copilul ăla.

Opt

Amma. În tot acest timp, nu mi se păruse deloc interesantă. Acum îmi părea. Priveliştea de la fabrică îmi încleşta şi acum stomacul. Maică-mea spusese că Amma era cea mai îndrăgită fată de la şcoală şi o credeam. Jackie spusese că Amma era cea mai rea şi o credeam şi pe ea. Trăind înconjurat de acreala Adorei automat deveneai o persoană învrăjbită. Şi oare ce credea Amma despre Marian, mă întreb. Cât de ciudat trebuia să fie să trăieşti în umbra unei umbre? Dar Amma era o fată isteaţă, îşi făcea numărul de teatru departe de casă. Când era cu Adora, ştia să fie înţelegătoare, dulce, neajutorată, exact aşa cum trebuia pentru a capta dragostea mamei.

Avea însă şi o latură violentă: isteriile, lovitura aplicată prietenei şi urâţenia de la fabrică. Avea o nevoie ardentă de a face şi de a vedea perversităţi. Mi-a amintit deodată de poveştile despre Ann şi despre Natalie. Amma nu semăna deloc cu Marian, dar poate că semăna cu aceste fete.

Era după-amiază târziu, chiar înainte de cină, dar am decis să mai fac o vizită familiei Keene. Aveam nevoie de un citat pentru articol

şi dacă nu reuşeam să îl obţin, Curry urma să mă cheme înapoi la Chicago. Nu mi-ar fi părut rău să plec din Wind Gap, dar trebuia să dovedesc că sunt în stare să fac faţă situaţiei, în special acum când credibilitatea mea scădea. O fată care îşi taie pielea nu este chiar prima pe listă pentru un job dur.

Am trecut pe lângă locul în care fusese găsit trupul lui Natalie. Ceea ce Ammei i se păruse nedemn de a fi furat zăcea într-o grămadă pe asfalt: trei lumânări topite, arse de ceva vreme, laolaltă cu nişte flori ieftine, împachetate încă în hârtia de la magazin. Un balon răsuflat cu heliu în formă de inimioară se bălăngănea fără direcţie.

Pe aleea din faţa casei familiei Keene, fratele lui Natalie se afla pe scaunul din dreapta al unei decapotabile roşii, vorbind cu o fată blondă aproape la fel de frumoasă ca el. Am parcat în spatele lor şi le-am observat privirile rapide care se prefăceau că nu mă observă. Fata începu să râdă cu putere, trecându-şi unghiile roşii prin părul brunet al băiatului. I-am salutat dând rapid din cap, convinsă că nu m-au văzut, şi m-am îndreptat spre uşa de la intrare.

Îmi răspunse mama lui Natalie. În spatele ei, casa era întunecată şi tăcută. Expresia feţei îi

rămăsese încă senină, pentru că nu mă recunoscuse.

— Doamnă Keene, îmi pare rău să vă deranjez în asemenea moment, dar trebuie să vorbesc neapărat cu dumneavoastră.

— Despre Natalie?

— Da, pot intra?

Era o păcăleală răutăcioasă să mă strecor în casa ei fără să mă prezint. Reporterii sunt ca nişte vampiri, spune Curry. Nu pot intra în casă fără să-i inviţi, dar o dată ce intră, nu-i mai dai afară până nu sug tot ce ştii. Femeia deschise uşa larg.

— Ah, e răcoare şi plăcut aici, mulţumesc, i-am spus eu. Am auzit că trebuia să fie 40 de grade azi, dar cred că am trecut de pericol.

— Eu auzisem de 42 de grade.

— Cred. Vă deranjează dacă vă cer un pahar cu apă?

Încă un truc eficient: e puţin probabil ca o femeie să te dea afară, o dată ce ţi-a oferit deja ospitalitate. Şi dacă ai alergii sau eşti puţin răcit, este şi mai bine să ceri un şerveţel. Femeilor le place vulnerabilitatea. Sau cel puţin majorităţii femeilor.

— Desigur.

Se opri o secundă şi se uită la mine, ca şi

cum simţea nevoia să mă întrebe cine sunt, dar îi era jenă să mă întrebe. Oamenii de la morgă, preoţi, poliţişti, doctori, rude îndurerate – probabil că întâlnise mai mulţi oameni în ultimele zile decât în tot anul trecut.

Când doamna Keene a plecat la bucătărie, m-am uitat puţin prin jur. Camera arăta cu totul altfel acum, când mobila fusese mutată în locul iniţial. Pe o măsuţă din apropiere se afla o fotografie a celor doi copii ai familiei. Fiecare se apleca pe o parte a unui stejar gros, îmbrăcaţi în blugi şi în tricouri roşii. Băiatul zâmbea puţin stânjenit, de parcă nu era chiar în largul lui. Fetiţa era jumătate cât fratele ei şi era foarte serioasă, de parcă poza pentru un portret de pe vremuri.

— Cum îl cheamă pe fiul tău?

— Ah, e John. E un băiat tare bun şi blând. Întotdeauna m-am mândrit cu asta. Tocmai a terminat liceul.

— Au mai scurtat anul. Când am terminat eu liceul, am dat examenul în iunie.

— Eh, e mai bine cu o vacanţă mai lungă.

Am zâmbit. Zâmbi şi ea. M-am aşezat şi am băut o gură de apă. Nu mai ştiam ce îmi spusese Curry că trebuie să fac o dată ce intru în sufrageria cuiva.

— Nu ne cunoaştem foarte bine, de fapt. Eu sunt Camille Preaker, de la ziarul *Chicago Daily Post*. Am vorbit puţin la telefon ieri seară.

Îi pieri zâmbetul. I-am observat fălcile încordate.

— Trebuia să spui aşa de la început.

— Îmi dau seama prin ce perioadă îngrozitoare treceţi, dar aş vrea doar să pun câteva întrebări...

— Nu vreau să aud.

— Doamnă Keene, noi vrem să fim corecţi faţă de familia dumneavoastră, de-asta mă aflu aici. Cu cât oferim oamenilor informaţii corecte...

— Cu atât mai multe ziare vindeţi. Mi-e silă de chestia asta. Îţi mai spun pentru ultima oară: nu mai veni aici. Nu încerca să iei legătura cu vreunul dintre noi. Nu am absolut nimic de declarat.

Stătea în picioare lângă mine, aplecată deasupra mea. Purta, ca la înmormântare, un colier din bile de lemn, cu o inimioară mare şi roşie la mijloc. Se bălăngănea înainte şi înapoi pe pieptul ei, precum un ceas hipnotizant.

— Eu cred că eşti un parazit, urla ea spre mine. Dezgustătoare. Şi sper ca într-o zi să priveşti în urmă şi să îţi dai seama ce meschină

eşti. Acum te rog să pleci.

M-a condus la uşă, ca şi cum nu credea că plec până nu m-a văzut afară din casă. Trânti uşa în urma mea cu atâta forţă, încât soneria bâzâi uşor.

Am rămas pe prag emoţionată, gândindu-mă ce amănunt interesant avea să fie acea inimioară în articolul meu, când am observat-o pe blonda din maşina decapotabilă uitându-se la mine. Băiatul dispăruse.

— Tu eşti Camille Preaker, aşa-i? strigă ea.

— Da.

— Îmi amintesc de tine, spuse fata. Eram micuţă când stăteai aici, dar toţi te cunoşteam.

— Cum te cheamă?

— Meredith Wheeler. Nu ai cum să mă mai ştii, eram doar o chestie rotundă când tu erai la liceu.

Era prietena lui John Keene. Numele ei îmi era cunoscut, datorită prietenelor mamei, dar altfel nu mi-aş fi amintit-o. La naiba, probabil că avea şase sau şapte ani când locuiam aici. Cu toate astea, nu mă mira să mă ştie. Fetele din Wind Gap studiau fetele mai mari ca pe o obsesie: cine se întâlnea cu fotbaliştii, cine era regina balului, cine conta cu adevărat în oraş. Se schimbau favoritele ca nişte cartonaşe cu

fotbalişti. Mi-o amintesc şi acum pe CeeCee Wyatt, regina balului la liceul Calhoon când eram eu mică. Cumpărasem odată unsprezece rujuri de la magazin, încercând să găsesc exact nuanţa pe care o purta ea când m-a salutat într-o dimineaţă.

— Mi-aduc aminte de tine, i-am spus eu. Nu-mi vine să cred că deja ai permis de conducere.

Ea zâmbi, plăcut surprinsă de minciuna mea.

— Acum eşti ziaristă, nu?

— Da, la un ziar din Chicago.

— Îl conving eu pe John să stea de vorbă cu tine. Ţinem legătura.

Meredith plecă. Sunt convinsă că era foarte mulţumită de sine – *Ţinem legătura* – corectându-şi rujul fără să se gândească o secundă la fetiţa de zece ani ucisă, care avea să fie subiectul conversaţiei.

Am sunat la magazinul principal de bricolaj din oraş, cel lângă care fusese găsit corpul lui Natalie. Fără să spun cine sunt, am început să pălăvrăgesc aiurea despre redecorarea unei băi sau poate achiziţionarea unor plăci noi de gresie. Nu a fost prea greu să îndrept conversaţia spre cele două crime. Bănuiesc că toată lumea îşi înnoieşte sistemul de încuietori în ultima vreme, am sugerat eu.

— Aşa e, doamnă. Am vândut o grămadă de lacăte şi yale duble zilele astea, spuse vocea mârâită de la celălalt capăt al firului.

— Zău? Cam câte aţi vândut?

— Păi vreo trei duzini, cam aşa.

— Au fost cumpărate în special de familii cu copii, aşa-i?

— Daaa. Păi ei au de ce să fie îngrijoraţi, nu-i aşa? Oribilă întâmplare. Sperăm să reuşim să strângem o mică donaţie pentru familia lui Natalie. Făcu o pauză. Vreţi să veniţi până aici, să vedeţi nişte mostre de gresie?

— S-ar putea să trec, mulţumesc.

Încă o sarcină bifată pe lista mea de priorităţi şi nici măcar n-a trebuit să suport diverse apelative de la o mamă îndurerată.

Pentru întâlnirea noastră la cină, Richard alesese localul Gritty, un „restaurant de familie“ cu bufet de salate, dar care servea orice alt fel de mâncare, numai salate nu. Exista întotdeauna, într-adevăr, într-o cutie o grămadă de frunze de salată verde, unsuroase şi fleşcăite. Când am reuşit eu să ajung, douăsprezece minute mai târziu, Richard pălăvrăgea cu patroana durdulie a localului. Fata, a cărei faţă semăna cu farfuriile de plăcintă care se coceau

în spatele ei, nu părea să observe că bântui şi eu pe acolo. Era deplin cufundată în posibilităţile întrevăzute în Richard: în mintea ei, probabil vizualiza deja ce avea să scrie în jurnal pentru noaptea respectivă.

— Preaker, îmi spuse el, dar cu ochii tot la fată. Întârzierea ta e scandaloasă. Ai noroc că a fost JoAnn aici să-mi ţină companie.

Fata chicoti şi se uită lung la mine, după care ne conduse la un separeu pe colţ, unde îmi aruncă în faţă un meniu slinos. Pe masă puteam vedea încă urma lucioasă a unui pahar.

Apăru şi o chelneriţă cu un pahar de apă minuscul, pentru mine şi cu o cană mată cu băutură acidulată pentru Richard.

— Hei, Richard, ai văzut că am ţinut minte?

— De-asta eşti tu chelneriţa mea favorită, Kathy.

Foarte drăguţ.

— Bună, Camille. Am auzit eu că te-ai întors în oraş.

Nu mai voiam să aud fraza asta. După ce m-am uitat mai bine, mi-am dat seama că chelneriţa fusese cu mine în clasă. Fuseserăm chiar prietene un semestru în al doilea an, pentru că partenerii noştri erau foarte buni prieteni – al meu era Phil, al ei era Jerry –

amândoi nişte băieţi musculoşi care jucau fotbal american toamna, făceau lupte iarna şi dădeau petreceri tot anul în subsolul lui Phil. Mi-am amintit o secvenţă în care ne ţineam de mâini pentru a nu cădea în timp ce ne pişam în zăpadă, chiar lângă uşile glisante de sticlă, pentru că eram prea bete pentru a da ochii cu mama lui Phil la etaj. Îmi aduc aminte că îmi povestea cum făcuse ea sex cu Jerry pe masa de biliard. Probabil de-aia era pluşul lipicios.

— Bună, Kathy, mă bucur să te văd. Cum merge?

Dădu din mână şi aruncă o privire în jur.

— Păi, probabil îţi dai seama. Dar asta se întâmplă dacă rămâi aici, nu? Bobby îţi transmite salutări. Bobby Kidder.

— Oh, da! Doamne... (Uitasem că se căsătoriseră.) El ce mai face?

— E la fel. Ar trebui să vii în vizită. Dacă ai timp. Stăm la Fisher.

Încercam să îmi imaginez scena în care un ceas ticăia foarte tare în timp ce eu stăteam în sufrageria lui Kathy şi Bobby Kidder, încercând să găsesc un subiect de conversaţie. Probabil Kathy ar vorbi cel mai mult, întotdeauna se întâmpla aşa. Era genul de om în stare să citească plăcuţele de pe stradă cu voce tare decât să stea în linişte. Dacă Bobby era neschimbat, însemna că era încă tăcut şi amabil, un tip cu puţine curiozităţi, ai cărui ochi de un albastru-metalic sclipeau doar când se vorbea despre vânătoare.

În liceu, tipul păstra copitele tuturor cerbilor pe care îi vânase şi întotdeauna avea ultima pereche în buzunar, pentru a bate darabana în orice suprafaţă solidă pe care o găsea. Întotdeauna îmi imaginam că era, de fapt, codul Morse al cerbilor morţi, un apel întârziat a ceea ce mâine avea să fie stufat.

— În fine, v-aţi hotărât, mâncaţi de la bufet?

Eu am cerut o bere, ceea ce a determinat-o pe Kathy să cadă pe gânduri, aruncând o privire peste umăr către ceasul de pe perete.

— Mmm, nu prea avem voie să servim înainte de ora 8. Dar o să încerc să îţi strecor o sticlă, de dragul vremurilor de altă dată, aşa-i?

— Nu, nu vreau să îţi fac necazuri.

Era tipic pentru Wind Gap să creeze tot felul de reguli arbitrare în privinţa băuturii. Până la ora cinci parcă ar fi avut o logică, dar ora opt era deja felul cuiva de a te face să te simţi vinovat.

— Doamne, Camille, ar fi cel mai interesant lucru care mi s-a întâmplat în ultima vreme.

În timp ce Kathy plecase să-mi sustragă o bere, Richard şi cu mine ne-am umplut farfuriile la bufet cu friptură de pui, porumb fiert, piure de cartofi şi, doar Richard, cu o porţie tremurândă de Jell-O{36}, care deja i se topise în mâncare până ne-am întors la masă.

Între timp, Kathy îmi lăsase discret o sticlă de bere pe perna canapelei.

— Întotdeauna bei aşa devreme?

— Beau doar o bere.

— Am simţit că miroseai a alcool când ai venit, sub o aromă de Certs{37} – cu gust de pin, cumva?

Îmi zâmbi, ca şi cum era doar curios, nu mă judeca. Sunt sigură că la interogatorii făcea ravagii.

— Miroseam a Certs, a alcool nu.

De fapt, chiar de-asta întârziasem. Înainte să parchez, mi-am amintit de înghiţitura zdravănă pe care o luasem după ce am plecat de la casa

familiei Keene şi trebuia să o maschez cumva, aşa că am căutat un chioşc să cumpăr nişte bomboane mentolate. Cu aromă de pin.

— E în regulă, Camille, îmi răspunse el cu blândeţe. Nicio problemă. Nu e treaba mea.

Gustă din piureul de cartofi, acum roşu din cauza gelatinei, şi continua să tacă. Părea puţin jenat.

— Aşadar, ce poţi să-mi spui despre Wind Gap?

Simţeam că l-am dezamăgit profund, ca şi cum aş fi fost un părinte nepăsător care nu-şi ţinea promisiunea de a-l duce la zoo de ziua lui. Aşa că aveam de gând să-i spun tot adevărul, să-i răspund la toate întrebările, pentru a mă revanşa în faţa lui, dar m-am trezit întrebându-mă dacă nu cumva tocmai de-asta deschisese discuţia despre faptul că am băut. Nu era prost.

Richard mă fixa cu privirea.

— Vreau să ştiu totul despre violenţele din oraş. Fiecare loc are o încordare specifică. Aici e la vedere sau e ascunsă? O face toată lumea, prin bătăi în baruri sau violuri în grup, sau este individuală, personală? Cine face fapte de genul ăsta? Şi cine e vizat?

— Păi, nu cred că pot rezuma într-o singură frază istoria violenţelor din oraş.

— Descrie-mi un incident cu adevărat violent pe care l-ai văzut în trecut.

Maică-mea cu bebeluşul.

— Am văzut o femeie rănind un copil.

— Îi dădea la fund? Îl lovea mai tare?

— L-a muşcat.

— Am înţeles. Era băiat sau fată?

— Fată, cred.

— Era copilul ei?

— Nu.

— Ok, e bine. Deci un act de violenţă destul de intim asupra unei fetiţe mici. Voi verifica eu cine l-a comis.

— Nu ştiu cum o chema pe femeie. Era ruda cuiva, nu era din oraş.

— Dar cine crezi că ar putea cunoaşte numele? Adică, dacă are rude aici, cred că merită să cercetez cazul.

Mă simţeam de parcă mi se rupeau mâinile, plutind pe lângă mine ca un ciot de lemn pe o apă unsuroasă. Mi-am apăsat degetele pe zimţii furculiţei. Doar faptul că am spus povestea cu voce tare mă speria îngrozitor. Nici nu mă gândisem că Richard ar putea cere detalii.

— Hei, credeam că desenăm doar un profil al violenţei, am spus eu şi îmi auzeam vocea ca un ecou în urma sângelui din urechi. Nu am alte

amănunte. Era o femeie pe care nu o cunoşteam şi nici nu ştiu cu cine era. Am presupus doar că nu era din oraş.

— Credeam că ziarişti nu fac presupuneri.

— Pe vremea aia nu eram reporter, eram şi eu o fetiţă...

— Camille, te chinuiesc, îmi pare rău.

Trase furculiţa de sub degetele mele şi o aşează lângă el, după care îmi ridică mâna şi o sărută. Puteam vedea conturul cuvântului *ruj* ieşindu-mi de sub mânecă.

— Îmi pare rău, nu vreau să te fierb. Fac doar pe poliţistul rău.

— Mi-e greu să mi te imaginez ca fiind un poliţist rău.

Zâmbi.

— Aşa e, exagerez. Să dea naiba în aspectul meu grozav!

Am făcut o pauză pentru a ne gusta băutura. El învârtea solniţa şi îmi spuse:

— Pot să te mai întreb ceva?

Am dat din cap afirmativ.

— Ce altceva îţi mai aduci aminte?

Mirosul prea puternic al salatei de ton din farfurie îmi întorcea stomacul pe dos. Mă uitam după Kathy să-i mai cer o sticlă de bere.

— Eram în clasa a cincea. Doi băieţi au

înghesuit o fată într-un colţ în pauză şi au obligat-o să-şi bage un băţ în ea.

— Ea nu voia? Au forţat-o?

— Mmm… Cred că da, puţin. Tuturor le era frică de ei, aşa că dacă i-au spus să facă chestia asta, aşa a făcut.

— Iar tu ai văzut sau ai auzit despre asta?

— Ei ne-au spus la câţiva să venim să ne uităm. Când a aflat profesoara, a trebuit să ne cerem iertare.

— Fetei?

— Nu, şi fata a trebuit să ceară iertare clasei. „Fetele trebuie să ştie să îşi stăpânească corpul, pentru că băieţii nu pot să facă asta“, a fost explicaţia.

— Doamne, câteodată uităm cum era pe vremea aia, care nu e foarte îndepărtată, de fapt. Cât de… neinformaţi eram.

Richard mâzgăli ceva în carneţel şi înghiţi nişte gelatină.

— Ce altceva îţi mai aminteşti?

— O dată, o fată din clasa a opta s-a îmbătat la o petrecere de liceu şi patru sau cinci băieţi din echipa de fotbal au făcut sex cu ea, aşa, de la unul la altul. Asta se pune?

— Camille, normal că se pune. Îţi dai seama, nu?

— Da, nu ştiam dacă o socoteşti violenţă pe faţă sau...

— Da, normal că aş socoti că o gaşcă de împuţiţi violând o fată de treisprezece ani este violenţă pe faţă.

— Aveţi nevoie de ceva? zâmbi deodată Kathy deasupra noastră.

— Crezi că ai putea să-mi mai strecori o sticlă de bere?

— Două, adăugă Richard.

— Ok, asta o fac pentru Richard, pentru că dă cele mai bune bacşişuri din oraş.

— Mulţumesc, Kathy, îi spuse Richard zâmbind.

M-am aplecat peste masă:

— Nu te contrazic că e ceva anormal, Richard, încerc doar să aflu care e criteriul tău pentru violenţă.

— Înţeleg, iar eu am o imagine destul de clară acum despre tipul de violenţă cu care ne confruntăm aici şi prin simplul fapt că mă întrebi dacă asta se pune. Poliţia a fost anunţată atunci?

— Bineînţeles că nu.

— Mă mir că nu a fost nevoită să îşi ceară scuze pentru că le-a permis s-o violeze. În clasa a opta. Mi se face greaţă.

A încercat din nou să îmi prindă mâna, dar am tras-o rapid în poală.

— Deci datorită vârstei a fost viol.

— Ar fi fost viol la orice vârstă.

— Dacă m-aş îmbăta puţin mai tare în seara asta şi nu aş mai şti de mine şi aş face sex cu patru tipi, ar fi viol?

— Din punct de vedere legal, nu ştiu, depinde de multe alte lucruri. De avocatul tău, de exemplu. Dar din punct de vedere moral, normal că ar fi.

— Eşti misogin.

— Poftim?

— Eşti misogin. Mi-e silă de bărbaţii liberali cu convingeri de stânga care practică discriminarea sexuală sub o aparentă protecţie a femeilor tocmai împotriva discriminării sexuale.

— Te asigur că nu fac aşa ceva.

— E un tip la noi în redacţie – foarte sensibil. Când nu mi s-a acordat o promovare, mi-a sugerat să îi dau în judecată pentru discriminare sexuală. Dar nu eram deloc discriminată, pur şi simplu eram un ziarist mediocru. Câteodată, femeile bete nu sunt violate, fac doar alegeri idioate. Şi să spui că ar trebui să fim tratate diferit când suntem bete

doar pentru că suntem femei, să spui că *avem nevoie de îngrijire specială*, mi se pare jignitor.

Kathy aduse berile, pe care le-am băut în întregime în tăcere.

— Doamne, Preaker, în regulă, mă predau.

— Bine.

— Dar există o cutumă aici, îţi dai seama? În atacurile asupra femeilor. Şi în atitudinea faţă de aceste atacuri.

— Numai că nici fetiţa Nash şi nici fetiţa Keene nu au fost molestate sexual. Aşa-i?

— Cred că, în mintea asasinului, smulgerea dinţilor e echivalentă cu violul. E vorba de putere – e un gest intruziv, care necesită multă forţă, şi pe măsură ce iese câte un dinte... refulare.

— Asta e o declaraţie oficială?

— Dacă văd chestia asta în ziar, dacă văd doar o idee a acestei conversaţii sub numele tău, noi doi nu vom mai discuta niciodată. Şi mi-ar părea foarte rău, pentru că îmi place să vorbesc cu tine. Noroc!

Richard îşi lovi sticla goală de a mea. Eu tăceam.

— De fapt, permite-mi să te scot în oraş, spuse el. Ne distrăm. Fără discuţii despre crime. Mintea mea chiar are nevoie de o seară departe

de chestiile astea. Am putea face ceva normal pentru un orăşel ca ăsta.

Mi-am ridicat sprâncenele, întrebătoare.

— Să mâncăm vată pe băţ? Sau poate să prindem un porc unsuros? începu el să enumere pe degete. Să ne facem singuri îngheţată? Sau să ne dăm pe Strada Principală cu maşinuţele acelea Shriner? Ori poate e vreun bâlci ciudat prin apropiere, aş putea face o faptă de vitejie pentru tine.

— Crezi că atitudinea asta i-ai cucerit pe localnici?

— Kathy mă place foarte tare.

— Pentru că îi laşi bacşiş!

Am ajuns până la urmă în parcul Garrett, înghesuiţi în leagănele care erau prea mici pentru noi, bălăngănindu-ne înainte şi înapoi în praful arşiţei de seară. Era locul în care Natalie Keene fusese văzută în viaţă ultima dată, dar niciunul dintre noi nu a spus nimic. Dincolo de terenul de baseball o fântână veche de piatră împroşca apă aiurea şi nu se oprea decât de Ziua Muncii{38}.

— Am văzut o grămadă de puşti de liceu petrecând noaptea pe aici, spuse Richard. Vickery e, probabil, prea ocupat acum ca să-i

mai alerge.

— Aşa era şi când eram eu în liceu. Băutura nu e mare scofală pe aici. Sau poate numai la Gritty e.

— Mi-ar fi plăcut să te cunosc la şaisprezece ani. Lasă-mă să ghicesc: erai ca un fel de fată sălbatică a preotului. Şi frumoasă şi deşteaptă şi cu bani. Cred că e un fel de reţetă pentru a da de bucluc pe aici. Mi te imaginez acolo, în locul ăla, spuse el, arătând spre scaunele rupte din tribune. Întrecându-i pe băieţi la băutură.

Era cea mai cuminte faptă pe care o făcusem în parcul ăsta. Aici am avut primul sărut, dar şi prima partidă de sex oral, la treisprezece ani. Un fotbalist din ultimul an mă luase sub protecţia lui, după care m-a luat şi în pădure. N-a vrut să mă sărute până nu i-am supt-o. După care nu a mai vrut să mă sărute pentru că pusesem gura acolo. Dragoste fragedă. Nu mult după aceea s-a întâmplat noaptea mea cea sălbatică la o petrecere de fotbalişti, povestea care l-a revoltat foarte tare pe Richard. Eram în clasa a opta, iar ei au fost patru. Am avut parte de mai multă acţiune atunci decât în ultimii zece ani la un loc. Am simţit cuvântul *pervers* arzându-mi pielea pelvisului.

— Da, m-am distrat ceva, i-am răspuns. Cu

frumuseţea şi cu banii ajungi departe în Wind Gap.

— Şi deşteptăciunea?

— Pe asta nu o arăţi. Am avut mulţi prieteni, dar cu niciunul nu eram apropiată, înţelegi?

— Cred că da. Dar de mama ta erai apropiată?

— Nu neapărat.

Băusem prea mult. Îmi simţeam faţa încordată şi încinsă.

— De ce?

Richard îşi întorsese leagănul spre mine.

— Cred că unele femei nu sunt făcute să fie mame. Iar alte femei nu sunt făcute să fie fiice.

— Te-a rănit vreodată?

Întrebarea lui mă irită, mai ales după conversaţia de la cină. Nu mă rănise? Eram sigură că într-o zi urma să o visez zgâriind, muşcând sau ciupind. Simţeam că aşa se şi întâmplase. Îmi imaginam cum mi-aş fi scos bluza în faţa lui Richard, pentru a-i arăta cicatricele mele şi urlând: *Da, m-a rănit! Priveşte*! Eram foarte indulgentă.

— E o întrebare ciudată, Richard.

— Scuză-mă, numai că păreai foarte… tristă. Supărată. Ceva de genul ăsta.

— Aşa e toată lumea care are o relaţie

normală cu părinţii.

— Vinovat, aşa e. (Râse.) Ce-ar fi să schimbăm subiectul?

— Bine.

— Bun, să vedem... să facem conversaţie. Conversaţie de leagăn.

Richard îşi schimonosi faţa pentru a mima că se gândeşte.

— Ia să vedem, care e culoarea ta, îngheţata favorită şi anotimpul preferat?

— Albastru, de cafea şi iarna.

— Iarna! Nimănui nu-i place iarna.

— Se întunecă devreme şi asta îmi place.

— De ce?

Pentru că înseamnă că s-a terminat ziua. Îmi place să tai zilele din calendar, au trecut 151 de zile şi nu s-a întâmplat nimic groaznic. 152 şi nu s-a terminat lumea. 153 şi am reuşit să nu distrug pe nimeni. 154 şi nu mă urăşte nimeni. Câteodată cred că nu o să mă simt în siguranţă decât atunci când o să-mi pot număra ultimele zile pe degetele de la o mână. Încă trei zile de trecut şi nu va mai trebui să îmi fac griji pentru viaţă.

— Îmi place noaptea.

Aş fi vrut să spun mai mult, nu mult mai mult, doar încă ceva, când, deodată, un

Chevrolet Camaro galben şi prăpădit se opri la un stop de pe strada de vizavi şi din spate coborâră Amma şi prietenele ei. Amma se aplecă pe fereastra şoferului, cu un decolteu foarte generos, spre un băiat cu părul blond şi unsuros, aşa cum te-ai fi aşteptat să-l aibă cineva care conduce o astfel de maşină. Celelalte trei fete rămăseseră în spatele ei, cu şoldurile în afară, iar cea mai înaltă dintre ele se întoarse cu spatele şi se aplecă îndelung, sub pretextul legării şiretului. Bune mişcări.

Fetele se îndreptară către noi, iar Amma dădea din mâini exagerat pentru a alunga fumul negru al maşinii. Erau nişte femeiuşti atrăgătoare, trebuia să recunosc asta. Părul lung şi blond, faţa în formă de inimă şi picioare subţiri. Fuste mini şi topuri până la buric, care lăsau la vedere abdomenele plate de adolescente. Şi, în afară de cea numită Jodes, al cărei piept era prea mic şi rigid pentru a arăta altfel decât o ridicătură, celelalte aveau deja sâni mari, unduitori şi foarte dezvoltaţi. Probabil datorită anilor în care au fost hrănite cu lapte, porc şi carne de vită. Adică toţii hormonii pe care îi adăugăm în vite. Curând o să aibă şi bebeluşii ţâţe.

— Hei, Dick! strigă Amma.

Sugea o acadea mare şi roşie.

— Bună, doamnelor.

— Bună, Camille, m-ai făcut deja celebră? întrebă Amma, rotindu-şi limba în jurul bomboanei.

Codiţele împletite de inspiraţie elveţiană dispăruseră, la fel şi hainele pe care le purtase la fabrică, ce erau îmbibate, probabil, de tot felul de duhori. Acum purta doar un maieu şi o fustă care abia îi acoperea scobitura fundului.

— Încă nu.

Avea pielea fină ca de piersică, fără niciun fel de pete sau de riduri, de parcă tocmai acum ar fi ieşit din burta maică-sii. Toate păreau nefinisate. Aş fi vrut să se care.

— Dick, când ai de gând să ne duci la o plimbare cu maşina? întrebă Amma, sărind în praful din faţa noastră cu picioarele desfăcute, pentru a descoperi o clipă o bucată din chiloţi.

— Pentru ca să fac asta trebuie să vă arestez. Dar s-ar putea să fie nevoie să arestez golanii cu care umblaţi. Băieţii de liceu sunt prea mari pentru voi.

— Dar nu sunt la liceu, spuse fata cea înaltă.

— Aşa e, chicoti Amma, au renunţat la şcoală.

— Amma, câţi ani ai? o întrebă Richard.

— Abia am împlinit treişpe.

— Da’ de ce îţi pasă mereu numai de Amma? îi întrerupse fata cu părul arămiu. Mai suntem şi noi pe aici, ştii? Probabil că nici măcar nu ştii cum ne cheamă.

— Camille, le-ai cunoscut pe Kylie, Kelsey şi Kelsey? spuse Richard, arătând spre fata cea înaltă, apoi spre fata cu părul arămiu şi spre cea căreia sora mea îi spusese...

— Ea e Jodes, spuse Amma. Sunt două Kelsey, aşa că pe ea o strigăm pe numele de familie. Pentru a nu le confunda. Nu-i aşa, Jodes?

— Ei pot să-mi spună Kelsey dacă vor, spuse fata, al cărei ultim loc în enumerare era un fel de pedeapsă pentru că nu era foarte frumoasă şi părea cam firavă.

— Iar Amma este sora ta de mamă, aşa-i? continuă Richard. Nu-s chiar venit cu pluta.

— Nu, se pare că eşti chiar foarte bine informat, spuse Amma.

Cuvintele spuse de ea păreau foarte senzuale, chiar o aluzie directă, mi s-a părut.

— Deci, voi doi sunteţi împreună sau ce? Am auzit că micuţa Camille e o puicuţă pe cinste. Sau aşa era, cel puţin.

Richard scoase un zgomot ce părea a fi râs,

un chicot întrerupt. Pe picior mă ardea *nedemn*.

— E adevărat, Richard. Eram grozavă pe atunci.

— *Grozavă*, mârâi Amma.

Cele două fete râseră. Jodes desena linii aiurea în praf cu un băţ.

— Ar trebui să auzi ce poveşti se spun, Dick. Te-ai cam încinge. Sau poate le-ai auzit deja.

— Doamnelor, noi trebuie să plecăm. Dar, ca întotdeauna, a fost *foarte interesant* să stăm de vorbă, spuse Richard şi mă prinse de mână pentru a mă ajuta să mă ridic din leagăn. Continuând să îmi ţină mâna, mă strânse de două ori în timp ce ne îndreptam spre maşină.

— Nu-i aşa că e un adevărat domn! strigă Amma şi toate patru se ridicară şi veniră după noi. Nu e în stare să rezolve niciun caz, dar să o ajute pe Camille să urce în maşina lui căcăcioasă e în stare.

Erau chiar lângă noi, Amma şi Kylie ne călcau practic pe călcâie. Am simţit fiorii lui *greaţă* în locul în care sandaua Ammei îmi atinsese călcâiul. După care îşi răsuci acadeaua lipicioasă în părul meu.

— Potoleşte-te! am mârâit spre ea.

M-am întors şi am apucat-o de încheietura mâinii atât de tare, încât îi puteam simţi pulsul.

Mult mai domol decât al meu. Nu se nelinişti deloc, ba dimpotrivă, se apropie şi mai tare de mine. Îi simţeam aroma de căpşune din respiraţie chiar în gâtul meu.

— Hai, fă ceva, zâmbi Amma. M-ai putea omorî pe loc şi Dick tot nu şi-ar da seama.

I-am dat drumul şi am împins-o cât mai departe, iar eu şi Richard am dispărut în maşină mai repede decât aş fi vrut de fapt.

Nouă

Am adormit la ora nouă, instantaneu şi adânc, şi m-am trezit a doua zi în lumina puternică a soarelui de la şapte dimineaţa. Un copac uscat îşi bălăngănea crengile în fereastra mea, ca şi cum ar fi vrut să vină lângă mine să se odihnească.

Mi-am pus uniforma – mânecă lungă, fustă lungă – şi am coborât la parter. Gayla strălucea în grădină, uniforma ei albă de asistentă medicală ieşind în evidenţă printre frunze. Ţinea în mână o tăviţă de argint, pe care mama aşeza trandafirii trecuţi. Ea purta o rochie de culoarea untului, care se potrivea foarte bine cu nuanţa părului. Se plimba concentrată printre florile roz şi galbene, cu o pereche de cleşti de

grădină în mână.
Studia cu atenţie fiecare floare, smulgând anumite petale, dând deoparte sau trăgând mai aproape tulpinele.

— Trebuie să le pui mai multă apă, Gayla. Uite ce le-ai făcut!

Trase un fir de trandafir-roz deschis dintr-o tufă, îl aplecă la pământ şi îl fixă cu piciorul ei elegant, după care îl tăie de la rădăcină. Cred că Gayla avea deja două duzini de trandafiri pe tavă. Iar eu nu vedeam nimic în neregulă la ei.

— Camille, azi mergem împreună la cumpărături în Woodberry, îmi spuse maică-mea fără a-şi ridica privirea. Eşti de acord?

Nu spusese nimic despre încleştarea de ieri din casa familiei Nash. Ar fi fost mult prea direct pentru ea.

— Am puţină treabă, i-am răspuns. Apropo, nu ştiam că eşti prietenă cu familia Nash. Şi mai ales cu Ann.

Aveam un sentiment de vinovăţie că o interogasem ieri la micul dejun în privinţa fetei. Nu era de fapt milă pentru că o supărasem, dar nu îmi plăcea să ştiu că îi datorez ceva.

— Mmm-hmm. Alan şi cu mine dăm o petrecere sâmbăta viitoare. O planificasem cu mult înainte să ştim că o să fii şi tu aici.

Încă un trandafir tăiat.

— Credeam că nu le ştiai foarte bine pe fete. Nu mi-am dat seama...

— Bine. O să fie o petrecere de vară foarte frumoasă, cu oameni de bună calitate, aşa că ai nevoie de o rochie. Sunt sigură că nu ai la tine o rochie, aşa-i?

— Nu.

— În regulă, atunci, o să fie o ocazie plăcută să mai stăm de vorbă. Eşti aici de o săptămână, cred că ar cam fi timpul şi pentru aşa ceva.

Aşeză un ultim trandafir pe tavă.

— Ok, Gayla, pe ăştia poţi să-i arunci. O să alegem mai târziu unii potriviţi pentru casă.

— Îi iau pe aceştia în camera mea, mamă. Mie mi se par foarte frumoşi.

— Nu sunt.

— Nu mă deranjează.

— Camille, abia m-am uitat la ei şi nu sunt înfloriţi ca lumea.

Aruncă cleştii pe jos şi începu să tragă de tulpină.

— Dar mie îmi plac. Pentru camera mea.

— Ah, uite ce-am făcut din cauza ta. Acum îmi curge sânge.

Maică-mea îşi ridică mâna înţepată de ghimpi şi o dâră roşie începu să curgă de-a

lungul încheieturii. Conversaţia era încheiată. Porni spre casă, cu Gayla în urma ei şi cu mine în urma lui Gayla. Mânerul uşii era lipicios de sânge.

Alan îi bandajă mâna foarte elaborat, după care am plecat spre ieşire, unde ne-am împiedicat de Amma, care lucra pe verandă la căsuţa de păpuşi. Adora se jucă cu părul ei şi o rugă să vină cu noi. Ea se supuse şi veni în urma noastră, iar eu mă aşteptam să-i simt din nou loviturile în călcâi. Dar n-ar fi făcut aşa ceva în prezenţa mamei.

Adora voia să-i conduc eu decapotabila albastră până la Woodberry, unde se aflau două buticuri foarte exclusiviste, dar fără a da la o parte capota.

— O să răcim fără capotă, spuse ea, cu un zâmbet conspirativ, spre Amma.

Fata stătea tăcută în spatele mamei şi zâmbi placid când am surprins-o privindu-mă în oglindă. La câteva minute, îşi trecea degetele prin părul maică-mii, încet, pentru ca ea să nu simtă.

După ce am parcat Mercedesul în faţa magazinului ei preferat, Adora mi-a cerut să-i deschid portiera maşinii. Era primul lucru pe care mi-l spunea în douăzeci de minute. Foarte

plăcută conversaţie. I-am deschis şi uşa magazinului, iar clinchetul clopoţelului se potrivea perfect cu salutul de întâmpinare al vânzătoarei.

— Adora! şi apoi încremeni. Doamne, draga mea, dar ce-ai păţit la mână?

— Un mic accident. Făceam treabă acasă. O să merg după-amiază la doctor.

Normal că va merge la doctor. Se ducea la doctor şi dacă se tăia cu o foaie.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Of, chiar nu vreau să vorbesc despre asta. Dar vreau să ţi-o prezint pe fiica mea, Camille. E la noi în vizită.

Vânzătoarea o privi pe Amma, după care îmi zâmbi.

— Camille?

Şi o revenire rapidă:

— Ah, mereu uit că ai şi o a treia fată.

Rosti cuvântul „fată“ cu o voce joasă, de parcă spunea un jurământ.

— Cred că seamănă cu tatăl ei, studiindu-mi figura ca pe un cal pe care ar fi vrut să-l cumpere. Amma seamănă foarte tare cu tine şi Marian semăna, din cât am văzut în poze. Dar ea...

— Nu prea seamănă cu mine, îi răspunse

mama. Are pielea tatălui ei şi pometii ca ai lui. Şi chiar şi temperamentul.

Erau cele mai multe informaţii pe care le auzeam despre tata. Mă întreb câte alte vânzătoare primiseră atâtea detalii despre el. Am avut viziunea unor discuţii toţi vânzătorii din sudul statului Missouri, pentru a reuşi să creez o imagine a lui tata.

Maică-mea îmi mângâie părul cu nişte mâini moi.

— Trebuie să-i cumpărăm drăguţei o rochie nouă. Ceva colorat. Poartă numai negru şi gri. Are mărimea 4.

Vânzătoarea, atât de slabă încât oasele îi ieşeau prin fustă ca nişte coarne de cerb, începu să scotocească printre rafturile circulare, alcătuind în braţe un buchet de rochii verzi, albastre şi roz.

— Asta ţi-ar veni foarte bine, spuse Amma, arătându-i mamei un top auriu strălucitor.

— Potoleşte-te, Amma! spuse mama. E dezgustător!

— Chiar semăn cu tata? am întrebat eu, pentru că nu mă puteam abţine.

Simţeam cum mi se încing obrajii de la atâta aroganţă de care dădeam dovadă.

— Ştiam eu că o să te legi de chestia asta,

spuse Adora, aranjându-şi rujul într-o oglindă.

Tifonul de pe mână era în continuare incredibil de curat.

— Eram doar curioasă. Nu te-am mai auzit niciodată spunând că personalitatea mea îţi aminteşte de...

— Personalitatea ta îmi aminteşte de cineva care nu seamănă deloc cu mine. Şi cu siguranţă nu semeni nici cu Alan, aşa că, bănuiesc, semeni cu tatăl tău. Şi acum, gata.

— Dar, mamă, voiam doar să ştiu...

— Camille, mă faci să sângerez şi mai tare.

Îşi ridică mâinile bandajate, acum pătate de roşu. Aş fi vrut s-o zgârii.

Vânzătoarea apăru lângă noi cu un braţ de rochii.

— Pe asta trebuie neapărat s-o ai, spuse femeia, ridicând o rochie de vară turcoaz fără bretele.

— Şi dulceaţa asta mică? arătă vânzătoarea spre Amma. Cred că deja ţi se potriveşte măsura mică de la femei.

— Amma are doar treisprezece ani. Nu e pregătită pentru astfel de haine, spuse mama.

— Doar treisprezece ani, Doamne Dumnezeule. Mereu uit, arată mai mare. Trebuie să fii moartă de îngrijorare, cu câte se

întâmplă acum în Wind Gap.

Mama îşi aşează o mână în jurul Ammei şi o sărută pe frunte.

— Câteodată am senzaţia că nici nu mai fac faţă îngrijorării. Aş vrea să o încui undeva.

— Ca pe nevestele omorâte de Barbă Albastră{39}, mormăi Amma.

— Nu, ca pe Rapunzel{40}, spuse mama. Hai, Camille, probează, arată-i surorii tale cât de drăguţă poţi să fii.

Mă urmă în tăcere în cabina de probă. În cabina de probă, cu maică-mea de gardă pe un scaun afară, mi-am evaluat opţiunile. Fără bretele, bretele foarte subţiri, mâneci scurte. Mama mă pedepsea. Am găsit o rochie roz cu mânecile trei sferturi şi, scoţându-mi repejor pantalonii şi bluza, am tras-o pe mine. Linia gâtului era mai jos decât crezusem: cuvintele încrustate pe piept erau reliefate în lumina fluorescentă, ca nişte viermi care îmi umblau pe sub piele. *Scâncet, lapte, durere, rană.*

— Hai, Camille, lasă-mă să te văd.

— Ah, n-o să meargă niciodată.

— Lasă-mă să văd.

Micşorat îmi ardea pe şoldul drept.

— Stai să mai încerc una.

Am răscolit celelalte rochii. Toate la fel de

descoperite. Mi-am surprins imaginea în oglindă. Eram îngrozitoare.

— Camille, deschide uşa!

— Ce are Camille? spuse Amma.

— Asta nu merge.

I se înţepenise fermoarul lateral. Pe braţele goale scânteiau cicatrice roz şi roşii. Chiar şi fără să privesc direct în oglindă, le puteam surprinde conturul, pete mari de piele uscată.

— Camille, ţipă maică-mea.

— De ce nu vrea să ne arate?

— Camille!

— Mamă, ştii ce rochii mi-a dat şi îţi dai seama de ce nu sunt bune!

— Lasă-mă să văd!

— Încerc eu una, mamă, spuse Amma cu o voce linguşitoare.

— Camille...

— Foarte bine! i-am spus trântind uşa de perete.

Maică-mea, cu privirea la nivelul gâtului meu, se crispă.

— Oh, Doamne!

Îi puteam simţi respiraţia pe piele. Ridică mâna bandajată, ca şi cum ar fi vrut să îmi atingă pieptul, dar renunţă. În spatele ei, Amma scâncea ca un căţel.

— Uite ce ţi-ai făcut! spuse Adora. Priveşte!

— Privesc.

— Sper că ţi-a plăcut la nebunie. Şi sper că te poţi suporta.

Îmi închise uşa, iar eu am smuls rochia de pe mine, pentru că fermoarul era în continuare înţepenit, dar am reuşit să trag cu destulă furie cât să o pot aduce peste şolduri, unde am răsucit-o, rămânându-mi urme roz pe piele de la fermoar. Mi-am îndesat rochia în gură şi am urlat.

În cealaltă cameră, puteam auzi vocea sacadată a mamei. Când am ieşit, vânzătoarea împacheta o bluză cu mânecă lungă, cu guler şi cu şireturi şi o fustă corai, care îmi ajungea până la glezne. Amma se holba la mine, cu nişte ochi înroşiţi şi săgetaţi, după care ieşi şi se opri lângă maşină.

Acasă am urmat-o pe Adora la intrare, unde Alan încerca să ne aştepte relaxat, cu mâinile în buzunarul pantalonilor lui de pânză. Adora trecu pe lângă el şi se îndreptă spre scări.

— Cum a fost plimbarea? strigă el în urma ei.

— Oribilă, îi răspunse ea cu un mârâit.

La etaj, se auzi uşa închizându-se. Alan se încruntă spre mine şi porni să o aline pe maică-

mea. Amma deja dispăruse.

M-am dus la bucătărie, spre sertarul de cuţite. Voiam doar să privesc cuţitele pe care le folosisem cândva asupra mea. Nu voiam să mă tai, ci doar să simt acea apăsare metalică. Deja simţeam vârful cuţitului pe buricele umflate ale degetelor, acea încordare delicată chiar de dinaintea tăierii.

Sertarul se deschise câţiva centimetri şi se înţepeni. Maică-mea îl blocase. Am continuat să trag la nesfârşit. Auzeam toate acele lame metalice lovindu-se una de alta, ca nişte peşti de metal disperaţi. Pielea îmi ardea. Voiam să îl sun pe Curry, dar deodată se auzi clinchetul domol al soneriei.

Privind pe geam, am văzut-o pe Meredith Wheeler şi pe John Keene aşteptând la intrare.

Mă simţeam de parcă mă prinseseră masturbându-mă. Am deschis uşa, muşcându-mi cu nervozitate obrajii. Meredith intră, studiind camerele, lăsând să-i scape aprecieri mentolate despre cât de frumos era totul şi adieri ale unui parfum greu, potrivit mai degrabă unei matroane decât unei adolescente îmbrăcate în costum de majoretă alb cu verde. Mi-a surprins privirea.

— Ştiu, ştiu, şcoala s-a terminat, dar e ultima

dată când mai port costumul ăsta. Avem repetiţie cu fetele care vor fi majorete anul viitor. Ca un fel de predare a ştafetei. Şi tu ai fost majoretă, nu?

— Aşa e, dacă îţi vine să crezi.

Nu fusesem grozavă, dar îmi stătea bine în fusta aia. Asta în zilele în care îmi limitam tăieturile la zona trunchiului.

— Pot să cred. Erai cea mai drăguţă fată din oraş. Vărul meu era în anul întâi când tu erai în ultimul. Dan Wheeler îl chema. Mereu vorbea despre tine. Şi frumoasă şi deşteaptă, şi frumoasă şi deşteaptă. Şi amabilă. M-ar ucide dacă ar şti că îţi spun asta. Acum locuieşte în Springfield. Dar nu s-a căsătorit.

Tonul ei linguşitor îmi aduse aminte de cât de mult detestam genul ăsta de fete, care afişau un soi de amabilitate artificială, care îţi spuneau lucruri personale pe care numai prietenii apropiaţi le ştiau, şi care se considerau a fi persoane sociabile prin asta.

— El este John, spuse ea, puţin surprinsă parcă de prezenţa lui.

Era prima dată când îl vedeam de aproape. Era foarte frumos, cu un aspect chiar androgin, înalt şi slab, cu buze pline şi cu ochii de gheaţă. Îşi ascunse o şuviţă de păr negru după ureche şi

zâmbi, întinzându-mi mâna, ca un căţeluş demonstrând ultimul truc învăţat.

— Deci, unde vreţi să staţi de vorbă? întrebă Meredith.

Mă gândeam că ar fi fost bine să scăpăm de ea, de teamă că nu ar şti când sau cum să tacă. Dar el părea că are nevoie de prezenţa ei şi nu doream să-l sperii.

— Luaţi loc în camera de zi, le-am spus. Mă duc să aduc nişte ceai.

M-am repezit în cameră pentru a strecura o nouă casetă în reportofon, după care am ascultat puţin la uşa mamei. Era linişte, se auzea doar zumzetul ventilatorului. Oare dormea? Şi dacă ea dormea, Alan era ghemuit lângă ea sau stătea pe scaun, privind-o? Chiar şi după atâta timp, nu aveam nici cea mai vagă idee despre viaţa intimă a Adorei şi a soţului ei. Trecând pe lângă camera Ammei, am văzut-o stând pe marginea unui balansoar şi citind o carte intitulată *Zeiţe greceşti*. De când eram eu aici, am surprins-o jucându-se de-a Ioana D'Arc, de-a nevasta lui Barbă Albastră sau de-a Prinţesa Diana, toate martire, mi-am dat seama. Iar printre zeiţe avea să găsească modele de comportament chiar mai nesănătoase. Am lăsat-o în pace.

Am coborât în bucătărie pentru a turna de băut. Apoi, cât am numărat până la zece, mi-am apăsat în palmă dinţii unei furculiţe. Pielea începea să mi se relaxeze.

Am intrat în camera de zi, iar Meredith îşi bălăngănea picioarele în poala lui John, sărutându-l pe gât. Când am aşezat tăviţa cu pahare pe masă, ea nu a avut nicio reacţie. John s-a uitat la mine şi s-a tras uşor înapoi.

— Nu eşti deloc amuzant azi, spuse ea bosumflată.

— John, mă bucur foarte tare că ai acceptat să stăm de vorbă, am început eu. Ştiu că mama ta nu doreşte aşa ceva.

— Da, nu prea vrea să vorbească cu nimeni, mai ales cu... presa. Ţine foarte mult la intimitatea ei.

— Dar tu eşti de acord să faci asta? am întrebat eu. Ai împlinit optsprezece ani, presupun.

— Da, de curând.

Bău puţin din ceai, de parcă îşi număra înghiţiturile.

— Pentru că eu vreau să o pot descrie foarte bine pe sora ta cititorilor, i-am spus eu. Tatăl lui Ann Nash vorbeşte despre fata lui şi nu aş vrea ca imaginea lui Natalie să fie mai puţin

vizibilă. Mama ta ştie că stăm de vorbă?

— Nu, dar e în regulă. Cred că va trebui să ne acceptăm punctele de vedere diferite despre acest subiect, spuse el, râzând stânjenit.

— Maică-sa are o chestie foarte ciudată cu ziariştii, spuse Meredith, gustând din paharul lui John. Ţine foarte mult la intimitatea ei. Adică, vreau să-ţi zic că nici nu cred că ştie exact cine sunt eu şi suntem împreună de un an deja, nu?

El doar dădu din cap. Ea se încruntă, dezamăgită, cred, că el nu a susţinut povestea amorului lor. Îşi dădu picioarele la o parte din poala lui, şi le încrucişă şi începu să pigulească marginea canapelei.

— Am auzit că acum locuieşti la familia Wheeler?

— Avem un loc în spate, un fel de hambar pentru trăsură cum era odată, răspunse tot Meredith. Soră-mea mai mică e foarte ofticată: acela era locul în care îşi petrecea timpul cu prietenele ei obraznice. În afară de sora ta. Sora ta e ca lumea. O ştii pe sora mea, nu? Kelsey?

Evident, trebuia ca şi în schema asta să fie cumva implicată Amma.

— Kelsey cea înaltă sau Kelsey cea scundă? am întrebat eu.

— Logic. În oraşul ăsta sunt prea multe fete cu numele de Kelsey. Sora mea e cea înaltă.

— Da, am cunoscut-o. Par foarte apropiate.

— Ar fi bine să fie, spuse Meredith cu încordare. Micuţa Amma e şefa şcolii. Trebuie să fii nebun să nu fii de partea ei.

Destul despre Amma, mi-am spus în gând, dar în minte îmi apăreau încontinuu imagini cu ea chinuind fete mai puţin arătoase pe lângă dulapurile şcolii. Şcoala generală e o perioadă nesuferită.

— Aşadar, John, cum te simţi în noua casă?

— E foarte bine, interveni Meredith. Chiar i-am făcut cadou un coş cu chestii bărbăteşti – mama i-a cumpărat şi un CD player.

— Într-adevăr?

Şi m-am uitat fix la John. *E timpul să deschizi gura, amice. Nu mai face pe fătălăul cu mine.*

— Trebuie să fiu departe de casă o perioadă, spuse el. Cu toţii suntem cam încordaţi, ştii, iar peste tot zac încă lucrurile lui Natalie şi mama nu lasă pe nimeni să le atingă. La intrare sunt pantofii ei, iar la baie atârnă de uşă costumul ei de înot şi eu îl văd în fiecare zi la duş şi nu mai suport!

— Te înţeleg.

Şi chiar îl înţelegeam: îmi aduceam aminte

de haina cea roz a lui Marian care atârnase în dulapul din hol până când am plecat la facultate. Cred că şi acum e tot acolo.

Am pornit reportofonul şi l-am împins pe masă spre băiat.

— Povesteşte-mi cum era sora ta, John.

— Păi, era un copil bun. Era foarte deşteaptă. Incredibil de deşteaptă.

— În ce sens? Era bună la şcoală sau era pur şi simplu isteaţă?

— Păi, la şcoală nu se descurca foarte bine. Avea nişte probleme cu disciplina, spuse el. Dar cred că asta se întâmpla din cauză că se plictisea foarte tare. Ar fi trebuit să sară un an sau doi.

— Mama lui era de părere că asta o va diferenţia prea tare de ceilalţi, interveni Meredith. Întotdeauna îi era teamă ca Natalie să nu iasă în evidenţă.

Am ridicat sprâncenele întrebător spre el.

— Aşa e. Mama voia ca Natalie să se integreze cât mai bine. Era genul ăsta de copil haios, de băieţoi, şi puţin cam ciudăţică.

Râse, cu privirea în jos.

— Îţi poţi aminti o întâmplare anume cu ea? am întrebat eu.

Anecdotele erau punctul forte al lui Curry

pentru o situaţie-cheie. În plus, chiar mă interesa.

— Da, o dată chiar inventase o limbă cu totul nouă, ştii? Ceea ce, pentru un copil normal, era un fel de bolboroseală. Dar Natalie elaborase un întreg alfabet: semăna puţin cu cel rusesc. Şi chiar l-am învăţat şi eu. Sau am încercat, de fapt. Nu prea făceam faţă şi asta o enerva.

Râse din nou, cu acelaşi sunet, ca şi cum venea dinlăuntrul lui.

— Îi plăcea la şcoală?

— Păi, e destul de greu să fii nouă, mai ales cu fetele astea de pe aici... bine, cred că peste tot fetele sunt nişte mucoase răutăcioase.

— Vai, Johnny! Ce urât! spuse Meredith şi se prefăcu că îl împinge. El o ignoră.

— Vreau să zic, de exemplu, sora ta... Amma, nu?

Am dat din cap.

— Chiar au fost prietene o perioadă. Tot alergau prin pădure, iar Natalie se întorcea acasă toată numai julituri.

— Zău?

Chiar nu-mi puteam imagina chestia asta, având în vedere dispreţul cu care Amma vorbise despre Natalie.

— Au fost foarte apropiate o perioadă destul

de scurtă. Dar cred că Amma s-a plictisit de ea în cele din urmă, mai ales că Natalie era cu câţiva ani mai mică. Nu ştiu. Au avut un fel de reflux total.

Amma învăţase asta de la maică-sa, cum să se descotorosească uşor de prieteni.

— Era în regulă, până la urmă, spuse John, parcă pentru a mă convinge de normalitatea situaţiei, sau poate ca să se convingă pe el însuşi.

— Se juca foarte mult cu un puşti, cu James Capisi. Un copil de fermă cu câţiva ani mai mic decât ea şi cu care nu prea vorbea nimeni. Dar ei doi păreau să se înţeleagă foarte bine.

— El spune că e cel care a văzut-o ultimul în viaţă, am spus eu.

— Minte, spuse Meredith. Am auzit şi eu povestea asta. Mereu a inventat tot felul de lucruri. Adică, mama lui moare de cancer. Tată nu are. Nu-l bagă nimeni în seamă. Aşa că inventează povestea asta răsuflată. Nu asculta nimic din ce spune.

M-am uitat din nou spre John, care dădu din umeri.

— E cam trasă de păr povestea, înţelegi? O femeie nebună o răpeşte pe Natalie în miezul zilei, spuse el. La urma urmei, de ce ar face o

femeie aşa ceva?

— De ce ar face un bărbat aşa ceva? am întrebat eu.

— Cine ştie de ce fac bărbaţii lucruri de-astea ciudate? adăugă Meredith. Cred că e o chestie genetică.

— John, trebuie să te întreb, ai fost cumva interogat de poliţie?

— Şi eu, şi părinţii mei.

— Şi ai un alibi pentru nopţile în care s-au petrecut cele două crime?

Mă aşteptam la o reacţie puternică, dar el continuă să soarbă liniştit din ceai.

— Nu prea. Am condus aiurea prin oraş. Câteodată simt nevoia să mai evadez, ştii?

Îi aruncă o privire rapidă lui Meredith, ale cărei buze se strânseră când îi surprinse privirea.

— E un oraş mai mic decât eram eu obişnuit. Câteodată simţi nevoia să rătăceşti puţin. Ştiu că nu mă înţelegi, Mer.

Meredith tăcu.

— Eu te înţeleg, i-am spus. Îmi aduc aminte că simţeam uneori, în copilărie, senzaţia de claustrofobie, dar nu-mi pot imagina cum e pentru cineva care se mută aici din altă parte.

— Johnny este prea nobil, interveni

Meredith. De fapt, a fost cu mine în ambele nopţi. Dar nu vrea ca eu să am necazuri. Să publici asta.

Meredith se trase pe marginea canapelei, ţeapănă şi uşor distrată, de parcă vorbea limbi străine.

— Meredith, murmură John. Nu!

— Nu am de gând să las lumea să creadă că prietenul meu este un nenorocit de criminal de copii, mulţumesc foarte mult, John.

— Dacă spui povestea poliţiştilor, o să descopere adevărul într-o oră. Va fi şi mai rău pentru mine. Nimeni nu crede cu adevărat că eu mi-am ucis sora.

John prinse o şuviţă din părul lui Meredith şi o atinse uşor cu degetele de la rădăcină până la vârf. Cuvântul *gâdilat* îmi sclipi întâmplător pe şoldul drept. Chiar îl credeam pe băiat. Plânsese în public şi povestise lucruri haioase despre sora lui şi se jucase cu părul prietenei lui, iar eu îl credeam. Aproape că îl auzeam pe Curry cum va mârâi la naivitatea mea.

— Vorbind de poveşti, am început eu. Trebuie să te întreb despre una anume: e adevărat că Natalie şi-a rănit un coleg la şcoala din Philadelphia?

John îngheţă, se întoarse spre Meredith şi

pentru prima dată păru mai puţin plăcut. Mi-a oferit o imagine clară a ceea ce înseamnă „buze umflate“. Tot corpul îi tresărea şi o clipă am crezut că va porni spre uşă, dar el se lăsă pe spate şi respiră adânc.

— Grozav. De-aia urăşte mama presa, mormăi el. A fost un articol despre chestia asta într-un ziar de acasă. Doar câteva paragrafe. Dar Natalie era prezentată ca un animal.

— Dar ce s-a întâmplat de fapt?

El dădu din umeri şi îşi râcâi o unghie.

— Erau la ora de îndemânări practice, iar copiii tăiau, desenau şi o fetiţă s-a rănit. Natalie era un copil mic, dar se enerva repede, iar fetiţa o tot necăjea. Într-unul din aceste momente, s-a întâmplat ca Natalie să aibă nişte foarfece în mână. Nu a fost un atac premeditat. Adică, avea doar nouă ani la acea vreme.

Mi-am amintit chipul lui Natalie, acea figură serioasă din poza familiei Keene, îndreptând foarfeca spre ochii altui copil. Şi o pată de roşu-aprins amestecându-se pe neaşteptate cu nuanţe decolorate de pastel.

— Ce s-a întâmplat cu cealaltă fetiţă?

— I-au salvat ochiul stâng. Pentru dreptul nu se mai putea face nimic.

— Natalie i-a atacat ambii ochi?

Se ridică în picioare, arătându-mă cu degetul aproape la fel cum făcuse şi maică-sa.

— Natalie a mers la psihiatru un an după aceea, pentru a scăpa de această amintire. A avut coşmaruri nopţi la rând. Aveam doar nouă ani. Şi a fost un accident. Toţi ne-am simţit îngrozitor. Tata chiar a înfiinţat un fond pentru fetiţa respectivă. A trebuit să plecăm, pentru ca Natalie să lase totul în urmă şi să o ia de la capăt. De asta a trebuit să ne mutăm aici. Tata a primit prima slujbă care i s-a oferit şi am plecat în miezul nopţii, ca nişte criminali. Am ajuns aici. În oraşul ăsta nenorocit.

— Doamne, John, nu mi-am dat seama că te simţi atât de groaznic aici, murmură Meredith.

El începu să plângă, stând pe canapea cu faţa îngropată în mâini.

— N-am vrut să spun că îmi pare rău că am venit aici. Ci că îmi pare rău că şi ea a venit în acest oraş, pentru că acum e moartă. Iar noi am încercat să o ajutăm. Dar ea e moartă.

Oftă, iar Meredith îşi încercui braţele în jurul lui.

— Cineva mi-a omorât sora!

În seara aceea nu se va organiza cina, pentru că domnişoara Adora nu se simte bine, mă

informă Gayla. Am bănuit că folosirea apelativului „domnişoară“ în faţa numelui se datora sensibilităţii mamei mele şi îmi şi puteam închipui cum decurgeau conversaţiile: *Gayla, cei mai buni servitori din cele mai bune case li se adresează stăpânelor cu numele lor formale. Iar noi vrem să fim cei mai buni, nu-i aşa*? Ceva de genul ăsta, oricum.

Nu ştiu sigur dacă cearta cu mama sau cu Amma era cauza tulburării ei. Dar le puteam auzi ciripind ca nişte păsărele în camera maică-mii, Adora certând-o pe Amma, şi pe bună dreptate, că a condus maşinuţa de golf fără permisiunea ei. Ca în toate orăşelele de provincie, Wind Gap are o obsesie pentru tot felul de maşinării. Majoritatea caselor au câte o maşină şi jumătate pentru fiecare ocupant (jumătate însemnând fie o maşină de colecţie, fie o vechitură nenorocită pe butuci, în funcţie de venituri), dar şi bărci, jet-ski-uri, scutere, tractoare, şi, asta în rândurile elitei din Wind Gap, maşinuţe de golf pe care le folosesc puştii fără permis pentru a da ture prin oraş. Teoretic, este o chestie absolut ilegală, dar nimeni nu-i opreşte vreodată. Cred că maică-mea încerca să-i mai restrângă Ammei aceste libertăţi după cele două crime întâmplate. Cel puţin, eu aşa aş

fi făcut. Cearta lor continua să răsune de jumătate de oră, precum scâncetul unei foci bătrâne. *Să nu mă minţi pe mine, fetiţo...* Avertismentul ăsta îmi era atât de cunoscut, încât aveam şi acum un sentiment de nelinişte auzindu-l. Deci iată că Amma o mai şi încasa din când în când.

Când sună telefonul, am ridicat eu imediat, pentru a nu o întrerupe pe Amma, şi am auzit cu surprindere în receptor vocea ritmată de majoretă a prietenei mele de demult, Katie Lacey. Toate fetele se adunau la Angie Papermaker pentru o Petrecere de Consolare. Bem nişte vin, vedem un film de plâns, bocim, bârfim. Ar fi bine dacă mergeam şi eu. Angie locuia în zona noilor îmbogăţiţi ai oraşului, cu nişte case imense la periferie. Era aproape în Tennessee, deja. Nu mi-am putut da seama din vocea lui Katie dacă chestia asta o făcea geloasă sau era chiar proastă. Cunoscând-o, probabil puţin din fiecare. Întotdeauna fusese genul acela de om care dorea ceea ce aveau ceilalţi, chiar dacă nu i-ar fi folosit la nimic.

Chiar de când le-am văzut pe Katie şi pe prietenele ei în casa familiei Keene, am ştiut că va trebui să îmi petrec măcar o seară cu ele. Aveam de ales între varianta asta şi aceea de a

termina transcrierea discuţiei cu John, care mă întrista de altfel periculos de tare. În plus, la fel ca şi Annabelle, Jackie şi celelalte prietene pisicoase ale maică-mii, adunătura astălaltă avea să-mi furnizeze mai multe informaţii decât aş fi adunat eu dintr-o grămadă de interviuri oficiale.

De îndată ce şi-a parcat maşina în faţa casei, mi-am dat seama că Katie Lacey, acum Katie Brucker, a reuşit destul de bine în viaţă, ceea ce era previzibil. Am ştiut acest lucru atât din faptul că i-a luat doar cinci minute să ajungă la mine (deci locuia la o stradă diferenţă), cât şi datorită a ceea ce conducea când a venit la mine: un SUV din acela idiot şi uriaş, care costă mai mult decât o casă şi care oferă cam tot atât confort. În spate se auzea zumzăitul unui DVD pentru copii, deşi nu era niciun copil acolo, iar în faţă calculatorul de bord oferea într-una direcţii de mers, total inutile.

Bărbatul său, Brad Brucker, era ucenicul de bază al tatălui lui Lacey, iar când tati avea să se retragă, el singur va conduce afacerea. Ei vindeau un soi de hormon, destul de controversat, care făcea puiul să crească într-un ritm de-a dreptul înspăimântător. Maică-mea pufnea întotdeauna când se vorbea despre

chestia asta, pentru că era de părere că procesul de dezvoltare nu trebuia influenţat într-o asemenea măsură. Asta nu înseamnă că nu folosea hormoni deloc: porcii de la ferma ei erau îndopaţi cu chimicale până se umflau şi se înroşeau ca nişte cireşe şi picioarele nu le mai puteau suporta osânza. Dar totul se petrecea într-un ritm mult mai lent.

Brad Brucker era genul de bărbat care stătea unde spunea Katie, care o însămânţa când spunea Katie, care cumpăra exact canapeaua Pottery Barn{41} pe care o dorea Katie, iar în rest tăcea. Dacă îl priveai îndeajuns de mult, părea chiar arătos, iar puţa o avea de mărimea degetului meu inelar. Asta o ştiam la prima mână, graţie unui mic schimb manual din primul an de liceu. Dar se pare că micuţa sculă funcţiona: Katie se afla la finalul primului trimestru al celei de-a treia sarcini. Aveau de gând să încerce până făceau un băiat. *Ne dorim foarte mult un mic pungaş alergând prin casă!*

După care discuţia a deviat spre mine, spre Chicago, nu, nu mă măritasem încă, dar, cine ştie! După care iar am vorbit despre ea, despre părul ei, despre noul ei program de vitamine, despre Brad, despre cele două fete, Emma şi Mackenzie, despre consiliul de doamne din

Wind Gap şi despre organizarea absolut oribilă pe care o făcuseră la parada din ziua Sfântului Patrick. Apoi un oftat: *sărmanele fetiţe*. Da, oftat: era treaba mea să scriu povestea sărmanelor fetiţe. Aparent, nu era foarte afectată de subiect, deoarece reveni repejor la consiliul doamnelor şi la cât de dezorganizat era acum că Becca Hart (născută Mooney) se ocupa de organizarea evenimentelor. Becca era o fată cu o popularitate foarte redusă pe vremea noastră, care evoluase social foarte rapid cu cinci ani în urmă, când îl îmbârligase pe Eric Hart, ai cărui părinţi erau proprietarii unei piste de kart, cu tobogan cu apă şi părculeţ de mini-golf, menite să păcălească turiştii în cea mai urâtă zonă din Ozarks{42}. Situaţia era de-a dreptul stânjenitoare. O să fie şi ea la petrecere în seara asta şi am să mă conving singură. Pur şi simplu nu se încadra în peisaj.

Casa lui Angie era făcută parcă după desenul unui copil: era atât de banală, încât cu greu părea tridimensională. Când am intrat în cameră mi-am dat seama că nu doream deloc să mă aflu acolo. Am văzut-o pe Angie, care slăbise 5 kilograme încă din timpul şcolii, absolut inutil şi care acum îmi aruncă un zâmbet afectat, grăbindu-se să aranjeze un

fondue{43}. Am văzut-o pe Tish, care fusese mămica grupului chiar şi în timpul liceului, cea care îţi ţinea fruntea când vomitai şi care avea din când în când isterii dramatice pentru că nu se simţea iubită. Se măritase cu un tip din Newcastle, am aflat, puţin cam pămpălău (asta din informaţiile şuşotite de Katie), dar care producea bani buni. Apoi Mimi se prăvăli peste canapeaua de piele de culoarea ciocolatei. O adolescentă superbă şi acum, deoarece figura ei nu se maturizase deloc. Dar nimeni nu părea să observe chestia asta, pentru că majoritatea o numeau „cea mai tare“. Şi ca argument: un diamant uriaş pe deget, cadou de la Joey Johansen, un tip drăgălaş şi de gaşcă, care devenise fundaş în echipa de fotbal în primul an şi insistase să i se spună Jo-ha (e cam tot ce îmi aminteam despre el). Biata Becca stătea între ele, părând neliniştită şi stânjenită, îmbrăcată caraghios de similar cu gazda (oare Angie fusese cu Becca la cumpărături?). Zâmbea spre toată lumea care o privea, dar nimeni nu vorbea cu ea în cele din urmă.

Ne-am uitat la *Beaches*{44}.

Tish plângea în hohote când Angie aprinse luminile.

— M-am întors din nou la serviciu, anunţă ea

într-o doară, frecându-şi ochii cu nişte unghii corai.

Angie turnă vin şi o mângâie pe genunchi, privind-o preocupată.

— Doamne, draga mea, dar de ce? murmură Katie.

Până şi murmurul era copilăros. Ca o mie de şoricei ronţăind biscuiţi.

— Acum că Tyler e la grădiniţă, m-am gândit că mi-ar prinde bine, spuse Tish printre suspine. Simt că am un scop.

Rostise ultimul cuvânt ca şi cum ar fi fost putrezit.

— Dar ai un scop, spuse Angie. Nu lăsa societatea să te înveţe cum să îţi creşti familia. Nu le lăsa pe feministele alea – şi se uită la mine – să te facă să te simţi vinovată pentru că tu ai ceea ce ele nu pot avea.

— Are dreptate, Tish, are perfectă dreptate, adăugă şi Becca. Feminism înseamnă a lăsa femeile să aleagă ceea ce îşi doresc.

Toate celelalte o priveau pe Becca circumspecte, când deodată scâncetele lui Mimi se auziră dintr-un colţ şi toată atenţia şi Angie-cu-vinul se întoarseră spre ea.

— Steven nu mai vrea copii, se smiorcăi Mimi.

— De ce? o întrebă cu Katie cu o indignare impresionantă.

— Zice că trei ajung.

— Ajung pentru el sau pentru tine? se răţoi Katie.

— Asta am spus şi eu. Îmi doresc o fetiţă. Îmi doresc o fiică.

Toate muierile o mângâiau pe păr. Katie o mângâia pe abdomen:

— Eu îmi doresc un fiu! oftă ea, privind cu jind fotografia băiatului de trei ani al lui Angie de pe şemineu.

Smiorcăiala şi agitaţia trecură întruna de la Tish la Mimi şi invers – *Mi-e dor de copiii mei... Întotdeauna mi-am dorit o casă plină de copii, e tot ce am visat vreodată... Ce e rău în a fi doar mamă?* Îmi părea rău pentru ele – păreau tare supărate – şi cu siguranţă ştiam ce înseamnă o viaţă care nu evoluase conform aşteptărilor. Dar după destule aprobări din cap şi şoapte de susţinere, nu mai ştiam ce altceva util să mai spun, aşa că m-am refugiat în bucătărie pentru o felie de brânză şi pentru a nu mai încurca locul degeaba. Cunoşteam acest ritual de pe vremea liceului şi mai ştiam că nu mai trebuie mult ca să devină ceva urât. Becca veni curând în bucătărie şi începu să spele vasele.

— Cam aşa se întâmplă în fiecare săptămână, zise ea dându-şi ochii peste cap, pentru a părea mai mult amuzată decât iritată.

— Purificator, îmi imaginez, i-am răspuns eu.

Îmi dădeam seama că îşi dorea să continuu. Cunoşteam senzaţia. Când simt că sunt pe punctul de a obţine o declaraţie grozavă, aş vrea parcă să pătrund în gura acelei persoane şi să i-o smulg de pe limbă.

— Nu ştiam că viaţa mea e atât de nenorocită până când am început să frecventez adunările lui Angie, şopti Becca, folosind un cuţit spălat pentru a tăia câteva felii de Gruyere{45}.

Aveam destulă brânză cât să hrănim tot oraşul.

— Ei, ştii cum e, a fi tulburat înseamnă a duce o viaţă superficială fără a lăsa impresia că eşti o persoană superficială.

— Ai dreptate, spuse Becca. Aşa eraţi şi pe vremea liceului? întrebă ea.

— Da, cam la fel, asta când nu eram ocupate să ne înjughiem pe la spate.

— Cred că îmi pare bine că pe-atunci eram o ratată, spuse ea râzând.

— Şi te întrebi cum de nu mai sunt eu aşa tare? i-am spus şi eu râzând şi i-am turnat un

pahar cu vin, uşor ameţită de absurditatea de a mă regăsi în viaţa de adolescentă.

Când am revenit, încă chicotind uşor, toate femeile din cameră boceau şi toate îşi ridicară privirea spre noi în acelaşi timp, ca într-un desen victorian oribil ce prinsese viaţă.

— Mă bucur că voi două vă distraţi atât de bine, izbucni Katie.

— Având în vedere ce se întâmplă în oraşul nostru, adăugă Angie.

Evident, subiectul căpătase noi dimensiuni.

— Ce e în neregulă cu lumea asta? De ce ar face cineva rău unor fetiţe?

Mimi plângea:

— Bietele de ele.

— Şi să le smulgă dinţii, asta mă îngrozeşte cel mai tare, spuse şi Katie.

— Sper ca măcar cât au fost în viaţă să fi fost tratate cum se cuvine, mârâi şi Angie. De ce or fi oare fetele atât de rele una cu alta?

— Celelalte fete se purtau urât cu ele? întrebă Becca.

— Într-o zi, după ore, au pus-o pe Natalie la colţ şi i-au tăiat părul, oftă Mimi. Faţa îi era deja răvăşită şi plânsă, iar pe bluză avea ştersături de mascara.

— Pe Ann au obligat-o să îşi arate... părţile

intime băieţilor, spuse Angie.

— Mereu se luau de fetiţele astea, pentru că erau puţin diferite, spuse Katie, ştergându-şi o lacrimă cu o manşetă.

— Cine se lua de ele? întrebă Becca.

— Întreab-o pe Camille! Ea este cea care *scrie şi se documentează*, îi răspunse Katie ridicându-şi bărbia, cu un gest pe care mi-l aminteam din liceu (însemna că are ceva cu tine şi că era îndreptăţită să simtă aşa). Ştii ce soră îngrozitoare ai, Camille, nu-i aşa?

— Da. Ştiu că fetele se pot purta foarte urât.

— Deci o aperi? se lumină Katie.

Simţeam cum alunec uşor în disputele oraşului Wind Gap şi m-am speriat. *Cafteală* începu să-mi bubuie în gambă.

— Doamne, Katie, dar nici nu o cunosc suficient de bine ca să ştiu dacă să o apăr sau nu, i-am răspuns eu, simulând îngrijorarea.

— Ai plâns măcar o dată pentru fetiţele acelea? mă întrebă Angie.

Toate se adunaseră în jurul meu şi mă priveau de sus.

— Camille nu are copii, spuse Katie cu pioşenie. Nu cred că poate să simtă aceeaşi durere ca şi noi.

— Îmi pare foarte rău pentru acele fetiţe, am

răspuns eu, dar sunase artificial, ca o concurentă la miss care militează pentru pacea în lume.

Chiar mă întrista foarte tare subiectul, dar mi se părea inutil să vorbesc despre asta.

— Nu vreau să par prea dură, începu Tish, dar mi se pare că inima nu funcţionează complet dacă nu ai copii. Ca şi cum rămâne oprită pentru totdeauna.

— Aşa e, spuse Katie. Nu am devenit cu adevărat femeie până când nu am simţit-o pe Mackenzie în mine. Se tot vorbeşte despre opoziţia dintre Dumnezeu şi ştiinţă, dar se pare că în ceea ce priveşte copiii, ambele tabere sunt de aceeaşi părere. Biblia spune să rodim şi să ne înmulţim, iar ştiinţa e de acord că, până la urmă, pentru asta a fost făcută femeia, nu? Să nască copii.

— Puterea femeii! murmură Becca.

Înapoi acasă m-a dus Becca, deoarece Katie simţise nevoia să doarmă peste noapte la Angie. Probabil că dădaca va avea grijă de dragele ei fete dimineaţa. Becca spusese nişte glume despre obsesia femeilor de a deveni mame, la care eu răspunsesem cu câteva gâlgâituri de râs. *E uşor pentru tine, măcar tu ai doi deja doi copii*.

Mă simţeam îngrozitor de deprimată.

Mi-am pus o cămaşă de noapte curată şi stăteam cu picioarele încrucişate în mijlocul patului. Nu mai primeşti băutură în seara asta, fetiţo, am murmurat. Mi-am mângâiat obrazul şi mi-am întins umerii. Şi m-am alintat numindu-mă drăguţo. Voiam să tai: *scumpete* îmi scânteia pe coapsă, *răutăcios* îmi ardea genunchiul. Voiam să-mi crestez în piele *stearpă*. Aşa aveam să rămân, cu pântecele steril pentru totdeauna. Gol şi neîntinat. Îmi imaginam bazinul desfăcut pentru a scoate la iveală o gaură curată, neatinsă, ca un cuib de animal care a dispărut.

Şi fetele astea micuţe. *Ce e în neregulă cu lumea asta*? Mimi chiar plânsese, dar faptul trecuse neobservat, pentru că lamentările deveniseră ceva foarte obişnuit. Dar acum simţeam şi eu. Ceva era în neregulă aici, îngrozitor de în neregulă. Mi-l puteam imagina pe Bob Nash stând pe marginea patului lui Ann, încercând să-şi aducă aminte care a fost ultimul lucru pe care i-l spusese fiicei sale. Mi-am imaginat-o pe mama lui Natalie plângând cu faţa îngropată într-unul din tricourile fetei. Şi m-am văzut pe mine, o fetiţă disperată de treisprezece ani, plângând în hohote pe

podeaua din camera surorii mele moarte, cu un pantofior înflorat în mână. Sau pe Amma, şi ea la treisprezece ani, o femeie-copil cu un corp deja superb, dar şi cu o dorinţă chinuitoare de a fi fetiţa jelită de maică-mea. Pe mama lăcrimând după Marian. Sau muşcând acel copil. Pe Amma, încercându-şi puterile pe fiinţe mai slabe, râzând în timp ce ea şi prietenele ei îi taie părul lui Natalie, în timp ce pe podeaua cu dale cad încontinuu bucle. Pe Natalie, scoţându-i ochii altei fetiţe. Îmi simţeam pielea urlând, iar ochii îmi zvâcneau în cap o dată cu pulsul nebun. Am închis ochii, mi-am strâns braţele în jurul trupului şi am început să plâng.

După zece minute de smiorcăială în pernă, am încercat să îmi potolesc plânsul şi să-mi adun gândurile care îmi bubuiau prin minte: replicile din interviul cu John Keene pe care le-aş putea folosi în articol, faptul că săptămâna viitoare trebuia să îmi plătesc chiria la apartamentul din Chicago şi mirosul mărului care începea să putrezească în coşul de gunoi de lângă pat.

Atunci am auzit-o pe Amma şoptindu-mi numele la uşă. M-am închis la nasturii cămăşii, mi-am tras mânecile şi i-am deschis uşa. Ea

purta o cămaşă de noapte roz cu flori, pletele blonde îi acopereau umerii şi era desculţă. De-a dreptul adorabilă, e cel mai bun cuvânt.

— Ai plâns, spuse ea, uşor surprinsă.

— Puţin.

— Din cauza ei?

Ultimul cuvânt fusese accentuat, mi-l puteam imagina rotund şi greu, făcând o gaură adâncă în pernă.

— Puţin, da, şi din cauza ei.

— Şi eu la fel.

Îmi privea cu atenţie marginile cămăşii, gulerul, manşetele. Încerca să-mi surprindă cicatricele.

— Nu am ştiut că ţi-ai făcut rău, spuse în cele din urmă.

— Nu se mai întâmplă.

— Asta e bine, presupun.

Se aşeză pe marginea patului.

— Camille, ai vreodată senzaţia că o să se întâmple lucruri rele, dar nu poţi face nimic să le opreşti? Nu poţi face absolut nimic, trebuie doar să aştepţi?

— Ca un fel de atac de panică?

Nu mă puteam opri să-i privesc pielea, era atât de fină şi de bronzată, ca o cremă de îngheţată.

— Nu, nu chiar.

Părea oarecum dezamăgită, ca şi cum nu fusesem în stare să rezolv o ghicitoare.

— În fine, uite, ţi-am adus un cadou.

Îmi întinse o cutie împachetată şi mi-a spus să o deschid cu atenţie. Înăuntru era o ţigară de iarbă făcută cu mare îndemânare.

— E mai bună decât votca aia pe care o bei tu, spuse Amma, pentru a se apăra. Bei foarte mult. Asta e mai bună. Nu te mai întristează aşa tare.

— Amma, zău...

— Pot să îţi mai văd o dată tăieturile? zâmbi ea timid.

— Nu.

Tăcere. Şi am ridicat ţigara.

— Şi, Amma, nu cred că ar trebui ca tu...

— Ei, bine, iată că am adus-o. Dacă o vrei, bine, dacă nu, nu. Încercam doar să fiu drăguţă cu tine.

Se încruntă şi îşi răsuci în mâini un colţ de cămaşă.

— Mulţumesc, e frumos din partea ta că vrei să mă simt mai bine.

— Pot să fiu şi drăguţă, ştii? mai spuse ea, cu sprâncenele încă încruntate. Părea gata să plângă.

— Ştiu asta. Doar că nu ştiu de ce te-ai hotărât să fii drăguţă cu mine tocmai acum.

— Câteodată nu sunt în stare. Dar acum pot. Când toată lumea doarme şi e linişte deplină, e mai uşor.

Întinse mâna aproape de faţa mea, ca un fluture, dar o lăsă imediat în jos, mă mângâie pe genunchi şi plecă.

Zece

„Îmi pare rău că am venit aici, pentru că acum ea e moartă“ a spus John Keene, de 18 ani, cu lacrimi în ochi, despre sora lui mai mică, Natalie, de 10 ani. „Cineva mi-a omorât sora“. Corpul lui Natalie Keene a fost găsit pe 14 mai, contorsionat în spaţiul strâmt dintre salonul de frumuseţe Tuns şi Coafat şi magazinul de bricolaj al lui Bifty din oraşul Wind Gap, statul Missouri. Este cea de-a doua fetiţă ucisă aici în decurs de nouă luni. Ann Nash, de 9 ani, a fost găsită în golful unui râu din apropiere în luna august a anului trecut. Ambele fete au fost strangulate. Ambelor li s-au smuls dinţii.

„Era genul de copil mucalit“ a continuat John Keene, plângând încet, „ca un băieţoi“. Keene s-a mutat aici cu familia cu doi ani în urmă şi a

absolvit recent liceul. A descris-o pe sora sa ca fiind o fată isteaţă şi cu multă imaginaţie. Ea chiar îşi inventase la un moment dat o nouă limbă, cu un alfabet propriu. „Pentru un copil normal, ar fi o bolboroseală“, a spus Keene, zâmbind trist...

O bolboroseală este de fapt ancheta poliţiei: forţele locale şi Richard Willis, un detectiv criminalist detaşat din Kansas, susţin că există câteva piste. „Nu excludem pe nimeni“ a declarat Willis. „Cercetăm cu atenţie potenţialii suspecţi din cadrul comunităţii, dar luăm în calcul foarte serios şi varianta ca aceste crime să fi fost comise de cineva din afara oraşului.“

Însă poliţia refuză să comenteze declaraţiile unui posibil martor ocular, un băiat care pretinde că a văzut persoana care a răpit-o pe Natalie Keene, şi anume o femeie. O sursă din cadrul poliţiei spune că detectivii merg pe varianta că asasinul este un bărbat din cadrul comunităţii. Stomatologul din Wind Gap, James L. Jellard, 56 de ani, susţine această ipoteză, adăugând că pentru smulgerea dinţilor „e nevoie de ceva forţă. Nu ies aşa, pur şi simplu“.

În timp ce poliţia cercetează cazul, în Wind Gap au crescut considerabil vânzările de încuietori şi arme. Magazinul local de bricolaj a vândut 36 de încuietori, iar comerciantul local de arme a

eliberat recent mai mult de 30 de permise după uciderea lui Natalie Keene. „Credeam că majoritatea oamenilor de pe aici au deja arme, pentru vânătoare“ ne-a declarat Dan R. Sniya, de 35 de ani, care deţine cel mai mare magazin de profil din oraş. „Dar mai cred şi că oricine n-a avut o armă până azi, acum o va avea cu siguranţă“.

Unul dintre cetăţenii din Wind Gap care şi-a mărit stocul de arme este tatăl lui Ann Nash, Robert, de 41 de ani. „Mai am două fete şi un fiu, iar ei vor fi apăraţi“ ne-a spus el. Nash şi-a descris fiica decedată ca fiind foarte isteaţă. „Câteodată cred că era mai deşteaptă chiar decât taică-său. Câteodată şi ea credea că e mai deşteaptă decât taică-său.“ El a mai spus că fiica lui era ca un băieţoi, ca şi Natalie, o fată căreia îi plăcea să se caţere în copaci şi să se plimbe cu bicicleta, ceea ce şi făcea de altfel când a fost răpită în luna august a anului trecut.

Părintele Louis D. Bluell de la biserica catolică recunoaşte efectele acestor crime asupra localnicilor: prezenţa la slujba de duminică a crescut simţitor şi mulţi membri ai parohiei sale au apelat la consiliere spirituală. „Când se întâmplă aşa ceva, oamenii simt o nevoie puternică de hrană spirituală“ spune el. „Şi vor să ştie, în special, cum

a fost posibil ceea ce s-a întâmplat.“

Asta ar dori să ştie şi poliţia.

Înainte să fie tipărit, Curry se amuzase pe seama tuturor iniţialelor. *Oh, Doamne, ce le mai place sudiştilor să se formalizeze*. I-am atras atenţia că Missouri se afla de fapt în partea de vest a ţării, dar el se răţoi la mine. *Şi eu sunt, de fapt, un om de vârsta a doua, dar spune-i asta bietei Eileen, care trebuie să îmi suporte inflamarea coatelor*. De asemenea, mi-a tăiat majoritatea referinţelor la mărturia lui James Capisi, păstrând doar declaraţiile generale. *O să părem nişte papagali dacă îi acordăm prea multă atenţie puştiului, mai ales că poliţia nu îl ia în serios.* Mi-a mai tăiat şi un citat despre John Keene, preluat din convorbirea cu mama lui: „Este un băiat drăguţ şi blând“. Era, de fapt, singurul comentariu pe care îl obţinusem de la ea înainte să mă dea afară din casă, singurul pentru care meritase să fac acea vizită, dar lui Curry i se părea că acest citat distrage atenţia. Probabil, avea dreptate. Era însă foarte mulţumit că, în cele din urmă, exista şi un suspect, şi anume „cineva din interiorul comunităţii“. Sursa mea din cadrul poliţiei era o pură invenţie sau, eufemistic spus, un amestec –

toţi, de la Richard până la preotul local, credeau că asasinul face parte din comunitatea lor. Dar nu i-am mai spus lui Curry despre minciunica mea.

În dimineaţa în care a fost publicat articolul am stat în pat şi m-am holbat la discul rotativ al telefonului, aşteptând să sune pentru reproşuri. Din partea mamei lui John, care se enervase foarte tare, probabil, când a descoperit declaraţiile publice ale fiului. Sau chiar Richard, pentru că scăpasem faptul că asasinul e un tip de-al locului.

Au trecut câteva ore tăcute, în timp ce eu transpiram tot mai tare. Nişte muşte enorme îmi tot bâzâiau pe la geam, iar de pe hol o auzeam pe Gayla foindu-se, dorind foarte mult să intre şi în camera mea. Atât cearşafurile, cât şi prosoapele de la baie se schimbau întotdeauna zilnic, exista mereu lenjerie în subsol la uscat. Cred că am păstrat acest obicei din zilele lui Marian. Aşternuturi curate şi scorţoase menite să ne facă să uităm toate acele scurgeri şi mirosuri lâncede care ne ies din organism. Eram la facultate când am descoperit că îmi place mirosul de sex. Intrasem în camera prietenei mele într-o dimineaţă, dând nas în nas cu un băiat care zâmbea în colţul gurii şi îşi

îndesa şosetele în buzunarul de la spate. Prietena mea lenevea în pat, pătată şi dezbrăcată, cu un picior dezgolit atârnându-i leneş din aşternut. Mirosul dulce şi umed era pur animalic, exact ca în cel mai ascuns colţ al peşterii unui urs. Mie îmi era aproape străin, pentru că era un miros interior, creat în timpul unei nopţi întregi. Pentru mine, cel mai reprezentativ miros al copilăriei era cel de clor.

Până la urmă, cititorul cel mai supărat care m-a sunat primul nu era nici pe departe dintre cei la care mă aşteptam.

— Nu pot să cred că nu ai scris absolut nimic despre mine, îmi trosni în telefon vocea lui Meredith Wheeler. Nu ai folosit nimic din ce ţi-am spus eu. Nici măcar nu ţi-ai dat seama că sunt în aceeaşi cameră. Datorită mie ai vorbit cu John, mai ştii?

— Meredith, nu ţi-am promis niciodată că îţi voi folosi comentariile, i-am răspuns eu, deja iritată. Îmi pare rău dacă asta ai crezut.

Mi-am îndesat un ursuleţ de pluş albastru sub cap, dar m-am simţit vinovată şi l-am pus la loc la capul patului. Fiecare trebuie să respecte lucrurile copilăriei altuia.

— Pur şi simplu nu înţeleg de ce nu m-ai

băgat în articol, a continuat. Dacă toată ideea a fost să obţii o imagine a lui Natalie, atunci ai nevoie de John. Şi dacă ai nevoie de John, ai nevoie de mine. Eu sunt iubita lui. Adică, el practic îmi aparţine, poţi să întrebi pe cine vrei.

— Păi, vezi tu, cheia articolului nu eraţi tu şi John, i-am spus eu.

Pe lângă vocea lui Meredith, auzeam melodia ritmică a unei balade country şi nişte pocănituri şi şuierături.

— Dar ai băgat o grămadă de alţi oameni din Wind Gap în articol. Pe idiotul de preot Bluell, de exemplu. De ce nu şi pe mine? John trece printr-o perioadă foarte grea, iar eu sunt foarte importantă pentru el, pentru că îl ajut să treacă prin asta. Toată ziua plânge. Şi eu sunt cea care îl ajută.

— Când o să scriu un articol în care o să am nevoie de mai multe păreri din Wind Gap, îţi iau un interviu. Dacă mai ai ceva de adăugat, bineînţeles.

Pocănitură, şuierătură. Călca.

— Ştiu o grămadă de lucruri despre familia aia, şi mai ales despre Natalie, pe care John nici nu şi le imaginează. Sau nu le-ar spune, oricum.

— Minunat, ţinem legătura atunci. Şi ne vedem curând.

Am închis, puţin îngrijorată totuşi din cauza a ceea ce fata asta voia să-mi spună. Când am privit în jos, am văzut că scrisesem „Meredith“ cu litere largi şi cursive de-a lungul cicatricelor de pe piciorul stâng.

Pe verandă se afla Amma, înfăşurată într-o păturică roz de mătase şi cu o batistă umedă pe frunte. Mama avea o tavă de argint cu ceai, pâine prăjită şi sticluţe asortate şi îi apăsa mâna Ammei pe obraz într-o mişcare circulară.

— Copilaş, copilaş, copilaş, murmura Adora, legănându-se amândouă în balansoar.

Amma moţăia somnoroasă ca un bebeluş în păturica ei, frecându-şi buzele din când în când. Era prima dată când o vedeam pe mama de la excursia noastră în Woodberry. Mă tot fâţâiam prin faţa ei, dar ea nu îşi lua ochii de la Amma.

— Bună, Camille, şopti Amma în cele din urmă şi îmi aruncă un zâmbet firav.

— Sora ta este bolnavă. Mereu are febră de când ai venit tu acasă, spuse Adora, apăsând în continuare în cercuri mâna Ammei.

Îmi imaginam dinţii mamei frecându-se unul de altul în spatele obrajilor.

Mi-am dat seama că era şi Alan acolo, dar de cealaltă parte a ferestrei, privindu-le din

canapeaua din camera de zi.

— Trebuie să o ajuţi să nu mai fie atât de încordată când e cu tine, Camille. E doar o fetiţă, şuşoti maică-mea către Amma.

Da, era doar o fetiţă, dar mahmură. Amma plecase din camera mea aseară pentru a bea ceva în camera ei. Aşa stăteau lucrurile în casa asta. Le-am lăsat în urmă şoptindu-şi una alteia, cu *preferat* înfiorându-mi genunchiul.

— Hey, Scoop{46}!

Richard ajunsese lângă mine în sedanul lui. Mă îndreptam spre locul în care fusese descoperit corpul lui Natalie, pentru a vedea exact ce scrie pe baloanele şi pe bileţelele lăsate acolo. Curry voia un articol despre ceea ce înseamnă „un oraş în doliu“. Asta dacă nu apăreau cumva alte indicii despre crime. Dar având în vedere consecinţele, era bine să apară nişte indicii cât mai curând.

— Bună, Richard.

— Bun articolul de azi.

Al naibii internet!

— Mă bucur să aud că ţi-ai găsit o sursă apropiată poliţiei.

Zâmbea cu gura până la urechi când a spus asta.

— Da, şi eu.

— Urcă, avem treabă.

Şi îmi deschise uşa din dreapta.

— Am propria mea treabă de făcut. Până acum, munca cu tine nu mi-a oferit nimic de publicat, numai de „fără comentarii“ am avut parte. În ritmul ăsta, o să mă cheme înapoi editorul.

— Păi, nu putem permite aşa ceva, nu? Nu m-aş mai bucura de distragerea atenţiei. Hai, vino cu mine. Am nevoie de un ghid pentru Wind Gap. Şi fac şi eu ceva pentru tine: răspund la trei întrebări, complet şi adevărat. Neoficial, bineînţeles, dar spun tot ce ştiu. Hai, Camille! Sau poate ai o întâlnire cu sursa ta din poliţie?

— Richard.

— Nu, serios, nu aş vrea să intervin într-o dragoste ce e pe cale să înflorească. Tu şi acest tip misterios probabil că faceţi o pereche pe cinste.

— Taci din gură.

M-am urcat în maşină. S-a aplecat peste mine, a tras centura şi a prins-o, oprindu-se o clipă cu buzele apropiate de ale mele.

— Trebuie să te ştiu în siguranţă.

Îmi arătă un balon care se legăna în locul în care fusese găsită Natalie. Pe el scria

Însănătoşire grabnică!

— Asta este, pentru mine, imaginea reprezentativă pentru Wind Gap! spuse Richard.

Richard voia să îl duc în toate locurile secrete ale oraşului, cotloanele pe care doar localnicii le pot cunoaşte. Locurile în care oamenii se întâlneau ca să şi-o tragă sau ca să se drogheze, în care puştii se îmbătau sau în care te duceai doar ca să fii singur şi să te gândeşti la nemurirea vieţii. Fiecare dintre noi are parte de momente în care viaţa deraiază. Al meu a fost când a murit Marian. Iar ziua în care am luat cuţitul în mână a fost la fel.

— Nu am găsit încă locul uciderii acestor fete, spuse Richard, cu o mână pe volan şi cu cealaltă pe spătarul scaunului meu. Doar locul în care au fost lăsate, iar aici au fost distruse o grămadă de probe.

Tăcu o clipă.

— Scuze, locul uciderii sună cam urât.

— Da, îmi inspiră mai degrabă un abator.

— Oh. Un cuvânt de 50 de cenţi, Camille. De 75 de cenţi poate în Wind Gap.

— Da, am uitat cât de culţi sunteţi voi în Kansas.

L-am rugat pe Richard să o ia pe un drum de

pietriş nemarcat şi am parcat în buruienile crescute până la genunchi, la aproximativ 30 de kilometri de locul în care fusese găsit corpul lui Ann. Mi-am şters ceafa în aerul umed şi mi-am fluturat puţin mânecile, care se lipiseră de piele. Mă întrebam dacă Richard simţea mirosul băuturii de noaptea trecută, pentru că eu o simţeam acum ieşind prin transpiraţie.

Am rătăcit prin pădure, în josul dealului şi înapoi. Frunzele de bumbac tremurau, ca întotdeauna, într-o adiere imaginară. Din când în când auzeam vreun animal fugind sau o pasăre luându-şi zborul. Richard mergea mereu lângă mine, croind drum prin vegetaţia bogată. Când am ajuns la locul căutat, aveam amândoi hainele umede, iar faţa îmi era acoperită de sudoare. Acolo era, de fapt, o veche sală de clasă, dărăpănată şi uşor înclinată, cu tot felul de crengi fluturând înăuntrul şi în afara stinghiilor de lemn.

O jumătate de tablă era încă atârnată de un perete. Pe ea erau desene foarte detaliate cu penisuri intrând în vagine, fără corpurile aferente. Pe podea zăceau frunze uscate şi sticle goale de băutură, cutii ruginite de bere din vremuri apuse. Mai erau şi câteva bănci. Una dintre ele era acoperită cu o faţă de masă şi

avea în centru o vază cu nişte trandafiri uscaţi. Era un loc jalnic pentru a organiza o cină romantică. Speram, totuşi, că avusese succes.

— Bună treabă, spuse Richard, arătând unul dintre desenele de pe tablă.

Tricoul albastru i se lipise de piele şi puteam distinge conturul unui piept bine lucrat.

— Aici îşi petrec timpul puştii, mai ales, i-am spus eu. Dar e în apropierea golfului, aşa că m-am gândit că e bine să-l vezi.

— Îhîm.

Mă privea tăcut.

— Ce faci în Chicago când nu lucrezi?

Se aplecase peste bancă şi fărâmiţa frunzele unui trandafir uscat din vază.

— Ce fac?

— Ai un iubit? Sunt convins că ai.

— Nu, nu am mai avut un iubit de foarte multă vreme.

Începu să smulgă petalele trandafirului. Nu îmi dădeam seama dacă chiar îl interesa răspunsul meu. Ridică privirea spre mine şi rânji.

— Eşti dură, Camille. Nu *oferi* prea mult de la tine. Mă faci să muncesc. Ceea ce îmi place, pentru că este diferit. Pe cele mai multe fete nu le poţi opri din vorbit. Nu vreau să jignesc pe

nimeni cu asta.

— Nu încerc să par dificilă. Doar că nu mă aşteptam la întrebarea asta, i-am răspuns eu, recâştigându-mi echilibrul în conversaţie.

Era doar o mică flecăreală şi tachinare. Cu asta mă descurcam.

— Tu ai o iubită? Sunt sigură că ai două, una blondă şi una brunetă, să le asortezi la cravată.

— Greşit pe toate planurile. Nu am iubită acum, iar ultima pe care am avut-o era roşcată. Nu se asorta cu nimic din ce aveam eu. A trebuit să plece, în cele din urmă. Era fată bună, păcat.

În mod normal, Richard ar fi fost genul de bărbat pe care nu-l puteam suferi, adică născut şi crescut în pluş: arăta bine, era interesant, era deştept şi probabil avea şi ceva bani. Genul ăsta de bărbaţi nu m-a atras niciodată, nu au nimic deosebit şi, în general, sunt şi foarte laşi. Evită din instinct orice situaţie care i-ar putea jena sau pune într-o postură ciudată. Dar Richard nu mi se părea deloc plictisitor. Poate din cauza faptului că rânjetul său era puţin viclean. Sau poate din cauză că îşi câştiga existenţa trăind printre nenorocirile vieţii.

— Camille, tu veneai aici când erai mică?

Vocea lui fusese foarte înceată, chiar timidă.

Se uită în depărtare, iar razele soarelui îi luceau printre şuviţele aurii.

— Bineînţeles. Era locul ideal pentru tot felul de activităţi imorale.

Richard se apropie de mine şi îmi oferi ultimul trandafir din vază, plimbându-şi degetul pe obrazul meu.

— Înţeleg, spuse el. Cred că e prima dată când îmi doresc să fi crescut în Wind Gap.

— Probabil că ne-am fi înţeles foarte bine noi doi, i-am spus eu şi chiar credeam asta.

Mă simţeam deodată foarte tristă că în copilărie nu cunoscusem niciun băiat ca Richard, adică cineva care să fie în stare să mă provoace puţin.

— Ştii cât eşti de frumoasă, da? Ţi-aş spune eu, dar pare genul de replică pe care ai respinge-o. În loc de asta, mă gândeam...

Îmi trase capul spre el şi mă sărută, întâi încet, după care, văzând că nu mă opun, mă prinse în braţe şi îşi împinse limba în gura mea. Era prima oară când cineva mă săruta în trei ani de zile. Îmi plimbam mâinile pe umerii lui, cu trandafirul foşnindu-i pe spate. I-am îndepărtat gulerul şi l-am lins pe gât.

— Cred că eşti cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o, îmi spuse, trecându-şi degetul pe

linia obrazului meu. Nici nu am mai putut gândi clar în ziua în care te-am văzut prima dată. Vickery m-a trimis acasă.

Râse.

— Şi eu cred că eşti frumuşel, i-am răspuns eu, ţinându-i mâinile într-ale mele pentru a nu încerca să mă pipăie. Aveam o bluză subţire şi nu voiam să îmi simtă cicatricele.

— *Şi eu cred că eşti frumuşel?* mă imită el şi râse. Doamne, Camille, nu prea te pricepi să fii romantică, nu?

— M-ai luat pe nepregătite. Adică, în primul rând, nu cred că e o idee bună, ca noi doi să avem o relaţie.

— Chiar oribilă.

Şi îmi sărută lobul urechii.

— Şi, în plus, nu vrei să cercetezi locul?

— *Donşoară* Preaker, am cercetat locul ăsta a doua zi de când am ajuns aici. Dar mi-a făcut plăcere să mă plimb cu tine.

Richard cercetase şi celelalte două locuri pe care le mai ştiam. Un hangar de vânătoare părăsit din partea de sud a pădurii a scos la iveală o fundă galbenă de prins părul, neidentificată însă de niciuna dintre cele două familii. La faleza din partea de est a oraşului, de unde puteai privi fluviul Mississippi, a fost

identificată urma unui pantof sport de copil, dar care nu s-a potrivit cu niciunul din pantofii celor două fete. Au mai fost găsite urme de sânge uscat pe firele de iarbă, dar, din nou, nu se potrivea grupa sanguină. Încă o dată cunoştinţele mele erau inutile. Dar se pare că lui Richard nu-i păsa de chestia asta. Am mers oricum până la faleză, cu şase cutii de bere alături, şi am stat în soare privind fluviul Mississippi, care sclipea verde ca un şarpe uriaş.

Acesta era unul dintre locurile preferate ale lui Marian, când se putea ridica din pat. Pentru o clipă, i-am simţit în spate greutatea de copil, chicotelile vesele în urechea mea şi braţele slăbănoage prinse de umerii mei.

— Unde ai duce o fetiţă ca să o strângi de gât? întrebă Richard.

— În maşină sau acasă, i-am răspuns, simţind fiori pe spate.

— Şi ca să-i smulgi dinţii?

— Undeva unde aş putea lucra în voie. O pivniţă, poate. Sau o cadă. Fetele muriseră deja, nu?

— Asta e una din cele trei întrebări?

— Desigur.

— Amândouă muriseră.

— Moarte de suficient timp pentru a nu

curge deloc sânge când le-au fost smulşi dinţii?

O barcă ce plutea pe râu începu să se întoarcă în firul curentului. Oamenii care au apărut pe punte cu nişte vâsle încercau disperaţi să o readucă pe direcţia corectă.

— La Natalie a curs sânge. Dinţii i-au fost smulşi imediat după strangulare.

Mi-am adus aminte de Natalie Keene, ochii căprui-deschis şi încremeniţi, prăvălită într-o cadă, în timp ce cineva îi smulgea dinţii. Pe bărbie i se scurgea sângele. O mână pe un patent. O mână de femeie.

— Îl crezi pe James Capisi?

— Sincer, nu ştiu ce să cred, Camille. Puştiul e absolut îngrozit. Maică-sa ne sună mereu să ne ceară pe cineva de pază. E sigur că femeia o să îl ia şi pe el. L-am chinuit puţin, l-am făcut mincinos, să văd dacă îşi schimbă povestea. Nimic.

Îşi întoarse faţa spre mine.

— Atât îţi spun: James Capisi e foarte sigur de ceea ce spune. Dar nu văd cum ar putea fi adevărat. Nu se încadrează în niciun profil cu care am lucrat până acum. Nu se potriveşte. Şi asta ţi-o spun din intuiţie de poliţist. De fapt, ai vorbit şi tu cu el, tu ce crezi?

— Sunt de acord cu tine. Mă întreb dacă nu e

doar îngrozit de cancerul maică-sii şi îşi proiectează cumva această teamă asupra a ceea ce a văzut de fapt. Nu ştiu. Şi despre John Keene ce crezi?

— Se potriveşte profilului: are vârsta potrivită, face parte din familia uneia dintre victime şi pare că suferă puţin cam mult.

— Sora lui a fost ucisă.

— Aşa e. Dar... eu sunt bărbat şi îţi spun sigur că un puşti preferă să se sinucidă decât să plângă în public. Iar el se smiorcăie prin tot oraşul.

Richard suflă prelung în sticla de bere, ca o chemare către o ambarcaţiune care tocmai trecea pe râu.

Deja răsărise luna şi musculiţele erau în plină agitaţie când Richard m-a adus acasă. Bâzâitul lor era la fel ca zvâcnirea dintre picioarele mele când l-am lăsat să mă atingă. Mi-am tras fermoarul şi i-am adus mâna pe clitorisul meu, ţinând-o acolo pentru a nu încerca să exploreze mai departe şi să simtă marginea cicatricelor. Ne-am făcut unul pe altul ca nişte puşti de şcoală (*colţunaş* îmi zvâcnea tare şi roz pe piciorul stâng când am avut orgasm) şi eram lipicioasă şi miroseam a sex când am deschis

uşa de la intrare şi am văzut-o pe mama stând pe trepte cu un pahar de amaretto.

Purta o cămaşă de noapte roz cu nişte mânecuţe feciorelnice pufoase şi cu o fundă de satin în jurul gulerului. Mâinile îi erau din nou bandajate, deşi inutil, iar feşele erau la fel de curate ca la început, deşi fuseseră în manşete. Se legăna încet când am intrat eu, ca o fantomă care nu ştia dacă să plece sau să mai rămână. Rămase.

— Camille, vino să stai jos!

Întinse mâinile fleşcăite spre mine.

— Nu, mai întâi ia-ţi un pahar din bucătărie. Să bei ceva cu Mama. Cu mama ta.

Probabil o să fie groaznic, mi-am zis când îmi luam un pahar. Dar, pe lângă asta, mai era ceva: eram singură cu ea! O dorinţă chinuită a copilăriei. Posibil a fi împlinită.

Maică-mea turnă neatentă, totuşi perfect, umplându-mi paharul exact la limită. Era, oricum, o provocare să beau din el fără să vărs. Se strâmbă puţin privindu-mă. Se lăsă cu spatele pe stâlp şi îşi îndoi picioarele sub ea.

— Cred că în sfârşit mi-am dat seama de ce nu te iubesc!

Ştiam că nu mă iubeşte, dar nu credeam că o poate spune cu voce tare. Încercam să mă

prefac interesată, ca un om de ştiinţă pe cale să facă o descoperire măreaţă, dar mi se puse un nod în gât şi nu mai puteam să respir.

— Îmi aduci aminte de mama mea, de Joya. Rece şi distantă şi atât de nătângă. Nici pe mine nu m-a iubit mama mea. Şi dacă voi, fetelor, nu mă iubiţi, nu o să vă iubesc nici eu.

Am simţit un val de furie în stomac.

— Nu am spus niciodată că nu te iubesc, e o nebunie. O nebunie, futu-i! Tu nu m-ai plăcut niciodată, nici măcar când eram copil. Nu am simţit altceva decât răceală din partea ta, aşa că nu încerca să dai vina pe mine.

Am început să-mi frec palma cu asprime de marginea scării. Maică-mea zâmbi încordat la ceea ce făceam, aşa că m-am oprit.

— Dar întotdeauna ai fost aşa de încăpăţânată! Niciodată drăguţă. Îmi aduc aminte când aveai şase sau şapte ani. Am vrut să îţi coafez părul în bucle pentru poza de la şcoală. Dar tu ţi l-ai tăiat de tot cu foarfeca.

Nu-mi aduceam aminte episodul ăsta. Dar parcă Ann făcuse chestia asta.

— Nu prea cred, mamă.

— Catâr. Exact ca şi fetele astea. Am încercat să mă apropii şi de fetele astea care au fost ucise.

— Cum adică ai vrut să te apropii?

— Îmi aminteau de tine, alergând toată ziua prin oraş ca nişte sălbăticiuni. Ca nişte animale micuţe. Mă gândeam că, dacă mă apropii de ele, o să te înţeleg pe tine mai bine. Dacă ajungeam să le plac pe ele, poate te-aş fi plăcut şi pe tine. Dar n-am reuşit.

— Nici nu m-aş fi aşteptat.

Pendula bătu ora 11. Mă întrebam de câte ori auzise maică-mea acest sunet crescând în casa asta.

— Când te-am avut înlăuntrul meu, când eram fată, mult mai tânără decât eşti tu acum, mă gândeam că tu o să mă salvezi. Că tu o să mă iubeşti. Şi atunci o să mă iubească şi mama mea. Dar s-a dovedit a fi o glumă.

Vocea ei deveni ascuţită şi răguşită, ca o eşarfă roşie într-o furtună.

— Eram doar un copil.

— Chiar de mică nu mă ascultai, nu voiai să mănânci. De parcă mă pedepseai că exist. Arătam ca o proastă. Ca un copil bleg.

— Dar *erai* un copil.

— Şi uite că acum te-ai întors şi mă obsedează ideea: de ce Marian şi nu ea?

Furia mi se transformă instantaneu în disperare. Degetele îmi găsiră o aşchie de lemn

în treaptă. Mi-am băgat-o sub unghie. Nu aveam de gând să plâng pentru femeia asta.

— Nici eu nu sunt prea încântată că trăiesc, mamă. Dacă te consolează cu ceva.

— Ai atâta ură în tine!

— De la tine am învăţat.

Maică-mea se aplecă şi mă prinse cu ambele mâini. Apoi întinse mâna spre spatele meu şi încercui cu unghia singura bucată de piele netedă, fără cicatrice.

— Singurul loc pe care îl mai ai, îmi şopti.

Respiraţia îi era stătută şi îmbâcsită, precum aerul care ieşea dintr-un puţ părăsit.

— Aşa e.

— Într-o zi am să cioplesc numele meu acolo.

Mă zgâlţâi şi îmi dădu drumul, după care mă lăsă singură pe trepte cu ceea ce mai rămăsese din băuturi.

Am băut ce mai era şi am avut nişte vise întunecate şi lipicioase. Maică-mea mă despicase şi îmi scotea toate organele, pe care le alinia pe marginea patului, în timp ce pielea îmi atârna de-o parte şi de alta. Îşi cosea iniţialele în fiecare organ de-al meu, după care le băga la loc înăuntru, laolaltă cu alte obiecte uitate: o minge de cauciuc portocalie de la Day

Glo{47}, pe care o câştigasem la un tonomat când aveam 10 ani, o pereche de ciorapi de lână mov, pe care îi purtasem la 12 ani şi un inel ieftin auriu, pe care mi-l cumpărase un băiat în prima clasă de liceu. Cu fiecare obiect aveam senzaţia de uşurare că îl găsisem.

Când m-am trezit, trecuse deja ora prânzului şi mă simţeam pierdută şi speriată. Am luat o înghiţitură din sticluţa de votcă pentru a alunga panica, după care am alergat la baie şi am vomitat-o, împreună cu dâre de salivă maro de amaretto.

M-am dezbrăcat şi m-am băgat în cadă, simţind pe spate porţelanul rece. M-am întins şi am dat drumul la apă, lăsând-o să se adune peste mine, inundându-mi urechile până când am auzit acel bâldâbâc! relaxant al bărcii care se scufundă. Voi putea rezista vreodată să las apa să îmi acopere faţa şi să îmi ţin ochii deschişi? Pur şi simplu, refuzi să te mai ridici 4 centimetri şi se termină totul.

Apa mă înţepa în ochi şi îmi acoperea nasul, iar apoi mă acoperi cu totul. Încercam să îmi imaginez cum arăt de deasupra: o piele biciuită şi o faţă încremenită clipocind sub apă. Corpul meu respingea liniştea. Îmi urla în urechi:

corsaj, *murdar*, *cicăleală*, *văduvă*. Îmi simţeam stomacul şi gâtul încordate, căutând disperate aerul. *Deget*, *târfă*, *gaură*! Apoi câteva momente de aşteptare. Ce modalitate curată de a muri! *Floare*, *luciu*, *arătos*!

Am zvâcnit la suprafaţă, gâfâind în aer. Capul meu era îndreptat spre tavan, tremurând. Uşurel, uşurel, mi-am spus. Uşurel, drăguţo, o să fii bine. Mi-am mângâiat obrazul şi m-am alintat singură – ce jalnic – dar mi se mai potoli gâfâiala.

Apoi, un atac de panică. Am întins mâna pe spate pentru a verifica locul neted de piele. Era încă neted.

Pe cer zăceau nişte nori negri, iar soarele se zărea doar pe conturul lor, aruncând în jur o lumină galbenă bolnăvicioasă, de parcă eram nişte gângănii ascunse sub obiecte fluorescente. Încă slăbită după întâlnirea cu maică-mea, lumina slabă părea potrivită. Trebuia să mă întâlnesc cu Meredith Wheeler pentru un interviu despre familia Keene. Nu credeam că o să scoată la iveală cine ştie ce informaţii, dar mai făceam rost de un citat, de care aveam oricum nevoie, deoarece nu mai auzisem nimic despre ei de la ultimul articol. Adevărul era că,

o dată ce John locuia acum în spatele casei lui Meredith, nu puteam ajunge la el decât prin intermediul ei. Şi sunt sigură că îi plăcea la nebunie chestia asta.

Am mers până la Strada Principală, la locul în care îmi lăsasem ieri maşina pentru a porni escapada cu Richard. M-am aşezat fără prea mare convingere la volan şi am reuşit să ajung la casa lui Meredith cu o jumătate de oră mai devreme. Ştiind ce pregătiri face în aşteptarea mea, am bănuit că mă va aştepta şi vom merge pe veranda din spate, pentru a avea ocazia să mai stau de vorbă cu John. Dar ea nu era acasă. În schimb se auzea muzică din spate, aşa că m-am dus până acolo pentru a le vedea pe cele Patru Mici Blonde îmbrăcate în bikini fosforescente la un capăt al piscinei, trecându-şi o ţigară de iarbă de la una la alta şi pe John la celălalt capăt, stând la umbră şi privindu-le. Amma era bronzată, blondă şi încântătoare, fără nicio urmă a mahmurelii din ziua precedentă. Era la fel de micuţă şi de colorată precum o tavă cu aperitive.

Văzând atâta piele netedă, mi-am simţit propria piele gâdilându-mă. Era prea mult de suportat un contact direct, peste atacul meu de panică de dimineaţă. Aşa că am rămas să

privesc de lângă colţul casei. Mă putea vedea oricine, dar se pare că nu prea le păsa. Cele trei prietene ale Ammei se prinseră într-o spirală de marijuana, întinse pe pături cu faţa în jos.

Amma stătea în picioare, privindu-l de sus pe John, masându-şi ulei de bronzat pe umeri, pe piept, pe sâni, strecurându-şi mâna în sutien, fixându-l pe John, fixând-o pe ea. John nu părea să reacţioneze, stătea ca un copil după şase ore de uitat la televizor. Cu cât se freca Amma mai lasciv, cu atât părea el mai puţin interesat. Ei îi căzu unul din triunghiurile sutienului, descoperindu-i sânul. Are 13 ani, mă gândeam, dar simţeam o urmă de admiraţie pentru puştoaică. Când eram deprimată, mă răneam singură. Amma îi rănea pe alţii. Când eu aveam nevoie de atenţie, mă puneam la dispoziţia băieţilor: *fă-mi ce vrei, numai iubeşte-mă*. Oferta sexuală a Ammei părea mai degrabă un fel de agresiune. Picioare lungi şi slabe, talie şi încheieturi subţiri, o voce copilăroasă, toate te ţinteau ca o armă: *fă-mi ce vreau eu, s-ar putea să te iubesc*.

— Hei, John, cu ce crezi că semăn? strigă Amma.

— Cu o fată care se poartă urât şi care crede că e mai drăguţă decât este de fapt, îi răspunse

John.

Stătea pe marginea piscinei în pantaloni scurţi şi tricou, cu picioarele scufundate în apă. Avea nişte fire de păr foarte subţiri pe picioare, aproape feminine.

— Zău? Atunci de ce nu încetezi să mă mai priveşti din ascunzătoarea ta, îi spuse ea, arătând cu piciorul spre garajul ale cărui ferestre aveau nişte perdele albastre. Meredith o să fie geloasă.

— Mă simt mai bine să te supraveghez, Amma. Întotdeauna sunt cu ochii pe tine.

Părerea mea: sora mea intrase în camera lui fără ca el să ştie şi îi umblase prin lucruri. Sau îl aşteptase în pat.

— Cu siguranţă că îţi place, spuse ea râzând, cu picioarele desfăcute.

Părea oribilă în umbră, razele soarelui aruncându-i umbre pe faţă.

— O să vină şi rândul tău într-o zi, Amma, şi asta curând, spuse el. Curând.

— Da, eşti mare sculă, am auzit, îi strigă Amma.

Kylie îşi ridică privirea, se uită la prietena ei, zâmbi, după care se întinse la loc.

— Şi cu răbdare.

— Păi o să ai nevoie, îi spuse ea şi îi trimise

un sărut prin aer.

Amaretto îmi venea în continuare înapoi şi mă cam săturasem de flecăreala asta. Nu-mi plăcea deloc să îl aud pe John Keene flirtând cu Amma, indiferent de cât de provocator se purta ea. Avea totuşi 13 ani.

— Bună! am strigat eu, iar Amma îşi flutură degetele spre mine.

Două dintre cele trei blonde mă priviră, după care se întinseră la loc. John luă puţină apă în mâini şi îşi spălă faţa înainte să îmi zâmbească. Încerca să îşi amintească conversaţia, neştiind ce auzisem eu. Am rămas indiferentă faţă de amândoi şi m-am îndreptat spre John, oprindu-mă la câţiva centimetri distanţă.

— Ai citit articolul? l-am întrebat, iar el dădu din cap aprobator.

— Da, mulţumesc, a fost drăguţ. Cel puţin partea despre Natalie.

— Am venit să vorbesc puţin şi cu Meredith despre Wind Gap şi poate şi despre Natalie. E în regulă?

Îşi ridică umerii.

— Sigur. Ea încă nu a venit. Nu avea suficient zahăr pentru ceai. A intrat în panică şi a fugit la magazin, nemachiată chiar.

— Uh, scandalos!

— Pentru Meredith, este.

— Cum îţi merge aici?

— Ei, bine, spuse el.

Începu să îşi mângâie mâna dreaptă. Alinare. Îmi părea din nou rău pentru el.

— Nu ştiu dacă o să-mi mai fie bine vreodată undeva, aşa că e greu de zis dacă aici sunt în regulă sau nu, înţelegi?

— Adică: locul ăsta e oribil şi aş vrea să mor, dar nici nu ştiu unde în altă parte aş vrea să fiu, am completat eu.

Se întoarse şi mă privi fix, cu ochii albaştri oglindind apa piscinei.

— Da, exact asta vreau să spun.

Obişnuieşte-te cu ideea, m-am gândit eu.

— Te-ai gândit cumva să apelezi la un ajutor de specialitate, la un terapeut? S-ar putea să îţi fie de folos.

— Da, John, ţi-ar putea potoli anumite *nevoi*. Unele pot fi chiar *mortale*, ştii? N-am vrea să mai apară şi alte fete fără dinţi.

Amma intrase în apă şi plutea la jumătate de metru mai încolo de el.

John tăcu şi pentru o clipă am avut senzaţia că o să sară în apă şi o s-o înece. Dar el îndreptă un deget spre ea, îşi deschise gura, o închise şi plecă spre căsuţa lui.

— A fost foarte dur din partea ta, i-am spus eu.

— Dar amuzant, spuse Kylie, plutind pe o saltea roz gonflabilă.

— Ce ciudat, adăugă şi Kelsey, înotând lângă ea.

Jodes rămăsese pe pătură, cu genunchii adunaţi sub bărbie şi cu ochii aţintiţi pe garaj.

— Ai fost aşa drăguţă cu mine seara trecută! Acum eşti cu totul altfel, i-am spus Ammei. De ce faci asta?

Păru surprinsă o secundă.

— Nu ştiu. Aş vrea să pot să nu mai fiu aşa. Aş vrea.

Înotă spre prietenele ei când Meredith tocmai apăru la uşă şi mă strigă înăuntru.

Casa familiei Wheeler îmi părea cunoscută: o canapea umflată de pluş, o măsuţă de cafea cu o corabie în miniatură, un taburet de catifea verde, o fotografie alb-negru a Turnului Eiffel. Poterry Barn, catalogul de primăvară. Lângă farfuriuţele galbene ca lămâia pe care Meredith tocmai le aducea pe masă, luceau nişte tarte cu mure.

Ea purta o rochie de vară de pânză de culoarea piersicii, cu părul strâns la ceafă într-o

coadă de cal uşoară, care, probabil, i-a luat 20 de minute să o facă atât de perfect. Semăna, dintr-o dată, foarte bine cu maică-mea. Ar fi putut să fie mult mai uşor copilul adorat al Adorei decât am fost eu vreodată. Am simţit un val de ciudă şi am încercat să mi-l controlez, în timp ce ea turna ceai şi zâmbea.

— N-am idee ce îţi spunea sora mea, dar îmi imaginez că era fie urât, fie nepoliticos, aşa că îmi cer scuze pentru ea. Dar sunt sigură că ştii că Amma e, de fapt, clopoţelul de start între ele.

Se uita la tartă, dar parcă se abţinea să o mănânce. Arăta prea bine acolo.

— Probabil că o cunoşti pe Amma mai bine decât mine, am spus eu. Ea şi cu John nu par a se...

— E un copil cu multe nevoi, spuse ea încrucişându-şi picioarele, desfăcându-le şi îndreptându-şi rochia. Ammei îi e teamă că o să se zbârcească în aer ca un balon şi o să dispară dacă nu are tot timpul parte de atenţie. În special de atenţia băieţilor.

— Dar de ce nu îl place pe John? Sugera oarecum că el este cel care a rănit-o pe Natalie.

Mi-am scos reportofonul şi l-am pornit, în parte pentru că nu voiam să pierd timpul cu jocuri de orgoliu, dar în special pentru că

speram să spună ceva interesant despre John. Dacă el era suspectul principal, cel puţin în mintea oamenilor din Wind Gap, aveam nevoie de un citat ca lumea.

— Aşa e Amma. Are o răutate în ea. John mă place pe mine şi nu pe ea, aşa că îl atacă tot timpul. Asta când nu încearcă să mi-l fure. De parcă ar fi posibil aşa ceva.

— Dar se pare că multă lume vorbeşte totuşi, spunând că John ar avea ceva de-a face cu crima. De ce crezi că se spune asta?

— Ea dădu din umeri, îşi scoase buza de jos în afară şi privi caseta rotindu-se câteva secunde.

— Ştii cum e. El nu e din oraş. E deştept şi sociabil şi arată de zece ori mai bine decât oricine din oraşul ăsta. Oamenilor le place să creadă că el a făcut-o, pentru că în felul ăsta... *răutatea* n-ar mai proveni din Wind Gap. Ar fi de afară. Mănâncă-ţi tarta!

— Tu crezi că el e nevinovat?

Am muşcat o dată şi glazura mi se scurse pe buze.

— Bineînţeles că aşa cred. E numai bârfă totul. Doar pentru că cineva pleacă la plimbare cu maşina... mulţi oameni fac asta pe aici. Numai că John şi-a ales prost momentul.

— Iar familia? Ce poţi să-mi spui despre familiile fetelor?

— Erau nişte fete tare drăguţe, bine crescute şi foarte dulci. E ca şi cum Dumnezeu a ales ce era mai bun în Wind Gap şi le-a luat la el în rai.

Repetase clar replica asta, o rostise cu o anumită ritmicitate. Chiar şi zâmbetul părea studiat: prea puţin ar fi avar, prea mult ar fi necuviincios. Dacă zâmbesc doar atât, e în regulă. Curajos şi optimist.

— Meredith, ştiu că nu asta e părerea ta despre acele fete.

— Dar atunci ce fel de citat vrei?

— Unul sincer.

— Nu pot să fiu sinceră. John m-ar urî.

— Nu e nevoie să îţi dau şi numele în articol.

— Păi atunci ce rost are să îmi mai iei interviu?

— Dacă ştii ceva despre fete, ceva despre care oamenii nu vorbesc, ar fi bine să-mi spui. Ar distrage atenţia de la John.

Meredith luă o înghiţitură mică de ceai şi tamponă uşor cu şerveţelul colţul buzelor ei roşii.

— Dar tot mi-ar apărea numele în articol, pe undeva?

— Da, te pot cita în altă parte.

— Vreau să rămână partea cu Dumnezeu care le-a ales pentru rai, se miorlăi Meredith.

Îşi frământa mâinile şi îmi zâmbi dintr-o parte.

— Nu. Asta nu. O să folosesc citatul despre John, care nu e din oraş şi de aia bârfeşte lumea despre el.

— De ce nu poţi folosi citatul pe care îl vreau eu?

Parcă era un copil de 5 ani, îmbrăcată ca o prinţesă şi foarte nervoasă că păpuşa nu vrea să bea ceaiul ei imaginar.

— Pentru că e total diferit de tot ceea ce am auzit până acum şi pentru că nimeni nu vorbeşte în realitate aşa. Sună fals.

Era cel mai jalnic dialog pe care îl avusesem vreodată cu o persoană intervievată şi, în acelaşi timp, o modalitate absolut imorală de a-mi face meseria. Dar aveam nevoie de nenorocita ei de poveste. Meredith îşi rotea lănţişorul de argint la gât şi se uita la mine.

— Ai fi putut fi manechin, ştii? îmi spuse ea brusc.

— Mă îndoiesc, i-am răspuns nervoasă.

De fiecare dată când oamenii îmi spuneau că sunt frumoasă, îmi aminteam toate urâţeniile care îmi colcăiau pe sub haine.

— Ai fi putut. Întotdeauna mi-am dorit să fiu ca tine când mă fac mare. Mă gândesc des la tine, ştii? Adică, ştiu că mamele noastre sunt prietene şi toate astea şi mă gândeam la tine în Chicago şi mi te imaginam într-o casă mare, cu nişte fete cârlionţate şi cu un soţ marfă, bancher sau ceva. Îmi imaginam cum staţi toţi în bucătărie şi beţi suc de portocale, iar el se urcă în Jaguar şi pleacă la serviciu. Dar cred că mi-am imaginat greşit.

— Aşa e. Sună bine, totuşi.

Am mai muşcat o dată din tartă.

— Dar spune-mi despre fete.

— Numai la muncă te gândeşti, nu? Niciodată nu ai fost foarte prietenoasă, de fapt. Ştiu ce s-a întâmplat cu sora ta. Aceea care a murit.

— Meredith, mai stăm altă dată de vorbă. Mi-ar face plăcere. După ce se termină povestea asta. Dar hai să rezolvăm cu interviul ăsta, după care, poate, ne relaxăm puţin.

Nu aveam de gând să mai rămân un minut în plus după ce terminam interviul.

— Okay... deci, uite care e treaba. Cred că ştiu de ce... dinţii... şi mimă smulgerea lor.

— De ce?

— Nu pot să cred că toată lumea refuză să

accepte chestia asta! spuse ea.

Meredith privi în jurul ei, prin cameră.

— Nu ştii de la mine, bine? continuă ea. Fetelor, Ann şi Natalie, le plăcea să muşte.

— Cum adică, le plăcea să muşte?

— Amândurora. Aveau nişte firi foarte sălbatice. Adică înfricoşătoare de-a dreptul. Ca nişte băieţi. Dar ele nu loveau, doar muşcau. Uite!

Îşi întinse mâna dreaptă. Chiar deasupra degetului mare erau trei semne albe care luceau în lumina după-amiezii.

— Asta o am de la Natalie. Şi asta.

Îşi ridică părul şi îmi arătă urechea stângă, unde mai avea doar jumătate din lob.

— M-a muşcat de mână când îi făceam unghiile. Şi-a dat seama apoi că nu îi place, dar i-am spus să mă lase să termin şi când i-am dat drumul la mână, şi-a înfipt dinţii în mine.

— Şi lobul urechii?

— Am rămas o dată acolo peste noapte când nu îmi pornea maşina. Adormisem în camera de oaspeţi, când m-am trezit brusc cu cearşafurile pline de sânge şi cu urechea arzând şi parcă voiam să fug de ea, dar era încă prinsă de capul meu. Iar Natalie urla de parcă ea luase foc. Urletul ei m-a speriat mai tare decât muşcătura.

A venit domnul Keene şi a potolit-o. Copilul ăla avea nişte probleme grave. Am căutat lobul, poate puteau să mi-l coasă la loc la spital. Dar nu l-am mai găsit. Cred că l-a înghiţit.

Râse, cu un sunet ca şi cum ar fi scăpat un nod de aer.

— Dar îmi pare rău de ea, în general.

Minţi.

— Ann era la fel de rea? am întrebat eu.

— Mai rău. Sunt o grămadă de oameni în oraş cu semne de la muşcătura ei. Inclusiv mama ta.

— Poftim?

Mi se umeziră palmele şi îmi simţeam deodată spatele rece.

— Mama ta îi dădea meditaţii lui Ann, iar ea nu pricepea. S-a enervat rău de tot, i-a smuls o şuviţă de păr mamei tale şi a muşcat-o de încheietură. Rău de tot. Cred că i-au pus şi copci.

Îmi închipuiam braţul subţire al mamei prins în nişte dinţi micuţi, Ann scuturându-şi capul ca un căţel, sângele ţâşnind pe mâneca mamei şi pe buzele fetiţei. Un urlet şi i-a dat drumul.

Un mic inel de linii întortocheate şi, la mijloc, un cerc de piele perfectă.

Unsprezece

Sună telefonul în camera mea, dar nici vorbă de maică-mea. Îl puteam auzi pe Alan la parter, certând-o pe Gayla că a tăiat greşit filé-urile.

— Ştiu că pare lipsit de importanţă, Gayla, dar priveşte lucrurile astfel: lucrurile mărunte fac diferenţa dintre o masă bună şi experienţa de a mânca.

Gayla emise un sunet ca şi cum ar fi priceput. Chiar şi mârâiturile ei aveau un zbârnâit anume.

L-am sunat pe Richard pe mobil, unul dintre puţinii oameni din Wind Gap care aveau aşa ceva, dar poate n-ar trebui să judec pe nimeni, deoarece şi eu sunt unul dintre puţinii care nu au mobil în Chicago. Nu aş vrea să fiu niciodată atât de disponibilă.

— Detectiv Willis.

Pe fundal se auzea tare un microfon strigând un nume.

— Eşti ocupat, domnule detectiv?

Am roşit. Neseriozitatea părea a fi o tachinare, care părea a fi o nebunie.

— Salut, îmi răspunse el cu o voce politicoasă. Aproape am terminat. Pot să te sun eu mai târziu?

— Sigur, numărul meu e...

— E scris pe ecranul telefonului.

— Mişto.

— Foarte.

Douăzeci de minute mai târziu:

— Scuze, eram la spitalul din Woodberry cu Vickery.

— O pistă?

— Un fel de.

— Un comentariu?

— M-am simţit minunat aseară.

Scrisesem *Richard poliţistul* de 12 ori pe piciorul stâng şi a trebuit să mă opresc, pentru că îmi ardeau degetele după o lamă.

— Da, şi eu. Uite ce e, trebuie să te întreb ceva direct şi vreau să îmi răspunzi sincer. Neoficial. Apoi am nevoie şi de un comentariu pe care să îl pot publica în viitorul articol.

— OK, încerc să te ajut, Camille. Ce vrei să mă întrebi?

— Ne putem vedea la barul ăla slinos unde ne-am întâlnit prima dată? Trebuie să te întreb personal şi trebuie să ies din casă şi da, spun şi asta: trebuie să beau ceva.

Trei băieţi cu care fusesem colegă se aflau la

barul Sensors când am intrat, nişte băieţi de treabă, dintre care unul câştigase Panglica Albastră la un târg naţional pentru ugerul obscen de mare al scroafei sale. Un stereotip tradiţional, care i-ar fi plăcut foarte mult lui Richard. Am schimbat amabilităţi, mi-au făcut cinste cu primele două pahare şi am văzut fotografiile copiilor, opt în total. Unul dintre ei, Jason Turnbough, era la fel de blond şi de rotund la faţă ca în copilărie. I se zărea mereu limba în colţul gurii, obrajii îi erau roz, iar ochii rotunzi şi albaştri rătăceau încontinuu între sânii şi faţa mea. Se opri însă de îndată ce am scos reportofonul şi am întrebat despre cele două crime. Atunci atenţia i-a fost captată de rotiţele casetei. Ciudat cum oamenii simt atâta presiune când le este publicat numele. Este o dovadă e existenţei lor. Îmi imaginam o turmă de fantome bântuind printre filele ziarelor şi arătând vreun nume pe pagină: *Uite, aici sunt! Ţi-am zis eu că am trăit cândva, ţi-am zis că am existat!*

— Cine ar fi crezut când eram colegi la şcoală că azi o stăm aici de vorbă despre nişte crime în Wind Gap? se miră Tommy Ringer, acum un bărbat brunet cu o barbă deşirată.

— Te înţeleg, şi eu acum lucrez într-un

supermarket, pentru Dumnezeu! spuse şi Ron Laird, un tip amabil cu o faţă de şoricel, dar cu o voce puternică.

Toţi trei străluceau de mândrie civică. Ce dacă infamia se instalase în Wind Gap, ei o vor înfrunta. O să continue să muncească la supermarket, la farmacie, la crescătoria de pui. Şi când aveau să moară, munca asta şi faptul că se însuraseră şi că aveau copii o să fie pe lista realizărilor. Şi era ceva ce aproape li se întâmplase lor. De fapt, mai exact, era ceva ce se întâmplase în oraşul lor. Aici nu eram prea sigură de părerea lui Meredith. Se pare că unora le-ar fi plăcut la nebunie ca asasinul să fi fost un tip născut şi crescut în Wind Gap. Unul cu care fuseseră cândva la pescuit sau coleg din echipa de cercetaşi. Povestea ar fi fost mult mai interesantă aşa.

Richard deschise larg uşa, care părea foarte uşoară pentru cum arăta. Orice client care nu mai venise până atunci trăgea de uşă cu putere, aşa că, la câteva minute, se auzea o bubuitură în peretele lateral. Ceea ce oferea o ritmicitate interesantă conversaţiei.

Când intră în bar, aruncându-şi haina pe umăr, cei trei mârâiră.

— Uite-l şi pe ăsta!

— Sunt impresionat până la lacrimi, tipule!

— Mai păstrează nişte celule cenuşii şi pentru caz, amice. Cam ai nevoie.

M-am dat jos de pe scaunul barului, mi-am lins buzele şi am zâmbit.

— Băieţi, trebuie să mai şi muncim. E timpul pentru un interviu. Mulţumesc pentru băuturi.

— O să fim tot aici când te plictiseşti, strigă Jason.

Richard zâmbi spre el, mârâind „idiot“ printre dinţi.

Mi-am înghiţit şi cel de-al treilea pahar de whiskey şi am rugat-o pe chelneriţă să ne pregătească masa şi, când ne-am aşezat la masă cu paharele în faţă, mi-am pus capul pe mâini, întrebându-mă dacă chiar vreau să vorbesc despre caz. El avea o cicatrice chiar deasupra sprâncenei şi o gropiţă mică în bărbie. Şi-a pus de două ori piciorul peste al meu şi nimeni nu putea observa chestia asta.

— Deci, despre ce e vorba, Scoop?

— Uite, trebuie să ştiu ceva. Trebuie neapărat să ştiu şi dacă nu îmi poţi spune, nu îmi poţi spune, dar te rog să te gândeşti bine.

Dădu din cap.

— Când te gândeşti la persoana care a comis aceste crime, ai pe cineva anume în minte? am

întrebat eu.

— Am câteva persoane.

— Bărbat sau femeie?

— De ce mă întrebi asta acum şi de ce e atât de urgent să-ţi răspund?

— Pur şi simplu, trebuie să ştiu.

Se opri, sorbi din pahar şi îşi frecă bărbia.

— Eu nu cred că o femeie ar fi fost în stare de asemenea crime.

Îmi atinse din nou piciorul.

— Hei, ce se întâmplă de fapt? Să nu mă minţi.

— Nu ştiu, m-am speriat foarte tare. Aş vrea să ştiu încotro să îmi îndrept energia.

— Lasă-mă să te ajut.

— Ştiai că fetele erau cunoscute pentru pasiunea de a muşca oameni?

— Am înţeles de la şcoală că Ann a fost implicată într-un incident cu pasărea vecinului, spuse el. Iar Natalie avea, de asemenea, o situaţie mai dificilă, din cauza a ceea ce s-a întâmplat la şcoala anterioară.

— Natalie i-a muşcat lobul urechii cuiva.

— Nu. Nu am asemenea reclamaţii la adresa lui Natalie de când a venit aici.

— Atunci înseamnă că nu au depus plângere. Am văzut urechea, Richard, nu mai era pic de

lob şi persoana asta nu avea niciun motiv să mă mintă. Şi Ann a atacat pe cineva. A muşcat, adică. Şi mă întreb tot mai mult dacă fetele astea nu au iritat persoana nepotrivită. E ca şi cum ar fi fost reduse la tăcere, omorâte ca nişte animale rele. Poate de-asta li s-au smuls dinţii.

— Hai să o luăm încet. Mai întâi, pe cine au muşcat fetele astea?

— Nu pot să spun.

— Dumnezeule, Camille, eu nu mă joc aici. Spune-mi!

— Nu.

Mă mira furia lui. M-aş fi aşteptat să râdă şi să-mi spună că sunt drăguţă când îl înfrunt.

— Este un nenorocit de caz de crimă, înţelegi? Dacă deţii informaţii, am nevoie de ele.

— Păi fă-ţi datoria!

— Încerc, Camille, dar faptul că tu te joci cu nervii mei nu mă ajută deloc.

— Acum ştii şi tu cum e, am murmurat eu în joacă.

— Bine.

Îşi frecă ochii.

— Am avut o zi foarte lungă azi, aşa că... noapte bună. Sper că ţi-am fost de folos.

Se ridică şi îşi împinse paharul pe jumătate

plin spre mine.

— Am nevoie de o declaraţie oficială.

— Altă dată. Trebuie să iau puţină distanţă acum. S-ar putea să fi avut dreptate că o relaţie între noi ar fi o idee îngrozitoare.

Plecă, iar băieţii mă strigară să vin din nou lângă ei. Le-am făcut semn că nu, mi-am terminat băutura şi m-am prefăcut că scriu până când au plecat. Tot ce scrisesem de fapt era *loc bolnav loc bolnav* încontinuu pe douăsprezece pagini.

De data asta mă aştepta Alan când am ajuns acasă. Stătea pe canapeaua în stil victorian, tapiţată în brocart alb şi nuc negru. Alan purta pantaloni albi şi o cămaşă de mătase, la fel ca şi papucii delicaţi din picioare. Dacă era o fotografie, ar fi fost foarte greu de precizat în ce perioadă de timp se afla: un gentleman din perioada victoriană, un dandy din perioada edwardiană{48}, un filfizon din anii ’50? Sau poate un soţ din secolul douăzeci care nu lucrase niciodată, dar care bea destul de des şi care, ocazional, făcea dragoste cu mama mea?

Alan şi cu mine vorbeam foarte rar în lipsa mamei. Când eram copil, am dat peste el în hol, iar el se lăsase pe vine până la nivelul ochilor

mei şi îmi spusese: „Bună, sper că eşti bine.“ Trăisem în aceeaşi casă mai mult de cinci ani deja, iar asta era tot ce fusese el în stare să-mi spună atunci. „Da, sunt bine“ a fost tot ce am putut eu să-i răspund.

Acum însă, se pare că Alan era dispus să stea de vorbă cu mine. Nu a spus nimic, doar a bătut uşor canapeaua lângă el. Pe genunchi avea o farfurioară cu câteva sardine argintii. Le simţeam mirosul chiar din holul de la intrare.

— Camille, spuse el, luând în furculiţă o fâşâie de peşte. Îi faci rău mamei tale. Va trebui să te rog să pleci dacă starea ei nu se îmbunătăţeşte.

— Dar cum îi fac eu rău?

— O chinui. Tot timpul îi aminteşti de Marian. Nu se cuvine să discuţi cu mama unui copil mort despre cum ar arăta acum corpul copilului în pământ. Nu ştiu cum poţi tu să vorbeşti despre asta, dar Adora nu poate.

Îi căzu o bucăţică de peşte pe cămaşă, lăsând o dâră de ulei de grosimea unui nasture.

— Şi nu se cuvine să-i vorbeşti despre cadavrele acestor fetiţe sau despre cât de mult sânge le-a curs din gură când le-au fost smulşi dinţii sau despre cât timp i-ar fi luat cuiva să le sugrume.

— Alan, nu i-am spus niciodată asemenea lucruri mamei. Nici pe departe. Chiar nu am nicio idee despre ce vorbeşte.

Nici măcar nu mă simţeam indignată de toate astea, doar epuizată.

— Te rog, Camille. Ştiu cât de rece este relaţia cu mama ta. Şi ştiu cât de geloasă ai fost întotdeauna pe binele altcuiva. Să ştii că e adevărat, chiar semeni cu mama Adorei. Păzea casa asta ca o... vrăjitoare, bătrână şi acră. Râsul o jignea profund. Singura dată când a zâmbit a fost atunci când tu ai refuzat să sugi de la Adora. Ai refuzat sânul.

Acel cuvânt rostit de buzele unsuroase ale lui Alan mi-a ars pielea în zece locuri diferite. *Suge, căţea, cauciuc* au luat toate foc deodată.

— Şi tu ştii toate astea de la Adora, nu?

El dădu din cap, cu buzele lipite.

— Aşa cum ştii şi că am spus acele lucruri oribile despre Marian şi despre acele fete ucise.

— Exact, spuse el, cu nişte silabe tăiate parcă cu un cuţit.

— Adora e o mincinoasă şi, dacă nu ţi-ai dat seama de asta, eşti un idiot.

— Adora a avut o viaţă foarte grea.

Îmi venea să izbucnesc în râs. Alan era de neintimidat.

— Mama ei obişnuia să intre la ea în cameră în miezul nopţii şi să o ciupească pe când era copil, spuse el, privind cu milă ultima fâşie de sardină. Spunea că îi era teamă ca Adora să nu moară în somn. Dar eu cred că doar îi plăcea să o rănească.

În acel moment, mi-am amintit o fază: Marian era în camera ei de bolnav din capătul holului, cu maşinăriile medicale lângă ea. Pe braţ simţeam o durere ascuţită. Mama era lângă mine în cămaşa ei de noapte vaporoasă, întrebându-mă dacă sunt bine. Sărutând urma roşie şi îndemnându-mă să mă culc la loc.

— Cred că e necesar să ştii lucrurile astea, spuse Alan. Poate te-ai purta mai frumos cu mama ta.

Nu aveam deloc de gând să mă port mai frumos cu mama. Dar îmi doream să se termine această conversaţie.

— Voi încerca să plec cât mai repede posibil.

— Ar fi o idee bună, dacă nu poţi renunţa la capricii, spuse Alan. Dar poate te-ai simţi mai bine cu tine însăţi dacă ai încerca să fii mai drăguţă, totuşi. Poate te ajută să te vindeci. La cap, măcar.

Alan apucă şi ultima sardină şi o supse în gură întreagă. Îmi imaginam oasele micuţe

crăpând între dinţii lui.

Un pahar plin cu gheaţă şi o sticlă întreagă de whiskey înşfăcate din bucătărie, apoi imediat în camera mea, pentru a mă apuca de băut. Alcoolul mă lovi rapid, probabil din cauză că aşa l-am şi băut. Urechile îmi ardeau, dar pielea nu mă mai gâdila. Mă gândeam la acel cuvânt din spatele gâtului: *dispariţie*. *Dispariţia* îmi va alunga durerile, m-am gândit. *Dispariţia* îmi va alunga necazurile. Oare am fi fost la fel de urâţi dacă
Marian nu murea? Alte familii au reuşit să treacă peste astfel de momente. Suferi şi mergi mai departe. Ea încă plutea în jurul nostru, o fetiţă micuţă şi blondă, poate prea drăguţă sau poate prea răsfăţată. Asta înainte să se îmbolnăvească rău de tot. Avea şi un prieten invizibil, un urs uriaş împăiat pe care îl striga Ben. Ce fel de copil are un animal împăiat pe post de prieten imaginar? Colecţiona fundiţe de păr şi le aranja în ordine alfabetică, în funcţie de culoare. Era genul de copil care îşi exploata frumuseţea cu atâta drăgălăşenie că nu te puteai supăra pe ea. Jocul sprâncenelor sau al buclelor de păr... Pe mama o striga *Mudder*[{49}], iar pe Alan... ei, la naiba, poate că lui Alan îi

spunea chiar Alan, pe el nu îl pot integra în amintirile astea. Întotdeauna îşi spăla farfuria şi îşi păstra camera în ordine şi nu purta altceva decât rochii şi pantofiori Mary Jane. Mie îmi spunea Mille şi tot timpul trebuia să mă atingă.

Am adorat-o.

Beată, dar bând în continuare, mi-am umplut paharul şi m-am târât spre camera lui Marian. Camera Ammei, imediat lângă, era închisă de ore întregi. Oare cum era să creşti lângă camera unei surori moarte pe care n-ai cunoscut-o niciodată? Am simţit o frântură de milă pentru Amma. Alan şi maică-mea se aflau în dormitorul lor mare de pe colţ, dar lumina era stinsă şi ventilatorul pornit. Nu exista aerisire centrală în căsoaiele astea vechi în stil victorian, iar maică-mea considera aparatele de aer condiţionat de prost gust, aşa că transpiram încontinuu toată vara. Erau, probabil, 40 de grade, dar căldura îmi dădea siguranţă, de parcă mergeam pe sub apă.

Perna de pe patul lui Marian păstra încă o mică adâncitură. Un costum de haine era întins pe pat, pentru a acoperi, parcă, un copil. O rochie violet, ciorăpei albi şi pantofi negri de lac. Oare cine făcuse asta, maică-mea, Amma? Sonda de perfuzie, care o urmărise neîncetat pe

Amma în ultimul an de viaţă, stătea de pază, lucioasă, lângă celelalte aparate medicale: patul, de două ori mai înalt decât unul normal, pentru a permite accesul spre pacient, monitorul cardiologic, plosca. Mă dezgusta faptul că mama nu scăpase de lucrurile astea. Era o cameră de spital lipsită de viaţă. Marian fusese îngropată alături de păpuşa ei preferată, o păpuşă mare de cauciuc cu şuviţe blonde ca ale ei. Evelyn, parcă. Sau Eleanor. Celelalte păpuşi erau aliniate lângă perete pe nişte rafturi şi arătau ca rufele la uscat. Erau mai mult de douăzeci, toate cu feţe de porţelan alb şi cu ochi sticloşi.

Îmi aduceam foarte bine aminte de ea, stând pe pat cu picioarele încrucişate, mică şi drăguţă, dar cu ochii înroşiţi. Jucându-se cu cărţile, pieptănând părul păpuşii sau colorând cu frenezie. Auzeam şi acum sunetul acela: creionul trasând cu greutate linii de-a lungul hârtiei. Dungi negre trasate cu creionul atât de tare că aproape rupeau foaia. Îşi ridica apoi privirea spre mine, respirând cu greu şi superficial.

— Am obosit să tot mor.

Am fugit repede în camera mea, de parcă m-ar fi urmărit cineva.

Telefonul sună de cinci ori până ce Eileen răspunse. Lucruri pe care familia Curry nu le are în casă: un cuptor cu microunde, un aparat video, o maşină de spălat vase şi un robot telefonic. Răspunsul ei era calm, dar încordat. Probabil că primesc prea multe telefoane după ora 11 noaptea. Se prefăcu că nu adormiseră încă, doar că nu auziseră telefonul, dar mai dură două minute până ce Curry veni la telefon. Mi-l imaginam ştergându-şi ochelarii cu colţul pijamalei şi încălţând papucii vechi de piele, privind apoi faţa surâzătoare a unui ceas deşteptător. O imagine liniştitoare.

Apoi mi-am dat seama că rememoram de fapt o reclamă la o farmacie nonstop din Chicago.

Nu mai vorbisem cu Curry de trei zile. Iar în Wind Gap mă aflam de două săptămâni. În altă situaţie, m-ar fi sunat de trei ori pe zi pentru amănunte. Dar nu era în stare să mă sune într-o casă privată, în casa maică-mii din statul Missori, care, pentru mintea lui de locuitor al Oraşului Vânturilor, echivala cu inima sudismului. În altă situaţie, s-ar fi răţoit la mine pentru că nu sunt pe fază, dar în seara asta nu se întâmplă aşa.

— Puştoaico, eşti bine? Ce se întâmplă?

— Păi, încă nu am chestia asta oficial, dar fac eu rost. Poliţia crede că asasinul e un bărbat, cu siguranţă din Wind Gap, dar nu au niciun ADN şi nici locul crimei. De fapt, ştiu foarte puţin. Fie criminalul este o minte strălucită, fie un geniu întâmplător. Tot oraşul pare să vorbească numai despre fratele lui Natalie, John Keene. Am o declaraţie oficială a prietenei lui care îl declară nevinovat.

— Bine, bine, foarte bine, dar mă referem la... mă referem la tine. Te simţi bine acolo? Trebuie să vorbeşti cu mine, pentru că nu îţi pot vedea faţa. Nu face pe viteaza cu mine.

— Nu sunt foarte bine, dar ce contează?

Vocea mea avea o tonalitate mai înaltă şi mai amară decât plănuisem.

— E un subiect tare şi cred că sunt pe cale să descopăr ceva. Simt că mai am nevoie doar de câteva zile, o săptămână, poate şi... nu ştiu. Fetiţele muşcau oameni. Asta am aflat astăzi, iar poliţistul cu care am colaborat habar n-avea.

— Şi i-ai spus tu? El ce a zis?

— Nimic.

— De ce dracului nu l-ai făcut să spună ceva, fato?

Vezi tu, Curry, detectivul Willis credea că am

nişte informaţii pe care nu vreau să i le spun şi s-a supărat şi a plecat, aşa cum fac toţi bărbaţii când lucrurile nu merg cum vor ei cu femeile cu care şi-au tras-o.

— Am dat-o în bară. Dar fac rost, promit. Mai am nevoie de câteva zile înainte de articol, Curry. Să mai fac rost de nişte impresii locale, să mai vorbesc cu poliţistul ăsta. Cred că şi-au dat seama că presa îi poate ajuta. Nu că ar citi cineva ziarul nostru aici.

Sau acolo.

— O să-l citească. O să ai parte de succes cu povestea asta. Materialul tău e pe cale să devină grozav. Agită-te mai mult. Vorbeşte cu prietenii tăi mai vechi. Poate sunt în stare să vorbească mai mult. Şi e bine şi pentru articol. Serialul ăla din Texas care a câştigat premiul Pulitzer prezenta amănunţit imaginea reporterului despre tragedia din oraşul lui natal. Foarte interesant. Şi o faţă prietenoasă cu un pahar de bere probabil că ţi-ar prinde bine. Cred că şi în seara asta ai băut ceva, nu?

— Ceva.

— Te simţi... crezi că e o situaţie prea grea pentru tine? Cu recuperarea şi toate astea?

Se auzi sunetul unei brichete şi râcâitul unui scaun de bucătărie pe linoleum, probabil când

Curry se aşeză.

— Of, nu trebuie să îţi faci griji din cauza asta.

— Ba normal că trebuie. Nu face pe martira, puştoaico. Nu te penalizez dacă simţi că vrei să pleci. Dar trebuie să ai grijă de tine. Credeam că îţi va face bine o vreme acasă, dar... câteodată uit că părinţii nu sunt întotdeauna... benefici pentru copiii lor.

— De câte ori vin aici... (am făcut o pauză şi am încercat să continuu). Simt că sunt o persoană foarte rea când mă aflu aici.

Şi am început să plâng, cu sughiţuri încete, în timp ce Curry se bâlbâia la celălalt capăt. Mi-l puteam imagina panicat, chemând-o pe Eileen lângă el pentru a vorbi cu fata asta *plângăcioasă*. Dar nu era aşa.

— Of, Camille, şopti el. Eşti unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunosc. Şi ştii că nu sunt prea mulţi oameni buni pe lumea asta, nu? După ce mi-au murit părinţii, doar pe tine şi pe Eileen vă mai am.

— Nu sunt un om bun.

Vârful pixului îmi scrijelea cuvinte adânci în coapsă. *Greşit, femeie, dinţi.*

— Camille, eşti un om bun. Te-am văzut cum te porţi cu oamenii, chiar şi cu cele mai jegoase

creaturi. Le dai un fel de... demnitate. Compasiune. De ce crezi că te ţin prin preajmă? Nu pentru că ai fi un reporter grozav.

Tăcere şi lacrimi la capătul meu de fir. *Greşit, femeie, dinţi.*

— Nu ţi s-a părut amuzant? Am vrut să sune amuzant.

— Nu.

— Bunicul meu lucra în teatrul de revistă. Dar probabil că eu nu am moştenit gena asta.

— Lucra în teatru?

— Da, venise cu vaporul din Irlanda până la New York. Era un tip foarte amuzant, ştia să cânte la patru instrumente...

Încă o scânteiere de brichetă. Mi-am tras pătura pe mine şi am închis ochii, ascultând povestea lui Curry.

Doisprezece

Richard locuia în singura clădire cu apartamente din Wind Gap, o cutie industrială menită să ofere adăpost pentru patru locatari. Doar două apartamente erau ocupate. Pe coloanele butucănoase care susţineau garajele fuseseră pictate cu spray roşu, câte patru în rând: „Opriţi-i pe democraţi! Opriţi-i pe

democraţi! Opriţi-i pe democraţi!“ şi apoi, aleatoriu, „Mie îmi place de Louie!“

Era miercuri dimineaţă. Deasupra oraşului zăcea încă o furtună ascunsă în nori. Era cald şi bătea vântul, iar lumina era la fel de pişăcioasă ca ieri. Am bătut la uşa lui cu fundul unei sticle de whiskey. Să suporţi cadouri dacă altceva nu eşti în stare. Nu mai purtam fustă. Îmi simţeam picioarele prea accesibile pentru cineva dornic de atingeri. Dacă mai era aşa, cel puţin.

Îmi deschise uşa mirosind a somn. Păr ciufulit, boxeri, un tricou cu marginile scoase. Niciun zâmbet. În cameră era răcoare. Simţeam aerul rece chiar de afară.

— Vrei să intri sau vrei să ies eu afară? întrebă el, scărpinându-şi bărbia. Apoi observă sticla. Ah, intră! Să înţeleg că ne îmbătăm?

Camera era răvăşită, ceea ce m-a surprins. Pantaloni atârnând pe scaun, o cutie de gunoi care aproape dădea pe afară, cutii de hârtie aşezate în locuri ciudate pe hol, care te obligau practic să le ocoleşti pentru a putea trece. Mă conduse până la o canapea de piele zgâriată şi se întoarse cu o tavă cu gheaţă şi două pahare. Turnă cu generozitate în pahare.

— Probabil că n-ar fi trebuit să fiu atât de scârbos aseară, spuse el.

— Da. Adică am senzaţia că eu îţi aduc ceva informaţii, iar tu nu mă ajuţi cu nimic.

— Încerc să rezolv o crimă. Tu încerci să scrii despre asta. Cred, totuşi, că eu am prioritate. Sunt anumite lucruri, Camille, pe care chiar nu ţi le pot spune.

— E valabil şi viceversa. Am dreptul să îmi protejez sursele.

— Drept care ar putea să protejeze, de fapt, persoana care a comis aceste crime.

— Poţi să îţi dai seama şi singur, Richard. Ţi-am spus aproape tot ce ştiu. Doamne, mai munceşte puţin şi singur.

Ne priveam tăcuţi unul pe altul.

— Îmi place când faci pe reporterul dur cu mine.

Zâmbi şi dădu din cap. Mă lovi cu piciorul lui desculţ.

— Chiar îmi place.

Mai turnă câte un pahar pentru fiecare. O să fim criţă până la prânz. Apoi mă trase lângă el, îmi sărută lobul şi îşi băgă limba în urechea mea.

— Aşadar, fată din Wind Gap, cât de rea eşti de fapt? şopti el. Povesteşte-mi cum ai făcut-o prima dată.

Prima dată a fost şi a doua dată şi a treia

dată şi a patra, mulţumită experienţei mele din clasa a opta. Dar am decis că e mai bine să mă opresc la prima dată.

— Aveam 16 ani, am minţit eu.

Era parcă mai potrivit situaţiei să spun că eram mai mare.

— M-am futut cu un fotbalist în toaletă la petrecerea lui.

Se pare că eu rezistam mai bine la băutură, pentru că ochii lui Richard deja străluceau în timp ce îmi freca prin bluză un sfârc întărit.

— Mmm... şi ai avut orgasm?

Am dat din cap. Îmi amintesc că m-am prefăcut că am orgasm, dar asta abia când am ajuns la al treilea tip. Îmi aduc aminte că mă tot întreba gâfâind în ureche: „Te simţi bine? Te simţi bine?“

— Acum vrei să ai orgasm? Cu mine? şopti Richard.

Am dat din nou din cap şi deja era peste mine. Îi simţeam mâinile peste tot, încercând să îmi ridice bluza, apoi să îmi desfacă pantalonii şi să-i tragă jos.

— Încet, încet. O facem în felul meu, i-am şoptit eu. Îmi place cu hainele pe mine.

— Nu, vreau să te ating.

— Nu, puiule, în felul meu.

Mi-am dat pantalonii jos doar puţin şi mi-am păstrat tricoul pe stomac, distrăgându-i atenţia cu săruturi bine plasate. Apoi l-am ajutat să intre în mine şi ne-am futut, complet îmbrăcaţi, cu zgârieturile din canapea râcâindu-mi fundul. *Murdar, pompează, mică, fată*. Era prima dată când mi-o trăgeam cu un bărbat în ultimii zece ani. *Murdar, pompează, mică, fată!* Gemetele lui deveniră rapid mai puternice decât urletele pielii mele. Abia atunci m-am putut bucura de ceea ce făceam. Acele ultime dulci împingeri în mine.

Stătea pe jumătate lângă mine, pe jumătate peste mine şi gîfâia când a terminat, strângând încă în pumni gulerul cămăşii mele. Afară se întunecase. Era pe cale să înceapă o adevărată furtună.

— Spune-mi cine crezi că a făcut-o, i-am spus eu.

El păru şocat. Se aşteptase oare la „Te iubesc“? Se jucă o clipă cu părul meu şi îşi băgă din nou limba în urechea mea. Când li se interzice accesul la alte zone ale corpului, bărbaţii capătă o fixaţie pentru ureche. E ceva ce am învăţat în această ultimă decadă. Nu îmi putea atinge sânii sau fundul, braţele sau

picioarele, dar Richard părea să se mulţumească, deocamdată, cu urechea.

— Doar între noi doi, cred că John Keene. Puştiul era foarte apropiat de sora lui. Într-un fel cam nesănătos. Nu are alibi. Cred că are o chestie anume pentru fetiţe, pe care încearcă să şi-o reprime, dar ajunge până la urmă să le omoare şi să le smulgă dinţii pentru mai multă distracţie. Dar nu cred că e în stare să se mai abţină mult timp. Nebunia lui se accelerează continuu. Cercetăm ciudăţeniile lui de comportament din Philly. Poate că problemele lui Natalie nu au fost singurul motiv pentru care s-au mutat.

— Am nevoie de o declaraţie oficială.

— Cine ţi-a spus de muşcături şi pe cine au muşcat fetele? îmi şopti fierbinte în ureche. Afară, ploaia începu să lovească asfaltul, de parcă cineva se pişa.

— Meredith Wheeler mi-a spus că Natalie i-a muşcat lobul urechii.

— Şi mai ce?

— Ann a muşcat-o pe mama. De încheietură. Asta e tot.

— Vezi, n-a fost aşa greu. Fată bună, şopti el, frecându-mi din nou sfârcul.

— Acum vreau ceva oficial.

— Nu, zâmbi el, în felul meu.

Richard m-a mai futut o dată în după-amiaza aceea, dar mi-a dat şi o declaraţie sterilă despre un indiciu clar în caz şi, posibil, o arestare. L-am lăsat dormind în pat şi am alergat prin ploaie până la maşină. Un gând mi se agita în minte: probabil că Amma ar fi putut obţine mult mai multe informaţii de la el.

Am condus până la parcul Garret şi am stat în maşină privind ploaia, pentru că nu voiam deloc să mă duc acasă. Mâine locul ăsta avea să fie plin de copii care îşi începeau lunga şi leneşa vacanţă de vară. Acum însă eram doar eu şi mă simţeam lipicioasă şi proastă. Nu îmi dădeam seama dacă mă păcălise sau nu. Richard sau băieţii ăia care m-au dezvirginat sau oricine altcineva. Nu prea eram de partea mea în nicio dispută. Îmi plăcea dispreţul acelei fraze din Vechiul Testament, care spunea că *a primit ce a meritat*. Câteodată, femeilor aşa li se întâmplă.

Era linişte şi apoi nu a mai fost. Chevroletul galben era ambalat lângă maşina mea, cu Amma şi Kylie împărţind locul din faţă. Pe scaunul şoferului stătea un băiat uscăţiv care purta o salopetă de benzinărie şi un tricou pătat

pe dedesubt. În spate se afla o copie a celui din faţă, la fel de slăbănog. Din maşină ieşea fum de ţigară şi miros de lichior de citrice.

— Vino cu noi, mergem la o petrecere, spuse Amma.

În mână flutura o sticlă de votcă ieftină cu aromă de portocale. Îşi scoase limba şi lăsă o picătură de ploaie să i-o atingă. Părul şi bluza mulată îi erau deja ude leoarcă.

— Sunt bine, mulţumesc.

— Nu prea pari. Hai, vino, e o patrulă prin parc. O să îţi dea sigur o amendă. Miroşi a băutură de aici.

— Hai, chiquita, strigă Kylie. Ne poţi ajuta să ţinem băieţii ăştia mai potoliţi.

Îmi evaluam opţiunile: să mă duc acasă şi să beau de una singură. Să mă duc la un bar şi să beau cu cine ştie ce băieţi frecau menta pe-acolo. Să merg cu puştii ăştia şi să aud, poate, măcar o bârfă interesantă. O oră doar. După aceea acasă şi la somn. În plus, Amma era din nou surprinzător de prietenoasă cu mine. Nu îmi plăcea să recunosc asta, dar devenisem obsedată de fata asta.

Puştii chiuiră când m-am suit în spate. Amma dădu mai departe o altă sticlă, un rom cald care avea gust de ulei de bronzat. Mă

temeam că îmi vor cere să le cumpăr băutură. Nu pentru că n-aş fi făcut-o. Eram atât de jalnică încât aş fi făcut orice ca să mă ia cu ei. Mă simţeam din nou populară. Nu doar un monstru. Eram plăcută de cea mai tare fată din şcoală. Dar gândul ăsta era suficient să mă facă să cobor din maşină şi să plec spre casă. Apoi Amma dădu din nou sticla mai departe. Gâtul sticlei era încercuit de un inel de ruj roz.

Băiatul de lângă mine, prezentat doar Nolan, dădu din cap şi îşi şterse buza transpirată. Avea nişte braţe slăbănoage cu piele cojită şi faţa plină de acnee. Lua Met{50}. Missouri este cel de-al doilea stat ca număr de dependenţi din Uniune. Ne plictisim rău pe aici, dar avem o grămadă de chimicale pentru fermă. În copilăria mea, se foloseau mai ales tranchilizante. Acum erau deja drogurile. Nolan îşi plimba încontinuu degetul pe vinilinul scaunului de şofer din faţa sa, dar se pare că mă privise suficient pentru a-mi spune:

— Cred că eşti de o vârstă cu maică-mea. Îmi place.

— Nu cred că sunt chiar de o vârstă cu mama ta.

— Are cam 33, 34 de ani?

Pe-aproape.

— Cum o cheamă?

— Casey Rayburn.

O ştiam. Cu câţiva ani mai mare decât mine. Stătea în partea cu fabrica din oraş. Folosea prea mult gel de păr şi îi îndrăgise prea tare pe mexicanii care omorau găini la graniţa cu statul Arkansas. În timpul unei pauze la biserică, le-a spus celor din grup că a încercat să se sinucidă. Fetele de la şcoală au început să o strige de atunci Casey Lama.

— Probabil că era mai mare ca mine.

— Frate, puicuţa asta era prea tare ca să-şi petreacă timpul cu târfa aia drogată de mă-ta! îi spuse şoferul.

— Să te fut, şopti Nolan.

— Camille, ia uite ce avem noi, spuse Amma aplecându-se peste scaunul din dreapta, astfel încât spatele ei o lovea pe Kylie în faţă.

Scutură o cutie de pastile spre mine.

— OxyContin{51}. Te face să te simţi foarte bine.

Îşi scoase limba şi aşeză trei pastiluţe la rând, ca pe nişte năsturaşi, după care le mestecă şi le înghiţi cu o gură de votcă.

— Încearcă şi tu!

— Nu, mulţumesc, Amma.

OxyContin era marfă de calitate. Dar să te

droghezi cu sora mai mică nu mi se părea de calitate.

— Oh, te rog, Mille, doar una, mă linguşea ea. O să te simţi mai uşoară. Eu deja mă simt mai fericită şi mai bine acum. Trebuie să te simţi şi tu aşa.

— Mă simt bine, Amma.

Faptul că îmi spusese „Mille“ îmi aminti din nou de Marian.

— Zău, mă simt bine.

Se întoarse pe scaun şi oftă, cu o privire irevocabil îmbufnată.

— Hai, Amma, nu te bosumfla pentru atât, i-am spus eu, atingând-o pe umăr.

— Ba da.

Nu puteam suporta asta, pierdeam teren şi simţeam nevoia aceea puternică de a mă face plăcută, cum mi se întâmpla în trecut. Şi apoi, o pastilă nu mă putea omorî.

— Bine, bine, dă-mi una. Doar una.

Imediat i se lumină faţa şi se răsuci în scaun spre mine.

— Scoate limba. Ca la slujba de comuniune. De comuniune cu drogurile.

Am scos limba, iar ea îmi puse o pastilă pe vârf şi chicoti.

— Bună fată.

Zâmbea. Mă cam săturasem de fraza asta pe ziua de azi.

Am parcat în faţa uneia dintre cele mai impunătoare case în stil victorian din Wind Gap, complet renovată şi vopsită în nuanţe ridicole de albastru, roz şi verde, care ar fi trebuit să arate haios. Dar locul părea a fi mai degrabă casa unui vânzător nebun de îngheţată. Într-o parte a casei, un băiat fără tricou vomita în tufişuri şi alţi doi băieţi se luptau în ceea ce mai rămăsese dintr-o grădină de flori, în timp ce un cuplu era călare unul peste altul într-un leagăn de copii. Nolan a fost lăsat în maşină, încă plimbându-şi degetul pe acea piele. Şoferul, Damon, îl încuiase înăuntru, „ca să nu îl fută nimeni aiurea“. Mi s-a părut un gest fermecător.

Datorită pastilei de OxyContin, mă simţeam foarte veselă, iar când am intrat în casă m-am surprins căutând figuri din adolescenţa mea: băieţi cu capul ras şi geci inscripţionate, fete cu părul permanent şi cercei aurii imenşi. Aroma de Drakkar Noir şi Giorgio.

Nu existau. Băieţii de aici erau nişte copii în pantaloni largi şi tenişi, iar fetele purtau bluze cu spatele gol, fuste scurte şi inele în buric şi

toţi se holbau la mine de parcă aş fi fost poliţistul oraşului.

Nu sunt poliţistul, dar m-am futut cu unul în după-amiaza asta.

Zâmbeam şi dădeam din cap.

Sunt îngrozitor de bine-dispusă, mă gândeam aiurea.

În camera întunecată, masa fusese împinsă la perete pentru a face loc pentru dans şi pentru lăzile frigorifice. Amma ţopăi până în mijloc şi rânji în faţa unui băiat până când acestuia i se înroşi ceafa. Îi şopti ceva la ureche şi când el dădu din cap, ea scoase dintr-o ladă patru sticle de bere pe care le lipi pe piept de tricoul umed, sub pretextul că nu le poate ţine în timp ce se strecura printr-un grup destul de mare de băieţi.

Fete erau mai puţine, aşa că am putut observa vibraţia petrecerii ca pe o linie de artificii. Dar micuţele blonde aveau două lucruri în avantajul lor: în primul rând, veniseră cu distribuitorul local de droguri, care cu siguranţă avea să strecoare nişte marfă. În al doilea rând, erau mai drăguţe decât majoritatea celorlalte fete prezente, ceea ce însemna că băieţii nu le vor da deoparte. Iar gazda acestei petreceri era un băiat, din câte îmi dădeam

seama din fotografiile de pe şemineul din camera de zi: un băiat brunet, amabil, simpatic, îmbrăcat în robă pentru poza din ultimul an de liceu. Alături, era o poză a părinţilor, foarte mândri de fiul lor. O cunoşteam pe mamă: era sora mai mare a unei prietene din liceu. Gândul că mă aflam la petrecerea copilului ei mă irită.

— Ohdoamneohdoamneohdoamne.

O brunetă cu ochii bulbucaţi ca de broască şi cu un tricou pe care era scris cu mândrie *The Gap* trecu în grabă pe lângă noi şi înşfăcă de mână o altă fată cu aspect amfibian similar.

— Au venit! Deci chiar au venit!

— Rahat! răspunse prietena. E extraordinar. Îi salutăm?

— Cred că mai bine aşteptăm şi vedem ce se întâmplă. Dacă J. C. nu vrea să-i primească, atunci nu ne amestecăm.

— Normal.

Ştiam deja înainte să-i văd. Meredith Wheeler intră în cameră, trăgându-l pe John Keene după ea. Câţiva băieţi îi salutară din priviri, câţiva îi bătură prieteneşte pe umăr. Alţii se întoarseră ostentativ cu spatele şi închiseră cercul discuţiei. Nici John şi nici Meredith nu mă văzură, fapt pentru care mă simţeam uşurată. Meredith observase un grup

de fete cu picioare slăbănoage, colege în trupa de majorete, am presupus, care stăteau lângă uşa bucătăriei. Se strecură şi ţopăi spre ele, lăsându-l pe John în camera de zi. Fetele erau însă şi mai distante decât băieţii.

— Buuună, dar parcă ziceai că nu veniţi.

— Mi-am dat seama că ar fi o prostie. Oricine are creier îşi dă seama că John nu are nicio problemă. Nu o să ajungem nişte nenorociţi de proscrişi doar din cauza... unei idioţenii ca asta.

— Ba are probleme, Meredith. Iar J. C. are şi el o problemă în privinţa asta, spuse o roşcată care era fie prietena lui J. C., fie voia să devină.

— Vorbesc eu cu el, scheună Meredith. Vorbesc eu.

— Cred că ar fi mai bine să plecaţi.

— Chiar i-au luat hainele lui John pentru cercetări? întrebă o a treia fată, micuţă de înălţime şi cu o privire maternă, cea care avea să le ţină părul prietenelor când vor vomita.

— Da, aşa este, dar asta pentru a elimina complet orice suspiciune despre el. Nu pentru că ar fi bănuit de ceva.

— Nu contează, spuse roşcata.

O uram.

Meredith căută prin cameră nişte priviri mai

prietenoase şi mă zări pe mine, părând încurcată, apoi o zări pe Kelsey şi păru enervată.

L-a lăsat din nou pe John lângă uşă, şi acesta îşi tot controla ceasul, îşi lega şireturile şi încerca să pară relaxat când diverşi tipi se izbeau în el căutând scandal, apoi se apropie de noi.

— Ce cauţi aici?

Avea ochii plini de lacrimi şi fruntea plină de bobiţe de sudoare. Întrebarea nu părea să se adreseze exact vreunuia dintre noi. Poate o spusese chiar pentru ea.

— Ne-a adus Damon, chicoti Amma.

Ţopăi de două ori pe vârfurile picioarelor.

— Nu pot să cred că *tu* eşti aici! spuse Amma. Şi mai ales nu pot să cred că *el* a fost în stare să apară.

— Doamne, eşti aşa o jigodie mică. Habar nu ai de nimic, târfă care te fuţi cu drogaţi!

Vocea lui Meredith tremura, ca un capac învârtindu-se pe marginea unei mese.

— Mult mai bine decât ce fuţi tu, îi spuse Amma. Saluut, ucigaşule!

Îi făcea cu mâna lui John, care părea că abia acum o vede prima oară şi era şocat.

Chiar voia să plece în altă parte, dar apăru J.

C. din altă cameră şi îl trase pe John deoparte. Doi băieţi înalţi care discutau despre moarte şi despre petreceri. Toate vocile încetiniră şi îl priveau cu atenţie pe J.C. bătându-l prieteneşte pe umăr pe John, împingându-l uşurel spre ieşire. John dădu din cap spre Meredith şi ieşi afară. Ea îl urmă rapid, cu capul plecat şi cu faţa în mâini. Chiar când ieşea John pe uşă se auzi vocea unui băiat răsunând sadic:

— Ucigaş de copii ce eşti!

Râsete încordate şi ochi daţi peste cap.

Meredith gemu o dată, sălbatic, se întoarse cu dinţii strânşi şi urlă:

— Vă fut pe toţi! şi trânti uşa.

Acelaşi băiat o imită pentru mulţime, scoţând un *Vă fut pe toţi!* subţire ca de fată, cu un şold ieşit în afară în lateral. J. C. dădu din nou muzica mai tare şi o voce de fată cânta cu un sunet metalic despre sexul oral.

Aş fi vrut să merg după John şi să îl iau în braţe. Nu am văzut pe nimeni să pară atât de singur, iar Meredith nu părea a fi în stare să îl consoleze. Ce putea să facă, să se îngroape iar în garajul ăla pustiu?

Înainte să pot alerga după el, Amma mă prinse de mână şi mă trase pe scări până la „camera V.I.P.“, unde ea, cele trei blonde şi doi

băieţi de liceu cu părul ras la fel scotoceau prin dulapul mamei lui J. C. şi scoteau cele mai bune haine pentru a face un cuib. Se căţărară pe pat peste o grămadă de haine de satin şi blană, iar Amma scoase din sutien o pastilă de Ecstasy{52}.

— Ai jucat vreodată Ruleta? mă întrebă ea.

Am dat din cap negativ.

— Treci pastila de la unul la altul, din limbă în limbă, iar limba pe care se dizolvă la final este a câştigătorului. Asta e cea mai bună marfă a lui Damon, aşa că o să sugem fiecare câte puţin.

— Nu, mulţumesc, eu nu vreau, am spus eu.

Aproape că acceptasem până la urmă, dar am văzut panica din privirile celor doi băieţi. Probabil le aminteam de mamele lor.

— Hai, Camille, nu spun la nimeni, pentru Dumnezeu! se smiorcăia Amma, râcâindu-şi o unghie. O faci cu mine. Surori?

— Te rooog, Camille! se jeleau Kylie şi Kelsey.

Jodes se mulţumea să mă privească în tăcere.

Pastila de OxyContin, băutura de mai devreme şi partida de sex, dar şi furtuna care încă îşi făcea de cap pe-afară şi pielea mea distrusă (cu *frigorific* pulsându-mi pe un braţ) şi

gândurile întinate ale maică-mii. Nu ştiu care din toate astea m-a lovit mai tare, dar am simţit deodată sărutul agitat al Ammei pe obraz. Dădeam din cap afirmativ, iar limba lui Kylie atinse unul dintre băieţi, care îi transmise cu încordare pastila lui
Kelsey, care îl linse pe celălalt băiat, care o pasă lui Jodes, care îşi întinse timid limba spre Amma, care smulse imediat pastila şi care, cu o limbă moale şi mică şi fierbinte lăsă pastila să alunece în gura mea, strângându-mă puternic în braţe şi îndesând pastila atât de adânc, până când am simţit că mi se rostogoleşte prin gură. Se dizolvă ca o bucată de vată de zahăr.

— Să bei multă apă, îmi şopti ea, după care chicoti vesel către ceilalţi, alergând înapoi pe o blana de nurcă.

— Futu-i, Amma, jocul nici măcar nu începuse! izbucni băiatul cu faţă de lup, cu obrajii înroşiţi la maximum.

— Camille este invitata mea, spuse Amma cu aroganţă. În plus, are nevoie de puţină veselie. A avut o viaţă destul de căcăcioasă. Şi noi avem o soră moartă, exact ca John Keene. Iar ea nu a putut să treacă peste asta.

Spunea lucrurile astea de parcă încerca să spargă gheaţa printre invitaţii la un cocktail:

David are propriul lui magazin de produse alimentare, James tocmai a revenit de la un post în Franţa şi, oh, da, Camille nu a reuşit să o uite niciodată pe sora ei moartă. Mai vrea cineva ceva de băut?

— Trebuie să plec, am spus ridicându-mă prea brusc, cu o bluză roşie de satin atârnându-mi pe braţ.

Mai aveam aproximativ cincisprezece minute până când începeam să mă rostogolesc cu adevărat, iar acesta nu era deloc locul în care voiam să se întâmple asta. Din nou, totuşi, aceeaşi problemă: Richard, deşi obişnuia să bea, nu cred că era în stare să suporte ceva mai tare, iar cu siguranţă nu voiam să zac în dormitorul meu încins, singură şi drogată, ascultând zgomotele maică-mii.

— Vino cu mine, spuse Amma.

Îşi strecură din nou mâna în sutienul umflat şi mai scoase o pastilă pe care şi-o aruncă în gură, rânjind cu satisfacţie spre ceilalţi, care păreau optimişti, dar descurajaţi. Ei nu primeau.

— Mergem să înotăm, Mille, o să fie o senzaţie uimitoare când o să începem să zburăm, zâmbi ea, descoperind nişte dinţi albi perfect aliniaţi.

Nu mai aveam putere să rezist şi părea mai uşor să fac ce spune. Am coborât treptele şi am ajuns la bucătărie, în timp ce băieţi cu faţa rumenă ne studiau intrigaţi: una e puţin cam tânără, cealaltă mult prea în vârstă. Am luat sticle de apă din frigider (cuvântul ăsta îmi gâfâia din nou pe piele, ca un căţeluş care vede un dulău mai mare), care era umplut cu sucuri şi sandvişuri, fructe şi pâine albă şi m-a impresionat deodată foarte mult acest nevinovat şi sănătos frigider de familie, atât de indiferent faţă de destrăbălarea din restul casei.

— Hai să mergem, de-abia aştept să înot! strigă Amma, trăgându-mă de mână ca un copil. Ceea ce şi era.

Mă droghez cu sora mea de 13 ani, mi-am şoptit. Dar după alte zece minute, ideea nu reuşea să îmi stârnească decât un val de fericire. Era o fată amuzantă, sora mea mai mică, cea mai îndrăgită fată din Wind Gap, şi ea voia să-şi petreacă timpul cu mine. *Mă iubeşte aşa cum mă iubea şi Marian*. Am zâmbit. Pastila îşi eliberase prima tranşă de optimism chimic şi simţeam cum pluteşte în mine ca un balon şi îmi clipocea pe cerul gurii, rezonând fericire. Îi simţeam parcă şi gustul, de jeleu roz şi pufos.

Kelsey şi Kylie ne urmară spre uşă, dar

Amma se întoarse spre el râzând:

— Ştiţi, n-aş vrea să veniţi şi voi! Rămâneţi aici. Ajutaţi-o pe Jodes să şi-o tragă cu cineva. Are nevoie de un futai ca lumea.

Kelsey se uită spre Jodes, care rămăsese stânjenită pe trepte. Kylie se uita la mâna Ammei care îmi strângea încheietura. Apoi se uitară una la alta. Kelsey se strânse în Amma şi îşi puse capul pe umărul ei.

— Dar nu vrem să rămânem aici, vrem să venim cu tine! se smiorcăi. Te roog!

Amma se scutură şi o împinse şi zâmbi la ea, de parcă ar fi fost un ponei prostuţ.

— Fii drăguţă şi dispari, bine? spuse Amma. M-am săturat de voi! Mă plictisiţi îngrozitor.

Kelsey făcu un pas înapoi, derutată, cu braţele încă pe jumătate întinse. Kylie dădu din umeri şi plecă să danseze, luând o sticlă de bere din mâna unui băiat mai mare şi lingându-şi buzele în faţa lui, după care privi spre Amma. Amma se uita în altă parte.

Amma era ocupată să mă conducă pe mine afară, ca un partener grijuliu, apoi pe trepte şi, în cele din urmă, pe trotuarul din faţa casei, unde nişte floricele micuţe şi galbene se împrăştiaseră de pe crengi.

I le-am arătat.

— Foarte frumos!

Amma arătă spre mine şi dădu din cap.

— Îmi place galbenul când sunt ameţită! Simţi ceva?

Am dat şi eu din cap, iar faţa ei se lumina şi se umbrea pe măsură ce treceam pe lângă felinarele din stradă. Uitasem de înotat, eram amândouă pe pilot automat spre casa Adorei. Simţeam cum noaptea atârnă deasupra mea ca o pânză umedă şi moale de baldachin şi mi-am amintit brusc de spitalul din Illinois, când mă trezeam udă de transpiraţie şi cu un fluierat disperat în urechi. Colega mea de cameră, majoreta, era leşinată pe podea, roşie la faţă şi schimonosită, cu o sticlă de Windex lângă ea. Scotea un geamăt ilar. Erau gazele eliminate postmortem. Am izbucnit într-un râs nevrotic, aici şi acum, în Wind Gap, ca un ecou al celui pe care l-am avut în camera acea mizerabilă, în acea dimineaţă bolnăvicioasă.

Amma mă luă de mână.

— Ce crezi tu despre... Adora?

Mi-am simţit capul smucindu-se, dar îşi recăpătă imediat ameţeala.

— Cred că e o femeie foarte nefericită, am spus eu. Şi cam bolnavă.

— O aud strigând tot felul de nume când

doarme: Joya, Marian... tu.

— Mă bucur că eu nu trebuie să aud asta, am spus, mângâindu-i mâna. Dar îmi pare rău că tu auzi.

— Îi place să aibă grijă de mine.

— Grozav.

— E ciudat, spuse Amma, după ce mă îngrijeşte ea, am poftă de sex.

Îşi ridică fusta în spate şi îmi arătă urma înroşită a unei curele.

— Nu cred că e bine să îi laşi pe băieţi să îţi facă astfel de lucruri, Amma. Pentru că asta e, de fapt. La vârsta ta, nu poate fi o chestie reciprocă.

— Câteodată, atunci când îi laşi pe oameni să îţi facă ceva, de fapt tu le faci lor ceva, spuse Amma, scoţând o altă acadea Blow Pop din buzunar. De cireşe. Înţelegi ce vreau să spun? Dacă cineva vrea să îţi facă tot felul de lucruri perverse şi tu îl laşi, îl faci să fie şi mai ţăcănit. Şi atunci tu deţii controlul. Atât timp cât nu o iei razna şi tu.

— Amma, eu voiam doar... dar ea era deja în faţă.

— Îmi place casa noastră, mă întrerupse Amma. Îmi place camera ei. Podeaua aia e renumită. Am văzut-o şi într-o revistă odată. Îi

spuneau „Nepreţuitul fildeş: stilul de viaţă sudist dintr-o epocă de altădată“. Pentru că acum nu mai poţi face rost de fildeş. Păcat, mare păcat.

Îşi băgă acadeaua în gură şi înşfăcă un licurici din aer, îl ţinu între degete şi îi smulse partea din spate. Îşi frecă praful în jurul degetului, pentru a-şi face un inel. Apoi aruncă insecta în iarbă şi îşi admiră degetul.

— Fetelor le plăcea de tine când te-ai făcut mare? mă întrebă ea. Pentru că pe mine nu mă plac deloc.

Încercam să pun alături imaginea Ammei, îndrăzneaţă, superioară, câteodată înfricoşătoare (când mă călca pe călcâie în parc – ce fel de copil de 13 ani chinuieşte un adult în felul ăsta?) cu cea a unei fete faţă de care toată lumea se purta urât. Ea îmi văzu privirea şi îmi înţelesese gândurile.

— Nu că nu mă plac deloc, de fapt. Pentru că oricum fac tot ce le spun eu. Dar nu mă îndrăgesc. În secunda în care fac un pas greşit, în care nu mai sunt foarte „cool“, o să fie primele care o să se alieze împotriva mea. Câteodată stau în camera mea înainte de culcare şi scriu tot ce am făcut şi ce am spus în acea zi. Şi îmi dau note: 10 pentru o mişcare

perfectă, 5 pentru „ar trebui să mă sinucid, sunt o ratată“.

Când eram eu în liceu păstram un jurnal al fiecărei costumaţii purtate zilnic. Nu o repetam până nu trecea măcar o lună.

— Cum a fost în seara asta. Dave Rard, care e un tip foarte mişto, în primul an de liceu, mi-a spus că nu crede că poate aştepta un an, ştii tu, ca să se culce cu mine, adică până eram şi eu în liceu. Iar eu i-am spus: „Păi nu aştepta!“ şi m-am întors şi am plecat şi toţi tipii din jur au rămas cu gura căscată. Deci pentru asta dau un 10. Dar ieri m-am împiedicat pe Strada Principală de faţă cu fetele şi ele au râs de mine. Pentru asta dau 5. Sau poate un 6, pentru că m-am purtat foarte urât cu ele tot restul zilei, iar Kelsey şi Kylie au plâns amândouă. Jodes mereu plânge, aşa că pe ea nu o pun la socoteală.

— E mai sigur să se teamă de tine decât să te iubească, am spus eu.

— Machivelli, strigă ea şi o luă înainte ţopăind şi râzând, nu ştiu sigur dacă într-un gest firesc pentru vârsta ei sau din pură energie tinerească.

— De unde ştii asta?

Mă impresiona şi o plăceam din ce în ce mai

mult. O fată deşteaptă, dar cu probleme emoţionale. Îmi suna cunoscut.

— Ştiu o grămadă de lucruri pe care nu ar trebui să le ştiu, spuse ea, şi am început şi eu să sar o dată cu ea.

Pastila mă electrizase şi, deşi ştiam că în condiţii normale nu aş fi făcut aşa ceva, acum eram prea fericită să-mi pese. Muşchii mei cântau.

— De fapt, sunt mai deşteaptă decât mulţi dintre profesorii mei. Am făcut un test de inteligenţă. Ar trebui să fiu în clasa a zecea, dar Adora crede că trebuie să rămân alături de copiii de vârsta mea. Oricum, plec în alt oraş la liceu. În New England.

Spusese acest nume cu grija cuiva care ştie regiunea doar din vederile cu fata care muncea pentru Ivy League{53} – reclamele de genul: *New England este locul în care vin oamenii deştepţi*. Dar nu trebuia să o judec eu. Nici eu nu am fost acolo vreodată.

— Trebuie să plec de aici, spuse Amma cu oboseala afectată a gospodinelor casnice. Mă plictisesc tot timpul. De aia fac mereu nebunii. Ştiu că, de multe ori, întrec măsura.

— Te referi la sex? m-am oprit, pentru că inima mea sălta în ritm rumba.

Aerul era plin de aroma stânjeneilor şi simţeam cum îmi intră mirosul în nas, în plămâni, în sânge. Cred că şi venele îmi miroseau violet.

— Ei, ştii tu, prin molestare. Înţelegi. *Ştiu* că înţelegi.

Îmi prinse mâna şi îmi oferi un zâmbet drăguţ şi inocent, mângâindu-mi palma, ceea ce îmi plăcu mai mult decât orice altă atingere pe care o simţisem până atunci. Pe gamba stângă, *monstru* oftă dintr-odată.

— Cum te molestezi tu?

Eram chiar lângă casa mamei acum, iar efectul drogului era maxim. Părul îmi aluneca pe umeri ca un val de apă caldă, iar eu mă legănam încet pe o muzică oarecare. Am observat pe trotuar cochilia unui melc, iar ochii mei se pierdură în liniile ei circulare.

— Ştii tu. Ştii că, uneori, simţi nevoia să răneşti.

Spusese chestia asta de parcă tocmai îmi vindea un şampon.

— Sunt metode mai bune să scapi de plictiseală sau de claustrofobie decât să răneşti, am spus eu. Eşti fată deşteaptă şi ştii asta.

Mi-am dat seama că degetele ei erau înăuntrul manşetelor bluzei mele, atingând

marginile cicatricelor. Nu am oprit-o.

— Tu te tai, Amma?

— Eu rănesc, gemu ea şi se întoarse spre stradă, învârtindu-se ameţitor cu capul pe spate şi cu braţele întinse ca o lebădă.

— Îmi place! strigă ea.

Ecoul o luă la fugă în josul străzii, unde casa mamei mele pândea după un colţ.

Voiam să vorbesc cu ea despre lucrurile astea, să mă port ca un adult, dar pastila mă opri din nou, aşa că doar am tras-o din stradă (râzând, iar cotul i se julise şi sângera) şi ne-am învârtit în cerc până acasă. Faţa îi era despicată în două de zâmbetul larg, dinţii erau umezi şi lungi şi mi-am dat seama cât de atractivi pot fi pentru un criminal. Pătrăţele perfecte de os lucios, cei din faţă semănând cu pietricelele de mozaic cu care decorezi o masă.

— Mă simt foarte bine cu tine, râse Amma din nou şi i-am simţit respiraţia în faţă, fierbinte şi mirosind uşor a băutură. Parcă ai fi sufletul meu pereche.

— Parcă ai fi sora mea, am spus eu.

Era o blasfemie? Nu-mi păsa.

— Te iubesc! urlă Amma.

Ne învârteam atât de repede, încât obrajii îmi tremurau, gâdilându-mă. Râdeam şi eu ca

un copil. *Niciodată nu am fost mai fericită ca acum*, mă gândeam. Felinarul era aproape roşiatic, părul lung al Ammei îmi gâdila umerii şi pometii ei ieşiseră în afară ca nişte calupuri de unt în pielea ei bronzată. Am întins mâna să ating unul dintre ei, dându-i drumul la o mână, dar ne-am pierdut echilibrul şi am căzut amândouă.

Mi-am simţit glezna trosnind şi sângele ţâşnind, inundându-mi piciorul. Pieptul Ammei se acoperi cu stropi de sânge, de la propria ei căzătură. Se uită în jos, se uită la mine, cu ochii albaştri lucioşi ca ai unui câine husky, îşi trecu degetele prin petele de sânge de pe piept şi urlă o dată, prelung, după care îşi puse capul în poala mea şi începu să râdă.

Îşi trecu din nou un deget pe piept şi luă o picătură de sânge şi, până să o pot opri, mi-o întinse pe buze. Îi simţeam gustul metalic şi dulce. Se uită la mine şi îmi atinse faţa, iar eu am lăsat-o.

— Ştiu că tu crezi că Adora mă iubeşte mai mult, dar nu e adevărat! spuse ea.

Parcă la comandă, lumina se aprinse pe veranda casei noastre, în vârful dealului.

— Vrei să dormi la mine în cameră? se oferi Amma, cu vocea ceva mai potolită.

Îmi imaginam cum am arăta amândouă în patul ei, sub păturile ei copilăreşti, şuşotind secrete şi adormind una lângă alta, dar mi-am dat seama că mă vedeam pe mine şi pe Marian. Ea, scăpată din patul de spital, adormea lângă mine. Gemetele pe care le scotea când se ghemuia lângă stomacul meu. Trebuia să o strecor înapoi în camera ei înainte ca mama să se trezească dimineaţa. Erau o adevărată dramă acele cinci secunde în casa tăcută, când trebuia să o trag pe hol, pe lângă camera mamei, temându-mă că uşa s-ar putea deschide chiar în acel moment, dar şi dorindu-mi parcă acest lucru. *Nu e bolnavă, mamă!* Era ceea ce plănuisem să-i spun în cazul în care ne-ar fi prins vreodată. *E foarte bine că s-a dat jos din pat, pentru că nu e bolnavă!* Uitasem cu câtă disperare îmi doream să cred lucrul ăsta.

Mulţumită drogurilor, acestea păreau amintiri fericite acum, trecând prin creierul meu ca paginile unei cărţi de copii. Marian căpătase imaginea unui iepuraş în aceste amintiri, o codiţă îmbrăcată ca sora mea. Aproape că îi simţeam blăniţa şi m-am ridicat, dar mi-am dat seama că era de fapt părul Ammei pe piciorul meu.

— Deci, vrei? întrebă Amma.

— Nu în seara asta, Amma. Sunt moartă de oboseală şi vreau să dorm în patul meu.

Nu minţeam. Drogul fusese rapid şi puternic şi acum dispăruse. Simţeam că mai am vreo zece minute până să mă trezesc complet şi nu voiam ca Amma să fie prin preajmă.

— Atunci pot dormi eu la tine?

Stătea în lumina felinarului, cu cămaşa de blugi atârnându-i pe şoldul îngust şi cu maieul rupt. Lângă buze avea o dâră de sânge. Minunat.

— Nu. Hai să dormim separat. Mâine stăm împreună.

Nu spuse nimic, doar se întoarse şi alergă cât putu de repede spre casă, cu picioarele săltându-i în spate ca la un mânz din desene animate.

— Amma! am strigat. Stai, poţi să dormi cu mine, bine?

Am încercat să alerg după ea. Căutând-o printre droguri şi prin întuneric era ca şi cum aş fi încercat să urmăresc pe cineva privind în spate printr-o oglindă. Nu mi-am dat seama că silueta ei mişcătoare se întorsese şi că, de fapt, ea alerga acum spre mine. În mine. Intră în mine cu capul înainte, iar fruntea ei îmi izbi fălcile şi ne-am prăbuşit din nou, de data asta

pe trotuar. Capul meu scoase un zgomot ascuţit când se izbi de asfalt şi mă dureau îngrozitor de tare dinţii. Am rămas o clipă leşinată. Părul Ammei îmi umpluse palma ca un ghem de licurici tropăind în timp prin sângele meu. Apoi Amma începu să se vaite, ţinându-se de frunte şi frecând un loc care era deja vânăt, având conturul unei prune.

— Rahat. Cred că m-ai lovit cu dinţii în cap!

— Cred că tu mi-ai spart capul! am şoptit eu.

M-am ridicat uşor şi m-a luat ameţeala. O dâră de sânge care se scursese pe trotuar îmi aluneca acum pe gât.

— Doamne, Amma, eşti prea dură!

— Credeam că îţi place duritatea!

Îmi întinse mâna şi mă ajută să mă ridic, iar valul de sânge mi se urcă la cap. Apoi îşi scoase de pe deget un mic inel de aur cu un peridot verde deschis şi mi-l puse pe degetul mic.

— Uite, vreau să îţi dau ţie asta!

Am dat din cap.

— Cine ţi l-a dat vrea ca tu să îl păstrezi.

— Adora mi l-a dat, într-un fel. Dar nu-i pasă, crede-mă. Voia să i-l dea lui Ann, dar... ei bine, Ann nu mai e, aşa că zăcea acolo degeaba. E urât, nu-i aşa? Mă prefăceam că mi l-a dat mie. Ceea ce nu prea e posibil, pentru că mă

urăşte.

— Dar nu te urăşte.

Am pornit spre casă, iar lumina din verandă strălucea printre tufişuri.

— Nici de tine nu-i place, declară Amma.

— Nu, nu-i place.

— Păi nici de mine nu-i place. Doar că în alt fel.

Am urcat treptele, strivind mure sub tălpi. Aerul mirosea ca glazura de pe prăjitura unui copil.

— Te-a plăcut mai mult sau mai puţin după moartea lui Marian? mă întrebă ea, punându-şi braţul în jurul meu.

— Mai puţin.

— Deci nu a folosit la nimic.

— Ce anume?

— Moartea ei nu a folosit la nimic.

— Nu. Acum taci din gură până ajungem în cameră, bine?

Am urcat treptele din casă, iar eu îmi ţineam mâna la ceafă pentru a opri sângele să se scurgă pe jos. Amma păşea în spate, oprindu-se să miroasă un trandafir din vază şi schiţând un zâmbet imaginii ei din oglindă. Din camera Adorei nu se auzea nimic, ca de obicei. Doar ventilatorul care bâzâia în întunericul din

spatele uşilor închise.

Am închis uşa camerei în urma noastră şi mi-am scos tenişii (cu noi pete de iarbă), mi-am şters stropii de mure storcite de pe picior şi am început să îmi ridic bluza, dar am simţit atunci privirea fixă a Ammei. Mi-am tras din nou bluza în jos şi m-am prefăcut prea obosită pentru a mă mai dezbrăca, aşa că m-am băgat în pat. Am tras pătura peste mine şi m-am ghemuit mai departe de Amma, mormăind un „Noapte bună!“. Am auzit-o dezbrăcându-se şi într-o secundă stinsese lumina şi se ghemui în pat lângă mine, goală, cu excepţia chiloţilor. Îmi venea să plâng la gândul că aş putea dormi lângă cineva fără haine pe mine, fără teama că s-ar putea zări un cuvânt sub o mânecă sau sub un crac de pantalon.

— Camille?

Avea vocea înceată, copilăroasă şi nesigură.

— Ştii cum zic uneori oamenii că trebuie să sufere pentru că, dacă nu o fac, sunt atât de amorţiţi încât nu mai simt nimic?

— Îhm.

— Dacă e, de fapt, exact invers? şopti Amma. Dacă ne rănim pentru că ne place ce simţim? Ca şi cum ai avea un clopoţel sau cineva ar fi lăsat un buton pornit în corpul tău. Şi nimic nu poate

închide acel buton decât durerea. Ce înseamnă asta?

M-am prefăcut că dormeam. M-am prefăcut că nu simţeam cum degetele ei conturau la nesfârşit cuvântul *dispariţie* pe ceafa mea.

Un vis. Marian, cu cămaşa de noapte umedă de transpiraţie şi cu o şuviţă blondă lipită de obraz. Mă ia de mână şi încearcă să mă ridice din pat. „Nu eşti în siguranţă aici“ şopteşte ea. „Nu e bine pentru tine!“ Dar îi spun să mă lase în pace.

Treisprezece

Era trecut de ora două când m-am trezit şi îmi simţeam stomacul făcut ghem, iar fălcile mă dureau din cauza scrâşnitului dinţilor timp de cinci ore. A dracului pastilă. Probabil că nici Amma nu se simţea bine. Îmi lăsase pe pernă câteva firicele de gene. Le-am pus în palmă şi le-am împrăştiat. Erau pline de rimel şi mi-au lăsat câteva dâre albastre pe piele. Le-am pus într-o farfurioară de pe măsuţa de lângă pat. După care am intrat în baie şi am vomitat. Nu mă deranja când vomitam. Când îmi era rău în copilărie, îmi amintesc că mama îmi dădea

părul pe spate şi îmi spunea calm: *Scoate toată răutatea din tine, scumpa mea. Nu te opri până nu iese tot.* Se pare că îmi place chiar toată amăreala şi slăbiciunea şi saliva asta. Previzibil, ştiu, dar adevărat.

Am încuiat uşa, m-am dezbrăcat şi m-am băgat înapoi în pat. Capul mă durea îngrozitor de la urechea stângă, prin gât şi apoi pe coloana vertebrală. Intestinele mi se încolăceau, abia îmi puteam mişca gura de durere, iar glezna îmi ardea. Şi încă sângeram, după petele de sânge de pe aşternut. Şi pe partea Ammei era sânge: câţiva stropi în dreptul zgârieturii de pe piept şi o pată mai închisă chiar pe pernă.

Inima îmi bătea foarte tare şi nu mai puteam să respir. Trebuia să aflu dacă mama ştia ce se întâmplase. Oare o văzuse pe Amma? Mă va certa pe mine? Simţeam cum mi se face mai rău de frică. Ştiam că ceva rău urma să se întâmple. Pe lângă paranoia mea, ştiam exact ce mi se întâmpla: nivelul de serotonină, fluctuat la maxim din cauza drogului de aseară, se prăbuşise şi mă trimisese în zona întunecată. Continuam să îmi spun chestia asta şi după ce mi-am băgat capul în pernă şi am început să plâng. Uitasem complet de cele două fete, la dracu', nici nu mă gândisem serios la ele:

moarta Ann şi moarta Natalie. Mai rău, o trădasem pe Marian, o înlocuisem cu Amma şi o ignorasem în vis. Trebuia să suport consecinţele. Am plâns în acelaşi amar şi purificator mod în care vomitasem, până când perna era udă şi faţa mi se umflase ca a unui beţiv. Apoi se auzi clanţa uşii. Am tăcut din gură cu mâna la faţă, sperând că liniştea îl va goni pe cel de la uşă.

— Camille, deschide!

Era mama, dar nu era supărată. Era îngrijorată. Foarte drăguţă, chiar. Am tăcut. Mai încercă o dată clanţa. Apoi bătu la uşă. După care tăcere şi paşii ei îndepărtându-se.

Camille, deschide. Imaginea mamei stând pe marginea patului meu, ţinând în mână o lingură plină de un sirop amar. Medicamentul ei îmi făcea întotdeauna mai mult rău decât bine. Aveam stomacul sensibil. Nu la fel de sensibil ca Marian, dar tot era ceva.

Îmi transpirară mâinile. *Te rog, n-o lăsa să se întoarcă*. Mi l-am imaginat pe Curry, cu una dintre cravatele lui caraghioase bălăngănindu-i-se peste burtă, dând buzna în cameră să mă salveze. Luându-mă în braţe, apoi ducându-mă în maşina Ford Taurus, veşnic plină de fum, apoi Eileen mângâindu-mi părul tot drumul

spre Chicago.

Maică-mea descuie uşa cu o cheie. Nu am ştiut niciodată că mai are o cheie. Intră în cameră nătângă, cu bărbia ridicată ca de obicei şi cu cheia atârnând de o fundă roz. Purta o rochie albastră de vară şi adusese o sticlă de spirt, o cutie de şerveţele şi o trusă de cosmetice din satin roşu.

— Bună, puiule, oftă ea. Mi-a spus Amma ce vi s-a întâmplat. Micuţele mele. Toată dimineaţa mi-a vărsat. Jur, şi ştiu că poate sună exagerat, dar în afară de produsul nostru, nu te mai poţi baza pe niciun fel de carne zilele astea. Amma zicea că probabil de la pui vi s-a făcut rău.

— Probabil, am spus eu.

Nu puteam decât să continuu minciuna Ammei. Era clar că ştia să facă jocul mult mai bine decât mine.

— Nu pot să cred că aţi leşinat amândouă chiar pe treptele casei, iar eu dormeam înăuntru. Urăsc ideea asta! spuse Adora. Ce vânătăi are, ai crede că s-a bătut!

Nu se putea ca maică-mea să creadă povestea asta. Era expertă în boli şi răni şi nu s-ar fi lăsat păcălită decât dacă voia ea. Acum însă voia să mă îngrijească, iar eu eram mult prea slăbită ca

să o pot opri. Am început din nou să plâng şi nu mă mai puteam opri.

— Mi-e rău, mamă.

— Ştiu, puiule.

Dădu cearşaful la o parte de pe mine şi îl aruncă la picioare cu o mişcare rapidă, iar când eu mi-am pus instinctiv mâinile pe piele, mi le luă şi le aşeză cu fermitate pe lângă corp.

— Trebuie să îmi dau seama ce ai, Camille.

Îmi studie obrajii pe ambele părţi şi îmi trase buza de jos, ca şi cum ar fi controlat un cal. Îmi ridică mâinile încet, îmi privi axila şi mă pipăi, apoi îmi controlă şi gâtul pentru amigdale umflate. Îmi aminteam procedura asta foarte bine. Îşi puse mâna între picioarele mele, precis şi rapid ca un profesionist. Era cea mai bună modalitate de a lua temperatura, spusese ea mereu. Apoi îşi plimbă încet degetele reci pe picioarele mele şi se opri exact pe rana deschisă de la gleznă. Vinişoare verzi ţâşniră chiar sub ochii mei şi mi-am tras imediat piciorul sub mine şi m-am întors pe o parte. Profită de poziţia mea pentru a-mi pipăi capul şi simţi imediat lovitura.

— Încă puţin, Camille, şi am terminat.

Udă un şerveţel cu spirt şi îmi frecă glezna, până când nu mai puteam vedea nimic din

cauza lacrimilor şi a durerii. Apoi o înfăşură strâns cu bandaje pe care le tăiase cu nişte foarfece mici din geanta de cosmetice. Rana începu să sângereze imediat, aşa că bandajele arătau acum ca steagul Japoniei: un alb pur cu un cerc roşu sfidător. Apoi îmi pipăi capul cu o mână şi am simţit un fior. Îmi tăia părul în acel loc. Am încercat să mă feresc.

— Să nu îndrăzneşti, Camille, te pot tăia. Întinde-te şi fii fată bună.

Îşi puse mâna rece pe faţa mea şi îmi împinse capul înapoi pe pernă, şi haş, haş, haş, tăie prin părul meu transpirat, până când am simţit că mi-a dat drumul. Scalpul meu nu era obişnuit cu atâta expunere la aer. Am pus mâna şi am simţit o porţiune înţepătoare de piele de mărimea unei monede de 50 de cenţi. Mama mi-a luat rapid mâna şi începu să frece rana cu spirt. Din nou nu am mai putut respira, pentru că durerea era de nesuportat.

Mă întoarse pe spate şi mă şterse cu o cârpă umedă pe braţe, de parcă aş fi fost bolnavă la pat. Avea ochii uşor înroşiţi în locul în care îşi smulsese genele. Obrajii mai aveau încă o roşeaţă tinerească.

Îşi luă geanta de cosmetice şi începu să scotocească printre cutiuţe, găsind în final un

şerveţel împăturit, mototolit şi puţin pătat. Îl desfăcu şi scoase o pastilă de un albastru puternic.

— O clipă, draga mea.

Am auzit-o coborând repede treptele şi ştiam că se dusese la bucătărie. Apoi din nou în camera mea, tot cu paşi rapizi. În mână avea un pahar cu lapte.

— Hai, Camille, ia pastila asta!

— Ce e *asta*?

— Medicament. Nu o să te infectezi şi o să cureţe toţi microbii de la mâncarea aia.

— Dar ce pastilă e? am întrebat din nou.

Pe piept îi apăru o pată roşie şi zâmbetul începu să-i tremure ca o lumânare în vânt. Era, dispărea, era, dispărea, totul într-o secundă.

— Camille, sunt mama ta şi te afli în casa mea.

Ochii îi erau sticloşi şi înroşiţi. M-am întors pe o parte şi încercam să mă lupt din nou cu un atac de panică. Era ceva rău. Făcusem ceva rău.

— Camille, deschide gura.

Voce calmă, îngrijorată. *Asistentă* începu să zvâcnească lângă umărul stâng.

Îmi amintesc că refuzam toate pastilele şi medicamentele ei când eram copil şi din cauza asta i-am pierdut afecţiunea. Îmi amintea de

Amma şi de pastila ei de Ecstasy, linguşitoare, dorind cu disperare ca eu să iau ceea ce ea îmi oferea. Refuzul avea consecinţe mult mai grave decât acceptarea. Mă ardea pielea în locurile în care mă frecase şi simţeam acea arsură satisfăcătoare care urma unei tăieturi. Mă gândeam la Amma şi la cât de mulţumită părea, înfăşurată în braţele mamei, fragilă şi transpirată.

M-am întors, am lăsat-o pe mama să îmi pună pastila pe limbă, să îmi toarne laptele pe gât şi să mă sărute.

În câteva minute adormisem, cu duhoarea respiraţiei plutind în visul meu ca o ceaţă acră. Maică-mea intrase în camera mea şi îmi spunea că sunt bolnavă. Se întinsese deasupra mea şi îşi pusese gura peste a mea. Îi puteam simţi respiraţia în gât. Apoi începu să mă ciugulească. Când se ridică, îmi zâmbea şi îmi aranja părul pe spate. Şi îşi scuipă în palmă dinţii mei.

Ameţită şi încinsă, m-am trezit seara, cu o dâră de salivă uscată de-a lungul gâtului. Eram slăbită. Mi-am înfăşurat un aşternut în jurul corpului şi am început din nou să plâng, când

mi-am adus aminte de cercul de piele din capul meu. *Doar îţi revii după drog acum*, îmi şopteam, mângâindu-mi obrazul. *O tunsoare nereuşită nu e chiar sfârşitul lumii. O să-ţi strângi părul în coadă de cal.*

Am ieşit pe hol clătinându-mă, cu picioarele mişcându-se de colo-colo şi cu gleznele umflate fără să-mi dau seama din ce motiv. La parter, maică-mea cânta. Am bătut la uşa Ammei şi am auzit un „Intră“ şoptit.

Stătea dezbrăcată pe podea în faţa căsuţei uriaşe de păpuşi, cu degetul în gură. Cercurile din jurul ochilor erau aproape vineţii, iar maică-mea îi bandajase complet şi fruntea şi pieptul. Amma îşi înfăşurase la rândul ei păpuşa favorită în şerveţele, pictate peste tot cu un marker roşu, şi o proţăpise în pat.

— Ţie ce ţi-a făcut? mă întrebă ea somnoroasă, zâmbind uşor.

M-am întors pentru a-mi vedea cercul de piele din cap.

— Şi mi-a dat o pastilă de la care mă simt ameţită şi mi-e greaţă.

— Albastră?

Am dat din cap.

— Da, îi place mult pastila asta, mormăi Amma. Adormi imediat încinsă şi cu o groază

de salivă, iar ea poate să-şi cheme prietenii pentru a le arăta în ce hal eşti.

— A făcut aşa ceva?

Mi se răci transpiraţia pe mine. Avusesem dreptate: urma să se întâmple ceva îngrozitor.

Amma dădu din umeri.

— Nu mă deranjează. Câteodată nu înghit pastila, doar mă prefac. Şi suntem amândouă mulţumite. Mă joc cu păpuşile sau citesc şi, când aud că vine, mă prefac că dorm.

— Amma?

M-am aşezat pe podea lângă ea şi i-am atins părul.

— Îţi dă multe pastile şi tot felul de medicamente?

— Doar când nu mă simt bine.

— Şi ce face atunci?

— Câteodată mă înfierbânt tare şi mă agit şi îmi face baie cu apă rece. Altă dată simt nevoia să vomit. Sau simt că tremur şi sunt slăbită şi vreau să dorm.

Se întâmpla din nou. Exact ca şi cu Marian. Îmi simţeam nodul din gât încordându-se. Am început iar să plâng, m-am ridicat, m-am aşezat la loc. Stomacul mi se strânsese. Mi-am strâns faţa în mâini. Şi eu, şi Amma eram bolnave *exact ca Marian*. Trebuia să se ajungă atât de

departe până să înţeleg în final, aproape douăzeci de ani mai târziu. Îmi venea să urlu de ciudă.

— Joacă-te cu mine cu păpuşile, Camille.

Fie nu observase, fie îmi ignora lacrimile.

— Nu pot, Amma, trebuie să mă întorc la lucru. Nu uita să te bagi în pat când urcă mama.

Mi-am tras nişte haine peste pielea care mă durea îngrozitor şi m-am privit în oglindă. *Ai gânduri nebuneşti. Nu eşti realistă. Dar eram, de fapt. Mama o ucisese pe Marian. Şi mama le omorâse pe fetiţele acelea.*

M-am împleticit spre baie şi am vomitat din nou apă fierbinte şi sărată, stropii toaletei înfiorându-mi pielea obrajilor când stăteam în genunchi. Când mi se relaxă stomacul, mi-am dat seama că nu eram singură. În spatele meu stătea mama.

— Sărăcuţa de ea, murmură.

Am plecat de lângă ea în patru labe. M-am sprijinit cu spatele de perete şi am privit-o.

— De ce te-ai îmbrăcat, dragă? spuse ea. Nu poţi pleca nicăieri în halul ăsta.

— Trebuie să ies puţin. Am ceva de lucru.

Aerul proaspăt o să-mi facă bine.

— Camille, treci înapoi în pat.

Vocea îi era agitată şi stridentă. Se duse lângă pat, trase aşternuturile şi le aranjă.

— Hai, draga mea, trebuie să ai grijă de sănătatea ta.

M-am ridicat cu greu în picioare, mi-am luat cheile de la maşină de pe măsuţă şi am trecut rapid pe lângă ea.

— Nu pot, mamă. Dar mă întorc repede.

Am lăsat-o pe Amma sus cu păpuşile ei bolnave şi am demarat din alee atât de repede, încât mi-am lovit bara din faţă în locul în care dealul ajungea la nivelul străzii. O femeie grasă care plimba un cărucior dădu din cap spre mine.

Am plecat spre nicăieri, încercând să îmi adun gândurile şi să îmi amintesc oamenii pe care îi mai cunoşteam din Wind Gap. Aveam nevoie de cineva care să îmi spună sigur că mă înşelam în privinţa Adorei sau că aveam dreptate. De cineva care o cunoştea bine pe Adora, care îmi ştia copilăria şi care rămăsese aici cât timp am fost eu plecată. M-am gândit imediat la Jackie O'Neele şi la bomboanele ei Juicy Fruit şi la mirosul de băutură şi bârfă.

Căldura ei maternă pentru mine şi comentariul care acum suna ca un avertisment: *Foarte multe s-au schimbat în rău*! Aveam nevoie de Jackie, aşa cum era acum, respinsă de Adora şi fără alte impedimente în preajmă, pentru că o ştia pe mama de o viaţă. Şi, evident, avea ceva de spus.

Casa lui Jackie era la doar câteva minute, o vilă modernă menită să pară o plantaţie de dinainte de război. Un puşti plictisit şi palid era călare pe o maşină de tuns iarba, fumând în timp ce trecea înainte şi înapoi în linii strânse. Spatele lui era acoperit de nişte coji uscate şi rupte, atât de mari încât păreau a fi răni. Încă un băiat care lua Met. Jackie ar fi trebuit să elimine intermediarul şi să-i dea cei 20 de dolari direct distribuitorului.

O ştiam pe femeia care îmi deschise uşa. Era Geri Shilt, colegă de liceu cu mine, dar cu un an mai mare. Purta o uniformă albă apretată, la fel ca Gayla, şi mai avea şi acum aluniţa aceea rotundă şi roz pe obraz, pentru care o compătimisem mereu. Văzând-o pe Geri, o figură atât de pedestră din trecut, îmi venea să mă întorc şi să plec cu maşina, lăsând în urmă toate grijile. Cineva atât de normal în lumea mea îmi punea la îndoială toate gândurile. Dar nu am plecat.

— Bună, Camille, cu ce te pot ajuta?

Nu părea deloc interesată de ce venisem de fapt, lipsă de curiozitate care o diferenţia clar de restul femeilor din Wind Gap. Probabil că nu avea nici prietene cu care să bârfească.

— Bună, Geri, nu ştiam că lucrezi la familia O'Neele.

— Nici nu ai fi avut de ce să ştii, îmi răspunse ea la fel de placid.

Cei trei băieţi ai lui Jackie, născuţi unul după altul, aveau acum, probabil, douăzeci şi ceva de ani: 20, 21 şi 22, cred. Îmi aduc aminte că erau graşi şi îndesaţi şi că purtau mereu pantaloni scurţi sintetici şi nişte inele mari de aur cu o piatră de un albastru puternic în centru, specifice Liceului Calhoon. Moşteniseră de la Jackie ochii anormal de rotunzi şi nişte dinţi albi şi lucioşi. Jimmy, Jared şi Johnny. Îi puteam auzi pe doi dintre ei, cel puţin, acum, aflaţi acasă în vacanţa de vară, jucând fotbal în grădina din spate. Din privirea ostentativ neinteresată a lui Geri, am înţeles că pentru ea, cel mai bun mod de a se înţelege cu ei era să îi evite cât mai mult.

— M-am întors...

— Ştiu de ce eşti aici, îmi spuse ea, fără să mă acuze, dar nici prea primitoare.

Era doar o afirmaţie. Pentru că eu reprezentam un alt obstacol în acea zi.

— Mama mea este prietenă cu Jackie şi mă gândeam...

— Ştiu care sunt prietenii lui Jackie, crede-mă, spuse ea.

Nu părea nerăbdătoare să mă lase să intru. Dar se uita la mine de sus în jos şi apoi la maşina din spatele meu.

— Jackie e prietenă cu multe dintre mamele prietenelor tale, adăugă Geri.

— Mmmm. Nu am prea mulţi prieteni pe aici zilele astea.

Chiar mă mândream cu chestia asta, dar am rostit cuvintele cu o tonalitate voit dezamăgită. Cu cât îi stârneam compasiunea, cu atât aveam şanse să intru mai repede în casă şi simţeam nevoia să vorbesc neapărat cu Jackie, înainte de a mă răzgândi.

— De fapt, chiar şi când locuiam aici, nu cred că am avut prea mulţi prieteni.

— Katie Lacey. Maică-sa e prietenă cu toată lumea.

Drăguţa de Katie Lacey, care mă târâse la petrecerea de consolare, ca să mă confrunte. Mi-o şi imaginam plimbându-se prin oraş în SUV-ul ei mare, cu fetele drăgălaşe cocoţate în

spate, perfect îmbrăcate, pregătite să domnească peste ceilalţi copii de la grădiniţă. Învăţaseră de la mămica să fie foarte rele în special cu fetiţele urâte, sărace, care nu voiau altceva decât să fie lăsate în pace. Dar cereau prea mult.

— Katie Lacey e o fată cu care îmi este ruşine că am fost vreodată prietenă.

— Ei, da, tu erai OK, spuse Geri.

În momentul ăla mi-am amintit că avea un cal pe nume Butter. Iar gluma era, bineînţeles, că până şi animalele lui Geri se îngrăşau{54}.

— Nu chiar.

Nu mă implicasem niciodată direct în acte de cruzime, dar nici nu le-am împiedicat vreodată. Stăteam mereu deoparte, ca o umbră agitată şi mă prefăceam că râd.

Geri rămase în continuare în dreptul uşii, trăgând de ceasul ieftin de la mână care era strâns precum un garou, pierdută, evident, în propriile ei amintiri, şi destul de triste, se pare.

De ce, oare, rămăsese în Wind Gap? Mă întâlnisem cu o grămadă de cunoscuţi zilele astea. Fete cu care copilărisem şi care nu au avut niciodată suficient curaj să plece. Era un oraş care respira resemnare prin cablul tv şi prin chioşcul din colţ. Cei care rămăseseră aici

erau la fel de izolaţi ca înainte. Fete drăguţe şi meschine precum Katie Lacey locuiau acum, cum era de aşteptat, în case renovate în stil victorian la câteva străduţe de casa mamei, jucau tenis la acelaşi club din Woodberry ca Adora şi făceau acelaşi drum regulat la St. Louis pentru cumpărături. Iar fetele urâte şi stigmatizate precum Geri Shilt erau blocate în a strânge mizeria celor frumoase, cu capetele plecate posac, aşteptându-se la alte abuzuri. Probabil că nu erau suficient de puternice sau de deştepte ca să plece de aici. Femei fără imaginaţie. Aşa că rămâneau în Wind Gap şi îşi retrăiau la nesfârşit copilăria. Iar eu era acum blocată lângă ele şi nu reuşeam să mai scap.

— Stai să-i spun lui Jackie că ai venit.

Geri merse până la scările din spate, ocolind prin sufragerie şi evitând geamul de sticlă al bucătăriei, prin care ar fi observat-o băieţii lui Jackie.

Camera în care m-a condus era obscen de albă, cu nişte dâre de culoare, ca şi cum ar fi fost pictată cu mâna de un copil. Perne roşii, draperii galben-albastre, o vază verde lucioasă, decorată cu flori roşii din ceramică. O fotografie ridicolă alb-negru a lui Jackie, cu părul tapat, cu gheruţe de păr îndoite sub bărbie, atârna

deasupra şemineului. Arăta ca un pudel superdichisit.

Chiar şi în starea mizerabilă în care eram, am reuşit să râd.

— Dragă Camille!

Jackie străbătu camera cu braţele desfăcute. Purta o rochie de casă din satin şi nişte cercei cu diamante cât nişte pietre.

— Ai venit să mă vezi! Dar arăţi groaznic, draga mea. Geri, adu-ne, te rog, două pahare de Bloody Mary, dulceaţă!

Expiră în faţa mea. La propriu, apoi spre Geri. Cred că era felul ei de a râde. Geri rămăsese în uşă până când Jackie îşi trosni palmele spre ea.

— Vorbesc serios, Geri. Şi nu uita să pui sare pe margine de data asta!

Apoi se întoarse spre mine:

— E foarte greu să găseşti un ajutor de nădejde zilele astea, şuşoti ea cu superioritate, fără să-şi dea seama că nimeni nu vorbeşte în realitate în felul ăsta.

Sunt sigură că Jackie se uita la televizor întruna, cu băutura într-o mână şi telecomanda în cealaltă, cu draperiile lăsate, în timp ce show-urile de dimineaţă se transformau în seriale, dezbateri, apoi reluări, comedioare,

seriale poliţiste şi filme la ore târzii din noapte, despre femei violate, urmărite, trădate sau ucise.

Geri aduse o tavă cu paharele de Bloody Mary şi nişte castronaşe cu ţelină, murături şi măsline şi, potrivit, ordinelor, trase draperiile şi plecă. Jackie şi cu mine rămăseserăm tăcute în lumina slabă, în camera îngrozitor de rece din pricina aerului condiţionat, şi ne-am privit una pe alta timp de câteva secunde. Apoi Jackie se aplecă şi trase sertarul măsuţei de cafea. Avea în el trei sticluţe de ojă, o Biblie rufoasă şi mai mult de douăsprezece cutii portocalii de medicamente. Mi-am amintit de Curry şi de spinii de trandafir.

— Anestezice? Am unele bune.

— Cred că trebuie să îmi păstrez ultima rămăşiţă de raţiune care mi-a mai rămas, i-am răspuns eu, fără să ştiu sigur dacă glumea sau nu. Dar se pare că tu ţi-ai putea deschide un magazin cu ce ai acolo.

— Sigur că da, sunt o norocoasă.

Îi puteam adulmeca furia amestecată cu suc de roşii.

— OxyContin, Percocet, Percodan, toate noutăţile de care face rost doctorul meu. Dar, trebuie să recunosc, sunt grozave.

Îşi turnă câteva pastiluţe albe în mână şi le aruncă la loc în cutie, zâmbind spre mine.

— De ce suferi? am întrebat-o, aproape temându-mă de răspunsul ei.

— Asta e cea mai frumoasă parte, draga mea. Nimeni nu ştie, ai dracu'. Unul mi-a spus că am lupus, altul că am artrită, iar altul că este un sindrom al sistemului imunitar. Iar doi mi-au spus că totul e doar în imaginaţia mea.

— Tu ce crezi?

— Ce cred *eu*? întrebă ea şi îşi dădu ochii peste cap. Eu cred că, atâta vreme cât îmi dau pastilele astea, nici nu mă interesează prea tare ce am. (Râse din nou.) Sunt foarte grozave pastilele astea.

Nu ştiu dacă încerca să pară doar vitează sau chiar devenise dependentă.

— Sunt surprinsă că Adora nu s-a înscris până acum în clubul bolnavelor. Mă gândeam că, o dată ce eu mă declar bolnavă, ea trebuia să ridice miza, nu? Dar ea nu are cum să se îmbolnăvească de un caraghios de lupus, nu? O să găsească o cale să capete... nu ştiu, cancer la creier. Nu?

Sorbi iar din băutură şi îi rămase o dungă de suc şi de sare pe buza de sus, care o făcea să pară umflată. A doua înghiţitură o calmă şi, aşa

cum făcuse şi la înmormântarea lui Natalie, se uită fix la mine de parcă încerca să îmi memoreze chipul.

— Doamne, mi se pare aşa ciudat să te văd mare, spuse ea, mângâindu-mi genunchiul. De ce te-ai întors aici, draga mea? E totul în regulă acasă? Probabil că nu. E vorba de... mama ta?

— Nu, nimic de genul ăsta.

Mă everva că eram atât de transparentă.

— Oh.

Păru descurajată şi îşi trecu mâna peste rochie ca într-un film alb-negru. Nu aşa trebuia să mă port, uitasem că aici trebuie să bârfeşti pe faţă.

— Adică, scuză-mă, nu am fost complet sinceră. Chiar vreau să vorbim despre mama.

Jackie se înveseli imediat.

— Nu prea poţi să o înţelegi, aşa-i? Ori înger, ori drac, ori amândouă.

Îşi puse o pernă verde de satin sub fund şi îşi aşează picioarele în poala mea.

— Dulceaţă, vrei să mi le masezi puţin? Sunt curate.

De sub canapea trase o pungă de bomboane de genul celor care se agaţă în pom şi şi-o aşează pe burtă.

— Oh, Doamne, va trebui să scap de ele mai

târziu, dar cel puţin o să aibă gust bun pe gât în jos.

Am profitat de acest moment de relaxare.

— Mama a fost mereu... cum e acum?

Îmi dădeam seama de ciudăţenia întrebării, dar Jackie chicoti o dată, ca o vrăjitoare.

— În ce sens, dulceaţă, adică frumoasă, fermecătoare, îndrăgită, malefică?

Dădea din degetele de la picioare când îşi deschidea câte o bomboană de ciocolată.

— Masează.

Am început să-i frec picioarele reci, cu călcâie aspre ca o carapace de ţestoasă.

— Adora. Ei, la naiba. Adora era bogată şi frumoasă, iar părinţii ei nebuni conduceau oraşul ăsta. Ei au adus fabrica de porci în Wind Gap, creând sute de slujbe. Pe atunci era şi o plantaţie de nuc. Ei trăgeau toate sforile pe aici. Toată lumea îi pupa în cur pe cei din familia Preaker.

— Dar viaţa ei acasă... cum era?

— Adora era... foarte dădăcită. Niciodată nu am văzut-o pe bunică-ta Joya zâmbind la Adora sau mângâind-o cu drag, dar nici nu-şi putea lua mâinile de pe ea. Tot timpul îi aranja părul, îi îndrepta hainele şi... ah, da, făcea *chestia* asta. În loc să îşi lingă degetul pentru a şterge o

urmă, ea o lingea pe Adora. O prindea de cap şi o lingea. Când Adorei i se cojea pielea de la soare, tuturor ni se întâmpla chestia asta, nu ştiam noi de cremele astea cu protecţie, ca voi, Joya se aşeza lângă mama ta, îi dădea jos cămaşa şi îi jumulea fâşiile lungi de piele uscată. Lui Joya îi plăcea la nebunie să facă asta.

— Jackie...

— Nu mint! Să îţi vezi prietena dezbrăcată în pielea goală şi... cojită. Ca să nu mai spun că mama ta se simţea rău tot timpul. Întotdeauna avea câte un ac sau câte o perfuzie băgate în ea.

— De ce era bolnavă?

— Câte puţin din fiecare. Dar în mare parte era stresul de a trăi lângă Joya. Avea unghiile lungi şi nedate cu ojă, ca ale unui bărbat. Iar părul îl purta lung pe spate şi îl lăsase aşa argintiu, nu îl vopsea.

— Şi bunicul meu ce făcea în acest timp?

— Nu ştiu. Nici nu mai ştiu cum îl chema. Herbert, parcă? Sau Herman? Nu prea era prin preajmă, iar când era... tăcea... sau... plutea departe. Cunoşti genul. Ca Alan.

Mai scoase o ciocolată şi îşi mişcă degetele în mâinile mele.

— Ştii, faptul că te-a născut ar fi trebuit să o

dea gata pe maică-ta.

Avea o nuanţă de reproş în glas, de parcă nu reuşisem să îndeplinesc o sarcină simplă.

— Pentru orice altă fată, pe vremea aia, dacă rămânea gravidă înainte de căsnicie, totul era terminat. Dar mama ta a avut întotdeauna un fel aparte de a-i face pe oameni să aibă grijă de ea. Pe oameni, nu numai pe băieţi, chiar şi fetele simţeau asta, şi mamele lor, şi profesoarele.

— De ce oare?

— Dragă Camille, o fată frumoasă scapă cu orice dacă se poartă cum trebuie. Cu siguranţă că ştii lucrul ăsta. Gândeşte-te la câte lucruri au făcut pentru tine băieţii de-a lungul anilor, lucruri pe care nu le-ar fi făcut dacă nu aveai faţa asta drăgălaşă. Şi dacă băieţii se poartă frumos, şi fetele se poartă frumos. Adora şi-a jucat acea sarcină minunat: mândră, dar oarecum rănită şi foarte discretă. Tatăl tău venise în acea vizită plin de încredere, după care nu s-au mai văzut niciodată. Mama ta nu a vorbit deloc despre asta. Ai fost numai a ei încă de la început. Şi asta a omorât-o pe Joya. Fata ei avea ceva înăuntru la care ea nu putea ajunge.

— Mama s-a mai simţit rău după moartea lui

Joya?

— S-a simţit bine o vreme, spuse Jackie deasupra paharului. Dar imediat s-a născut Marian şi după aia nu a mai avut timp să se simtă rău.

— Mama era...

Îmi simţeam gâtul inundat de emoţia plânsului, aşa că m-am oprit şi am înghiţit nişte votcă.

— Mama era... o persoană amabilă?

Jackie chicoti din nou. Mai scoase o ciocolată, iar caramelul i se lipi pe dinţi.

— Asta încerci să afli? Dacă era amabilă?

Se opri.

— *Tu* ce crezi? adăugă ea, strâmbându-se la mine.

Jackie scotoci iar în sertar, deşurubă trei cutii cu pastile, luă câte una din fiecare şi le aranjă în ordinea mărimii pe spatele mâinii stângi.

— Nu ştiu, nu am fost niciodată prea apropiate.

— Dar ai fost aproape *de* ea. Nu te juca cu mine, Camille. Mă oboseşti. Dacă credeai că mama ta era o persoană amabilă, nu ai mai fi în casa prietenei ei celei mai bune, întrebând dacă era sau nu amabilă.

Jackie luă fiecare pastilă, de la cea mai mare la cea mai mică, le băgă în ciocolată şi le înghiţi. Pieptul îi era plin de ambalaje, dunga roşie de la băutură îi umbrea încă buza, iar o dâră subţire şi cleioasă îi atârna pe dinţi. Picioarele începuseră să-i transpire în mâinile mele.

— Îmi pare rău, ai dreptate, am spus. Dar, totuşi, crezi că e... bolnavă?

Jackie se opri din mestecat, îşi puse mâna pe mine şi oftă.

— O să îţi spun cu voce tare, pentru că m-am gândit prea mult la chestia asta, iar gândurile mă cam păcălesc acum, se ascund de mine, ştii?

Se aplecă şi mă strânse de mână.

— Adora vrea să vă devoreze şi, dacă nu o lăsaţi, o să vă fie şi mai rău. Uită-te la ce se întâmplă cu Amma. Şi uită-te la ce s-a întâmplat cu Marian.

Da. Chiar sub sânul stâng, *legătură* începu să sune.

— Deci asta crezi? am insistat eu. *Spune-o*.

— Cred că e bolnavă şi mai cred că ce are ea e contagios, şopti Jackie, iar mâinile ei tremurânde agitau cuburile de gheaţă din pahar. Şi mai cred că e timpul să pleci, dulceaţă.

— Îmi pare rău, nu am vrut să te deranjez prea mult.

— Am vrut să spun să pleci din Wind Gap. Nu eşti în siguranţă aici.

La mai puţin de un minut după aceea închideam uşa lui Jackie în urma mea, lăsând-o să-şi admire portretul din fotografia de deasupra şemineului.

Paisprezece

Aproape că m-am împiedicat pe treptele lui Jackie, pentru că nu îmi mai simţeam picioarele. În spatele meu îi puteam auzi pe băieţi intonând imnul de fotbal al Liceului Calhoon. Am condus până la primul colţ, am parcat sub câţiva pomi cu mure şi mi-am pus capul pe volan.

Oare maică-mea chiar era nebună? Şi Marian? Amma şi cu mine? Câteodată mă gândesc că fiecare femeie are o boală în ea, care aşteaptă momentul propice să răbufnească. Am cunoscut o grămadă de femei *bolnave* în viaţa mea. Femei cu *situaţii.* Femei cu dureri cronice, cu boli care escaladau în permanenţă. Bărbaţii, normal, au şi ei câte o fractură de oase, de spate, o operaţie sau două, poate, îşi mai scot o

amigdală sau îşi pun o placă de plastic la şold. Femeile, în schimb, *se consumă*. Nici nu e de mirare, de altfel, luând în considerare traficul la care este supus corpul unei femei. Tampoane şi sterilete. Pule, degete, vibratoare şi multe altele, printre picioare, pe la spate sau în gură. Bărbaţilor le place foarte tare să bage tot felul de lucruri în femei, nu-i aşa? Castraveţi, banane sau sticle, un şirag de perle sau un marker, un pumn chiar. O dată, un tip a vrut să-mi bage înăuntru un aparat walkie-talkie. Am refuzat.

Bolnav şi mai bolnav şi din ce în ce mai bolnav. Ce era adevărat şi ce era imaginar în toată povestea asta? Amma era într-adevăr bolnavă şi avea nevoie de medicamentele maică-mii sau chiar pastilele ei îi făceau rău Ammei? Oare pastila ei albastră m-a făcut să vomit sau m-a ajutat să nu mă simt mai rău?

Oare Marian mai murea dacă nu era Adora mama ei?

Ştiam că trebuie să îl sun pe Richard, dar nu aveam ce să-i spun. Mi-era frică. Eram plină de venin. Voiam să mor. Am condus înapoi pe lângă casa mamei şi apoi spre est spre fabrica de porci şi am parcat la Heelah’s, acel bar reconfortant fără geamuri, unde oricine o recunoştea pe fata patroanei, o lăsa în pace cu

gândurile ei.

Localul puţea a sânge de porc şi a pişat. Chiar şi floricelele din castroanele de pe bar puţeau a carne. Doi bărbaţi cu şepci şi haine de piele, cu mustăţi lungi şi nişte mutre acre, priviră în sus o secundă, apoi din nou spre pahare. Barmanul îmi turnă whiskey-ul fără să spună ceva. Din difuzoare se auzea bâzâitul unui cântec al lui Carole King. La cel de-al doilea pahar, barmanul se aplecă spre mine şi mă întrebă:

— Pe el îl cauţi?

John Keene stătea prăbuşit lângă un pahar de băutură în singurul separeu al localului, ciupind încontinuu marginea decojită a mesei. Pielea lui albă era de un roşu-pestriţ de la alcool, iar după buzele umede şi după felul în care îşi plescăia limba mi-am dat seama că deja vomitase o dată. Mi-am luat paharul şi m-am aşezat pe scaunul din faţa lui, fără să spun nimic. El zâmbi şi întinse mâna peste masă pentru a o atinge pe a mea.

— Bună, Camille. Ce mai faci? Arăţi foarte bine şi îngrijită.

Privi în jurul lui.

— E... Aici e foarte murdar.

— Eu sunt bine, cred, John. Tu eşti bine?

— Oh, da, sigur, mă simt grozav. Sora mea a fost ucisă, eu sunt pe cale de a fi arestat, iar prietena mea, care s-a lipit de mine ca un clei de când am venit în oraşul ăsta putrezit, îşi dă seama că eu nu prea mai valorez cine ştie ce. Nu că mi-ar păsa prea tare. E drăguţă, dar nu...

— Nu mă mir, i-am spus eu.

— Da, da. Oricum voiam să mă despart de ea dinainte de Natalie. Acum nu mai pot.

Un asemenea gest ar fi disecat de tot oraşul, inclusiv de Richard. *Oare ce înseamnă? Cum îi demonstrează asta vinovăţia?*

— Şi nici în casa părinţilor mei nu vreau să mă întorc, mormăi el. Mai bine mă duc în nenorocitele astea de păduri şi mă sinucid decât să mă întorc printre lucrurile lui Natalie, care toate se holbează la mine.

— Nu te condamn.

Ridică solniţa şi începu să o învârtă în jurul mesei.

— Tu eşti singura persoană care mă înţelege, cred, spuse el. Ce înseamnă să pierzi o soră şi toată lumea să se aştepte să accepţi situaţia. Să treci mai departe. Tu *ai trecut mai departe*?

Rostise cuvintele cu atâta amărăciune, încât mă aşteptam să-i văd limba îngălbenită.

— Niciodată nu treci mai departe, am spus. E

ca o infecţie. Pe mine m-a distrus.

Îmi făcea bine să spun asta cu voce tare.

— De ce li se pare tuturor ciudat că o jelesc pe Natalie?

John scăpă solniţa, care căzu pe podea. Barmanul ne aruncă o privire nemulţumită. Am luat-o de jos, am aşezat-o pe masă lângă mine şi am aruncat puţină sare peste umăr, pentru norocul amândurora.

— Cred că oamenii se aşteaptă să accepţi totul mai uşor atunci când eşti tânăr. În plus, tu eşti băiat. Băieţii nu prea sunt emotivi.

Pufni.

— Părinţii mi-au cumpărat o carte despre cum să accepţi moartea: *Bărbaţi care jelesc*. Zice că, uneori, e bine să te ascunzi, să negi realitatea. Negarea asta poate fi benefică pentru bărbaţi. Aşa că am încercat, timp de o oră, să mă prefac că nu îmi pasă. Şi, pentru puţin timp, chiar am reuşit. Am stat în camera mea de la Meredith şi m-am gândit la... rahaturi. Mă holbam pe fereastră la bucata asta de cer albastru şi îmi spuneam *E bine, e bine, e bine*. Ca un copil. Şi când am terminat, am ştiut sigur că nimic nu mai era bine de acum înainte. Chiar dacă o să-l prindă pe criminal, nu va mai fi bine. Nu ştiu de ce tot spune lumea că o să fie

mai bine după ce arestează pe cineva. Dar acum se pare că eu voi fi acea persoană.

Râse cu un grohăit şi dădu din cap.

— O, futu-i! E o nebunie.

Şi apoi grav:

— Mai vrei un pahar? Mai bei un pahar cu mine?

Era terminat, clătinându-se cu greutate, dar nu aş fi putut răpi vreodată unui coleg de suferinţă uşurarea unei pierderi a cunoştinţei. Câteodată, asta e calea cea mai raţională. Întotdeauna am crezut că luciditatea e potrivită pentru cei cu inima tare. M-am dus la bar pentru încă un rând şi m-am întors cu două pahare de whiskey, al meu fiind dublu.

— E ca şi cum le-ar fi ales pe cele două fete din Wind Gap care erau în stare să gândească singure şi apoi le-a omorât, spuse John.

Sorbi din whiskey.

— Crezi că surorile noastre ar fi fost prietene?

În locul acela imaginar poate, unde amândouă trăiau şi unde Marian ar fi rămas pentru totdeauna copil.

— Nu, am spus şi am izbucnit în râs.

Râse şi el.

— Vrei să spui că sora ta moartă e prea bună

pentru sora mea moartă? mormăi el.

Amândoi am râs şi de data asta, dar ne-am potolit repede şi ne-am întors din nou privirea spre pahare. Deja mă simţeam ameţită.

— Nu eu am ucis-o pe Natalie, şopti el.

— Ştiu.

Îmi ridică mâna şi o puse peste a lui.

— Avea unghiile date cu ojă. Când au găsit-o. Cineva i-a făcut unghiile, mormăi el.

— Poate ea şi le făcuse.

— Lui Natalie nu-i plăceau deloc chestiile astea. Abia suporta o perie în păr.

Câteva minute am tăcut. Carole King îi cedase microfonul lui Carly Simon. Voci feminine de folk într-un bar de măcelari.

— Eşti foarte frumoasă, spuse John.

— Şi tu la fel.

John agită cheile în parcare, dar mi le-a dat imediat mie când i-am spus că este prea beat pentru a putea conduce. Nu că eu aş fi fost altfel. L-am urnit cu greu până la casa lui Meredith, dar dădu din cap şi mă rugă să-l duc la motelul din afara oraşului. Acelaşi la care stătusem şi eu când m-am întors aici, un mic refugiu unde te puteai pregăti pentru Wind Gap şi pentru greutatea lui.

Am condus până acolo cu geamurile lăsate, iar aerul cald al nopţii sufla cu putere înăuntru, lipindu-i lui John tricoul de piept şi fluturându-mi mânecile largi. În afară de părul subţire de pe cap, corpul lui era destul de golaş. Chiar şi pe braţe avea doar câteva fire de păr la bază. Părea gol, ca şi cum avea nevoie de un acoperământ.

Am plătit camera, numărul 9, pentru că John nu avea nicio carte de credit şi i-am deschis uşa, l-am aşezat pe pat şi i-am adus un pahar de plastic cu apă la temperatura camerei. El îşi privea picioarele şi refuză apa.

Scurse paharul dintr-o înghiţitură şi îl lăsă să se rostogolească pe marginea patului. Îmi prinse mâna. Am încercat să mă îndepărtez, mai mult din instinct, dar el mă strânse mai tare.

— Am văzut asta şi ieri, spuse el, plimbându-şi degetul pe conturul literei *m* din *mizerabil*, ascuns sub mâneca stângă a bluzei. Întinse cealaltă mână şi îmi atinse faţa.

— Pot să mă uit?

— Nu.

Am încercat din nou să mă îndepărtez.

— Lasă-mă să văd, Camille.

Mă ţinea strâns de mână.

— Nu, John. Nimeni nu poate să vadă.

— Eu pot.

Îmi ridică mâneca şi îşi miji ochii. Încerca să înţeleagă liniile de pe pielea mea. Nu ştiu de ce îl lăsasem. Avea o privire curioasă şi dulce. Iar eu eram slăbită în ziua aceea. Şi mă săturasem să mă feresc mereu. Mai mult de zece ani nu făcusem altceva decât să mă ascund, să nu am niciun contact cu nimeni – cu niciun prieten, cu nicio sursă, nici măcar cu fata de la casieria din supermarket – pentru că anticipam deja care cicatrice avea să se arate prima. Lasă-l pe John să vadă. Te rog, lasă-l să vadă. Nu trebuia să mă ascund de cineva care îndrăgea indiferenţa atât de mult cum o făceam eu.

Îmi ridică şi cealaltă mânecă şi aveam acum ambele braţe dezgolite, atât de goale că parcă mi se oprea respiraţia.

— Nimeni nu a mai văzut asta?

Am dat din cap negativ.

— Cât timp ai făcut aşa ceva?

— Mult timp.

Se uita uimit la mâinile mele şi ridică mânecile mai sus. Mă sărută în mijlocul lui *obosit*.

— Aşa mă simt eu, spuse el, trecându-şi degetele pe cicatrice până când pielea mi se înfioră sub atingerea lui. Lasă-mă să văd tot!

Îmi scoase bluza pe cap, în timp ce eu stăteam ca un copil ascultător. Îmi scoase apoi pantofii şi ciorapii şi îmi trase pantalonii. Rămăsesem în sutien şi în chiloţi şi tremuram în camera rece, sub adierea îngheţată a aerului condiţionat. John trase aşternutul şi mă îndemnă să mă sui în pat, iar eu am acceptat, simţindu-mi pielea fierbinte şi rece în acelaşi timp.

Îmi ridică mâinile, picioarele şi mă întoarse pe spate. Mă citea. Spunea cuvintele cu voce tare, mânios şi absurd totodată: *cuptor, greţos, castel.* Şi-a dat şi el hainele jos, pentru a nu fi parcă, în avantaj, le aruncă pe podea grămadă şi continuă să citească: *coc, dispreţuitor, amestec, perie*. Îmi desfăcu repejor sutienul în faţă cu o mişcare rapidă a degetelor şi îl trase de pe mine. *Floare, doză, sticlă, sare*. Era excitat. Îmi atinse sfârcurile cu limba şi era pentru prima dată când lăsam un bărbat să facă asta, după ce începusem să mă tai. În paisprezece ani.

Mâinile lui mă pipăiau peste tot, iar eu le lăsam: pe spate, pe sâni, pe coapse, pe umeri. Limba lui era în gura mea, în jos pe gât, peste sfârcuri, între picioare şi înapoi în gură. Îmi simţeam gustul în gura lui. Cuvintele erau tăcute. Mă simţeam exorcizată.

L-am tras în mine şi a ejaculat rapid şi tare şi a luat-o de la capăt. Îi simţeam lacrimile scurgându-se pe umerii mei în timp ce intra în mine. Am adormit înlănţuiţi unul de altul (un picior atârnând aici, un braţ sub cap mai încolo) şi un singur cuvânt a pufnit o dată: *prezicere*. Era bine, era rău, nu ştiam. Atunci am preferat să cred că era bine. Fată nebună.

Dimineaţa devreme, lumina răsăritului făcea crengile să pară a fi sute de mânuţe mici prin fereastra camerei. Am mers goală până la chiuvetă pentru a umple paharul cu apă, amândoi fiind mahmuri şi însetaţi, iar lumina slabă îmi atinse cicatricele şi cuvintele prinseră din nou viaţă. Iertarea se încheiase. Buza de sus mi se strâmbă involuntar la vederea pielii mele şi mi-am înfăşurat un prosop în jurul corpului înainte de a intra din nou în pat.

John sorbi puţin din apă, îmi sprijini capul şi mă ajută şi pe mine să beau, apoi sorbi lichidul. Degetele lui atingeau prosopul. Eu îl ţineam însă strâns, ca pe o învelitoare peste sânii mei şi am dat din cap.

— Ce se întâmplă? îmi şopti în ureche.

— Asta este lumina neiertătoare a dimineţii, am şoptit şi eu. E vremea să lăsăm iluziile la o

parte.

— Care iluzii?

— Că totul poate fi în regulă, i-am spus eu şi l-am sărutat pe obraji.

— Hai să nu facem încă asta, spuse el şi mă luă în braţe.

În braţele acelea slabe şi fără păr. Braţe de băiat. Îmi tot spuneam lucrurile astea, dar mă simţeam bine şi în siguranţă. Frumoasă şi curată. Mi-am apropiat faţa de gâtul lui şi l-am mirosit: alcool şi loţiune de ras, genul acela care îţi dă un fior rece ca gheaţa. Când am deschis din nou ochii, am văzut pe fereastră luminile roşii ale unei maşini de poliţie.

Bang, bang, bang. Uşa se zguduia de parcă mai avea puţin să cadă.

— Camille Preaker! Sunt şeriful Vickery! Deschide imediat dacă eşti înăuntru!

Ne-am înşfăcat imediat hainele răvăşite, iar ochii lui John erau la fel de îngroziţi ca ai unei păsări. Sunetul cataramelor şi al foielii disperate ne-ar fi dat de gol, oricum. Sunete agitate, vinovate. Am aruncat aşternuturile înapoi pe pat, mi-am trecut degetele prin păr, iar în timp ce John încerca să capete o poziţie relaxată, dar foarte ciudată, în spatele meu, cu degetele prinse în cataramă, am deschis uşa.

Era Richard. Cu o cămaşă albă foarte bine călcată, cu o cravată foarte bine întinsă şi cu un zâmbet care se stinse imediat ce îl văzu pe John. Vickery stătea lângă el şi îşi freca mustaţa, de parcă avea o iritaţie sub ea, şi, după ce îşi plimbă ochii de la mine la John, se întoarse spre Richard.

Richard nu spunea nimic, doar mă privea, apoi îşi încrucişă braţele şi trase adânc aer în piept. Sunt sigură că în cameră plutea mirosul de sex.

— Ei, bine, se pare că eşti în regulă, spuse el. Încercă să zâmbească..

Ştiam că se chinuia foarte mult, pentru că pielea de deasupra gâtului era la fel de roşie ca cea a unui personaj înfuriat din desene animate.

— Ce mai faci, John? Eşti bine?

— Sunt bine, mulţumesc, şi veni mai în faţă pentru a fi lângă mine.

— Donşoară Preaker, mama ta ne-a sunat cu ceva ore în urmă pentru că nu ai mai ajuns acasă, mormăi Vickery. Zicea că eşti puţin bolnavă, că ai suferit o cădere, ceva de genu' ăsta. Era foarte îngrijorată. Foarte îngrijorată. Şi mai ales cu toată nenorocirea asta de acum, nu poţi fi niciodată prea atent. Dar bănuiesc că o să se bucure să afle că eşti... aici.

Ultima parte a frazei sunase ca o întrebare, la care însă nu aveam de gând să răspund. Lui Richard îi datoram o explicaţie. Lui Vickery, nu.

— Pot să o sun eu pe mama, mulţumesc. Dar mulţumesc pentru grijă.

Richard privea în jos, îşi muşca buza, era prima dată şi singura când îl vedeam tulburat. Mi se înnodă stomacul de greaţă şi de teamă. Oftă o dată, o respiraţie lungă şi puternică, îşi duse mâna la buze, mă privi în ochi şi apoi se uită la John. Eram ca nişte copii prinşi făcând prostii.

— Hai, John, te ducem acasă, spuse Richard.

— Mă duce Camille, dar mulţumesc, detectiv Willis.

— Ai vârsta necesară pentru asta, fiule? întrebă Vickery.

— Are 18 ani, spuse Richard.

— Atunci e în regulă, vă urez o zi bună la amândoi, spuse Vickery, după care şuieră un zâmbet în direcţia lui Richard şi mârâi „că o noapte bună aţi avut deja“.

— Te sun mai târziu, Richard, am spus eu.

Ridică o mână şi o flutură dezamăgit spre mine, după care se întoarse şi se urcă în maşină.

John şi cu mine am parcurs drumul spre casa

părinţilor lui în tăcere, iar el avea de gând să încerce să locuiască în camera de la subsol. Mormăia o melodie din anii ’50 şi bătea ritmul cu unghiile în mânerul uşii.

— Cât de rea crezi că a fost faza asta? întrebă el în cele din urmă.

— Pentru tine, nu cred că a fost rea. Demonstrează că eşti un băiat american normal, cu un apetit sănătos pentru femei şi pentru sex ocazional.

— Dar nu a fost ocazional. Nu simt deloc aşa. Tu aşa simţi?

— Nu. Am folosit un cuvânt greşit. A fost exact invers, am spus eu. Dar am mai mult de zece ani decât tine şi scriu despre crima care... e un conflict de interese. Reporteri mult mai buni decât mine au fost daţi afară pentru aşa ceva.

Simţeam lumina soarelui pe faţă, ridurile de la ochi şi vârsta care mă apăsa. Faţa lui John, chiar dacă băuse toată noaptea şi dormise foarte puţin, era netedă ca o petală.

— Noaptea trecută. Tu m-ai salvat. Ceea ce ai făcut tu m-a salvat. Dacă nu rămâneai cu mine, aş fi făcut probabil ceva foarte rău. Sunt sigur de asta, Camille.

— Şi eu m-am simţit foarte bine cu tine, i-am răspuns şi chiar aşa era, dar mi s-a părut că

aceste cuvinte aveau sonoritatea înşelătoare a mamei.

L-am lăsat pe John la o stradă mai încolo de casa părinţilor săi, iar sărutul lui îmi atinse obrazul când încercam să plec. *Nu are cum să dovedească cineva că s-a întâmplat ceva între noi*, mă gândeam eu în acel moment.

M-am îndreptat către Strada Principală şi am parcat în faţa secţiei de poliţie. Unul dintre felinare era încă aprins. Era 5:47 dimineaţa. În hol nu era încă niciun ofiţer de serviciu, aşa că am sunat alarma de noapte. Odorizantul de cameră de lângă mine tocmai şuierase o aromă de lămâie. Am sunat iar clopoţelul şi Richard apăru în spatele geamului de la uşa masivă care ducea spre birouri. A rămas o secundă pentru a mă privi şi mă aşteptam să îmi întoarcă din nou spatele, aproape că îmi doream să facă asta, dar el deschise uşa şi veni în hol.

— Cu ce vrei să începi, Camille?

Se aşeză pe unul dintre scaunele umflate şi îşi propti capul în mâini. Cravata îi atârna între picioare.

— Nu era ceea ce părea, Richard, am spus eu. Ştiu că sună ca un clişeu, dar e adevărat. *Negare negare negare.*

— Camille, la mai puţin de patruzeci şi opt de ore după ce noi doi am făcut sex, te găsesc într-o cameră de motel cu principalul suspect într-un caz de crimă pe care eu îl conduc. Chiar dacă nu e ce părea a fi, oricum e grav.

— Dar nu el e criminalul, Richard. Ştiu sigur că nu el a făcut-o.

— Zău? Despre asta discutaţi când şi-a băgat-o în tine?

Furie, foarte bine, mă gândeam eu. *La asta pot să fac faţă. Mult mai bine decât la disperarea cu capul în mâini.*

— Nu s-a întâmplat nimic de genul ăsta, Richard. L-am găsit la Heelah's beat criţă şi chiar m-am temut că îşi poate face rău. L-am dus la motel pentru că voiam să rămân cu el şi să-i ascult povestea. Am nevoie de el pentru articol. Şi ştii ce-am aflat? Am aflat că ancheta ta l-a distrus pe băiatul ăsta, Richard. Şi mai rău, eu nu cred că tu îl bănuieşti pe el.

Numai ultima propoziţie era în întregime adevărată şi nu mi-am dat seama de asta până ce nu am rostit toate cuvintele. Richard era un tip isteţ, un poliţist excelent, foarte ambiţios, care lucra pentru prima dată la un caz major şi toată comunitatea îi sufla în ceafă pentru o arestare, iar el nu găsise încă nimic concret.

Dacă ar fi găsit mai multe dovezi împotriva lui John, l-ar fi arestat de mult.

— Camille, în ciuda a ceea ce crezi tu, nu ştii chiar totul despre cazul ăsta.

— Richard, crede-mă, nici nu am crezut vreodată că ştiu. Nu m-am simţit altceva decât un străin inutil în povestea asta. În schimb, tu ai reuşit să mă fuţi şi să rămâi la fel de implacabil. Nimic nu-ţi scapă.

— Ah, deci încă eşti ofticată din cauza asta? Credeam că tu eşti o fată rea, dură.

Tăcere. Un şuierat de lămâie. Puteam auzi încet şi ticăitul ceasului argintiu de la mâna lui Richard.

— Lasă-mă să mă revanşez faţă de tine, i-am spus.

Eram din nou pe pilot automat, ca în zilele de altădată: încercam cu disperare să îi fac pe plac, să îl fac să se simtă bine, să mă placă din nou. Pentru câteva minute, în noaptea trecută, m-am simţit în siguranţă, iar apariţia lui Richard la uşă distrusese şi ce mai rămăsese din calmul meu aparent. Şi voiam să mă simt din nou aşa.

M-am lăsat uşor pe genunchi şi am încercat să-i desfac pantalonii. O secundă, el îşi aşează mâna pe capul meu. Apoi mă apucă cu putere

de umeri.

— Camille, Doamne, ce faci?

Îşi dădu seama că mă strânge prea tare şi îmi dădu drumul, ridicându-mă în picioare.

— Vreau doar să fie totul în regulă între noi, cum era înainte.

Mă jucam cu unul dintre nasturii de la cămaşa lui, pentru că nu-l puteam privi în ochi.

— Nu aşa se rezolvă problema, Camille, spuse el.

Mă sărută aproape cu castitate pe buze.

— Trebuie să înţelegi asta înainte să mergem mai departe. Trebuie să înţelegi asta şi atât.

După care îmi ceru să plec.

M-am chinuit să dorm câteva ore pe scaunul din spate al maşinii. Era ca şi cum aş fi încercat să citesc un indicator printre vagoanele în mişcare ale unui tren. M-am trezit lipicioasă şi ţâfnoasă. De la un magazin FaStop mi-am cumpărat o trusă de toaletă, o cremă foarte parfumată şi un fixativ. M-am spălat pe dinţi în chiuveta unei benzinării, după care m-am dat cu cremă la subraţ şi între picioare şi mi-am dat cu mult fixativ pe păr. La final, miroseam a transpiraţie amestecată cu sex şi eram acoperită de un nor ameţitor de aloe şi căpşune.

Nu puteam da ochii cu maică-mea acasă, dar aveam o dorinţă nebună de a lucra (de parcă mai puteam scrie acum articolul. De parcă nu era totul gata să se facă praf) Cu amintirea imaginii lui Katie Lacey încă proaspătă în minte, de la discuţia cu Geri, m-am decis să mă întorc la ea. Era un fel de asistentă pentru părinţi la şcoala primară, şi la clasa lui Ann şi la cea a lui Natalie. Şi mama fusese asistent parental, o funcţie râvnită şi de elită în cadrul şcolii, pe care numai femeile care nu aveau alt serviciu o puteau îndeplini: să treacă prin clase de două ori pe săptămână şi să organizeze expoziţii de artă, de decupaje, concerte şi, pentru fete în zilele de joi, a unor ore de cusut. Sau aşa era, cel puţin, pe vremea mea. Probabil că acum era ceva mai potrivit pentru ambele sexe, ceva mai modern. Utilizarea computerului sau cursuri de începători în folosirea cuptorului cu microunde.

Katie, ca şi maică-mea, locuia în vârful unui deal. Treptele subţiri ale casei treceau prin gazon şi erau mărginite de floarea-soarelui. Un copac *catalpa* se înălţa drept şi subţire pe vârful dealului, reprezentând perechea feminină a stejarului bogat din dreapta sa. Era doar ora 10, dar Katie, slabă şi bronzată, stătea la soare pe

alee, în adierea unui ventilator. Soare fără căldură. Acum îi mai rămăsese doar să găsească o cale de a se bronza fără să facă cancer. Sau măcar fără riduri. Mă văzu urcând treptele, ca o umbră enervantă deasupra peluzei ei verzi, şi îşi duse mâna la ochi pentru a-şi da seama cine sunt, când eram încă la zeci de metri depărtare.

— Cine e? strigă ea.

Părul ei, de un blond auriu natural în liceu, era acum sclipitor de platinat şi îl purta prins într-o coadă de cal în vârful capului.

— Bună, Katie, sunt Camille.

— Ca-meel! Oh, Doamne, cobor!

Era o întâmpinare mai mult decât generoasă faţă de ce mă aşteptam de la Katie, de la care nu mai primisem niciun semn după acea petrecere din casa lui Angie. Ciuda ei întotdeauna venea şi dispărea ca rafalele de vânt.

Ajunse la uşă, iar ochii albaştri îi luceau din faţa bronzată. Braţele îi erau maro şi slabe ca ale unui copil şi îmi aminteau de nişte trabucuri franţuzeşti pe care şi le cumpărase Alan într-o iarnă. Mama îl trimisese cu ele la subsol, declarând că acolo este camera lui de fumat. Alan a renunţat curând la trabucuri şi s-a apucat de pipă.

Katie îşi trase un maieu roz-electric peste costumul de baie, din cele pe care şi cumpărau fetele în South Padre în anii ’80, ca amintire a concursurilor de tricouri ude din vacanţa de primăvară. Mă cuprinse cu braţele ei de cacao şi mă invită să intru. Nu exista aer condiţionat în casa asta veche, cum nu exista nici la mama mea, îmi explică ea. Cu toate că au avut, totuşi, un aparat de cameră în dormitorul principal. Copiii, m-am gândit eu, puteau să transpire. Nu că n-ar fi fost şi ei îngrijiţi. Toată aripa de est a casei părea să fie un teren de joacă, cu o casă de plastic galbenă, un tobogan şi un cal de jucărie pe post de balansoar. Niciuna dintre ele nu părea atinsă. Pe perete erau aliniate litere mari din plastic: Mackenzie. Emma. Poze ale unor fetiţe blonde care zâmbeau, cu nasuri cârne şi ochi lucioşi. Niciuna nu era făcută de aproape, pentru a se vedea faţa, în schimb în toate se putea observa foarte bine cu ce erau îmbrăcate fetiţele. Salopete roz cu margarete, rochii roşii cu buline, bonete Easter şi pantofiori Mary Janes. Copii drăguţi şi *haine* foarte drăguţe. Tocmai am creat un trend pentru cumpărătorii din Wind Gap.

Katie Lacey Brucker nu părea interesată să afle de ce o vizitam în acea dimineaţă de vineri.

Am vorbit despre vedete – asta era tot ce citea ea – şi despre concursurile de frumuseţe pentru copii, care erau, din păcate, pentru totdeauna marcate de umbra lui JonBenet. *Lui Mackenzie îi place la nebunie să fie manechin*. Păi, fiind aşa frumoasă ca mama ei, cine nu ar înţelege? *Vai, Camille, ce drăguţ din partea ta să spui asta – nu credeam că tu mă consideri drăguţă*. Oh, bineînţeles, nu fi prostuţă. *Vrei ceva de băut*? Sigur că da. *Noi nu avem alcool în casă*. Normal, dar nici nu mă gândeam la asta. *Ceai dulce e bine?* Ceai dulce e minunat, nici nu găseşti aşa bun în Chicago, chiar ajungi să duci dorul specialităţilor regionale, să vezi cum îşi prepară şunca acolo. Ce bine e acasă!

Katie se întoarse cu o cană de cristal plină de ceai. Ciudat, având în vedere că am văzut-o scoţând un bidon din frigider. Un puseu de infatuare, urmat însă de recunoaşterea faptului că nici eu nu eram în totalitate sinceră. De fapt, îmi înfăşurasem starea de sine în parfumul dens al unei plante artificiale. Nu era doar aloe şi căpşună, dar simţeam şi aroma de lămâie a odorizantului de cameră.

— E minunat ceaiul, Katie. Cred că aş putea bea ceai dulce la fiecare masă.

— Cum ziceai că îşi prepară şunca acolo?

Îşi strânse picioarele sub ea şi se aplecă uşor. Îmi aducea aminte de liceu, cu privirea acea serioasă, ca şi cum încerca să memoreze combinaţia de la seif.

Eu nu mănânc şuncă de când eram copil şi am fost să vizităm afacerea familiei. Nici măcar nu era o zi de tăiat porcii, dar priveliştea nu m-a lăsat să dorm nopţi întregi. Sute de animale îndesate unul într-altul încât nici nu se puteau întoarce şi mirosul dulce şi înecăcios de sânge amestecat cu căcat. Imaginea Ammei, privind cu nesaţ acele cuşti.

— Nu pun destul zahăr brun.

— Mhm. Apropo, vrei să îţi fac un sandviş sau altceva? Am şuncă de la magazinul mamei tale, vită de la magazinul Deacon, pui de la Coveys. Şi curcan de la Lean Cuisine.

Katie era genul de femeie care putea să trebăluiască toată ziua, să spele faianţa din bucătărie cu periuţa de dinţi sau să cureţe spaţiile dintre duşumele cu o scobitoare, înainte să vorbească despre ceva care o deranja. Sau serios, cel puţin. Cu toate astea, am reuşit să o determin să vorbească despre Ann şi despre Natalie, garantându-i anonimatul, şi mi-am pornit şi reportofonul. Fetele erau dulci şi drăguţe şi plăcute, iminentul pasaj de

introducere. Apoi:

— Am avut un incident cu Ann, în ziua de cusut.

Deci încă exista ziua de cusut. Era reconfortant, într-un fel.

— A înţepat-o pe Natalie Keene cu acul în obraz. Cred că ţintise, de fapt, ochii, cum i-a făcut Natalie fetiţei din Ohio.

Philadelphia.

— Acum le-am văzut că stau cuminţi una lângă alta – nu erau chiar prietene, erau în clase diferite, dar la ora de cusut vine toată lumea. Iar Ann mormăia ceva de una singură şi chiar arăta ca o mică mamă. Şi atunci s-a întâmplat.

— A rănit-o grav pe Natalie?

— Mmm. Nu foarte grav. Eu şi cu Rae Whitescarver... ea este învăţătoare la clasa a doua acum. O chema Rae Little, era cu câţiva ani mai mică decât noi... şi nu era chiar mică. Cel puţin, nu atunci. Acum a mai dat jos câteva kilograme. În fine, eu şi cu Rae am tras-o pe Ann deoparte, iar lui Natalie îi rămăsese un ac înfipt în obraz, la câţiva milimetri de ochi. Nu plângea deloc. Doar gâfâia ca un mânz înfuriat.

Mi-o imaginam pe Ann cu părul încâlcit, trecând acul prin material şi amintindu-şi

povestea despre Natalie şi foarfeca ei, o faptă violentă care o scotea în evidenţă. Şi înainte să mai apuce să se gândească, acul intră în carne, mai uşor decât ar fi crezut, lovind osul cu o împunsătură rapidă. Iar Natalie, cu acul metalic înfipt în ea, arătând ca o micuţă lingură argintie.

— Ann a făcut asta fără motiv?

— Singurul lucru pe care îl ştiu sigur despre cele două fete e că nu aveau nevoie de un motiv pentru a izbucni.

— Alte fete le necăjeau? Erau chinuite?

— Ha, ha!

Fusese într-adevăr surprinsă de întrebare, dar hohotul de râs apăru ca un perfect „Ha, ha“. Ca şi cum s-ar uita o pisică la tine şi ar spune „Miau“.

— Ei bine, nu pot să spun că aşteptau cu nerăbdare să vină la şcoală, spuse Katie. Dar mai bine o întrebi pe surioara ta despre asta.

— Te referi la faptul că Amma le-a chinuit...

— Să ne ajute Dumnezeu când o intra la liceu!

Aşteptam în tăcere momentul în care Katie Lacey Brucker avea să îşi înceapă tirada despre sora mea. Numai veşti rele, bănuiam. Nu-i de mirare că se bucura atât de mult să mă vadă.

— Mai ţii minte cum conduceam noi Liceul Calhoon? Ce credeam noi că e mişto, imediat devenea mişto şi pe cei pe care noi nu-i plăceam îi ura toată lumea?

Parcă spunea o poveste, descriind un ţinut feeric de îngheţată şi iepuraşi. Dădeam din cap. Mi-am amintit un gest urât pe care l-am făcut: o fată foarte studioasă, pe nume LeeAnn, cu care fusesem prietenă în şcoala primară, arătase prea multă preocupare pentru starea mea mentală, sugerând că poate eram deprimată. Am oprit-o într-o zi, când a venit la mine să stăm de vorbă înainte de ore. Mi-o amintesc şi acum: cărţi îngrămădite sub braţ, o fustă ciudată cu desene, capul puţin plecat de fiecare dată când vorbea cu mine. M-am întors cu spatele la ea şi nu am lăsat-o să treacă, râzând de hainele ei prea serioase, de biserică. Fetele au adoptat repede ideea. Tot restul săptămânii a fost chinuită cu încăpăţânare. În ultimii doi ani de liceu şi-a petrecut pauzele stând cu profesorii. Puteam să opresc acest chin cu un singur cuvânt, dar nu am făcut-o. Voiam să nu se mai apropie de mine.

— Sora ta e exact cum eram noi atunci şi de trei ori mai mult. În plus, e foarte rea.

— Cum adică e foarte rea?

Katie scoase un pachet de ţigări din sertarul mesei şi îşi aprinse una cu un băţ lung de chibrit. Fuma tot pe ascuns.

— Ei, ea şi fetele alea, chestiile alea micuţe şi blonde care deja au ţâţe, ele conduc şcoala, iar Amma le conduce pe ele. Pe bune, e grav. Câteodată e amuzant, dar de cele mai multe ori e grav. Obligă o fată grăsuţă să le aducă masa de prânz în fiecare zi, iar înainte să plece o pun să mănânce ceva fără să-şi folosească mâinile, doar să-şi bage nasul în ce au ele pe farfurie.

Strâmbând din nas aici, dar altceva nu părea să o deranjeze.

— Pe altă fetiţă au pus-o la colţ şi au obligat-o să îşi ridice bluza şi să le arate băieţilor. Pentru că nu avea sâni deloc. Şi o puneau să spună lucruri obscene când făcea chestia asta. Şi mai umblă zvonul că au luat o fostă prietenă, o fată pe nume Ronna Deel pe care nu o mai plăceau, au dus-o la o petrecere, au îmbătat-o şi apoi... au oferit-o ca dar băieţilor mai mari de acolo. Şi au stat de pază la uşă până au terminat toţi cu ea.

— Dar au abia 13 ani, am spus eu.

Mă gândeam la ce făcusem eu la vârsta asta. Şi pentru prima dată mi-am dat seama cât de fragedă era această vârstă.

— Sunt nişte fete foarte precoce. Am făcut şi noi destule nebunii şi nu la o vârstă cu mult mai mare.

Vocea lui Katie deveni răguşită de la fum. Îl expiră şi îl urmări plutind albastru deasupra noastră.

— Noi nu am făcut niciodată ceva atât de crud.

— Dar am fost foarte aproape, Camille.

Poate tu, eu nu. Ne uitam una la alta, amândouă evaluând puterea de jucător.

— Oricum, Amma şi-a bătut joc la greu şi de Ann şi de Natalie, spuse Katie. Era drăguţ din partea mamei tale că se ocupa de ele.

— Ştiu că mama a meditat-o pe Ann.

— Da, lucra cu ele ca asistent şcolar, le aducea la voi acasă şi le dădea să mănânce după ore. Câteodată venea chiar şi în pauze şi le privea din afara gardului cum se joacă în curte.

O imagine a mamei, cu degetele încleştate pe plasa gardului, uitându-se înăuntru cu lăcomie. O imagine a mamei îmbrăcată în alb, în alb strălucitor, ţinând-o pe Natalie cu o mână şi cu un deget la buze, pentru a-i face semn lui James Capisi să tacă.

— Am terminat? întrebă Katie. Mă cam

oboseşte subiectul ăsta.

Opri înregistrarea reportofonului.

— Am auzit bârfa despre tine şi despre poliţistul ăla simpatic, zâmbi Katie.

Un fir de păr i se desprinsese din coadă şi mi-am amintit-o aplecată peste picioare, făcându-şi unghiile şi întrebându-mă despre relaţia mea cu un fotbalist pe care l-ar fi vrut ea. Am încercat să nu mă crispez la remarca despre Richard.

— Doar zvonuri, am zâmbit eu. El e singur, eu la fel... viaţa mea nu e nici pe departe atât de interesantă.

— John Keene s-ar putea să fie de altă părere.

Mai scoase o ţigară, o aprinse, inhală fumul şi expiră, fixându-mă cu ochii ei albaştri de porţelan. Nu mai zâmbea. Aveam două variante: îi puteam arunca nişte firimituri de bârfă, ca să fie mulţumită. Dacă povestea ajunsese deja la Katie la ora 10, restul oraşului o va şti până la prânz. Sau aş putea să neg, riscând să o enervez şi să pierd ajutorul oferit de ea. Aveam deja interviul şi cu siguranţă nu mă interesa să rămân în graţiile ei.

— Ei, tot zvonuri. Oamenii trebuie să îşi caute hobby-uri mai bune.

— Zău? Mie mi se părea chiar tipic pentru

tine. Întotdeauna ai fost gata de o distracţie bună.

M-am ridicat, foarte dornică să plec. Katie mă urmă până afară, muşcându-şi obrajii.

— Mulţumesc pentru timpul pe care mi l-ai acordat, Katie, mi-a făcut plăcere să te revăd.

— Şi mie, Camille. Şedere plăcută în continuare.

Ieşisem deja pe uşă şi ajunsesem pe trepte când am auzit-o strigând.

— Camille!

M-am întors şi am văzut-o pe Katie cu piciorul stâng îndoit, ca un copil, cum făcea şi în liceu.

— Un sfat prietenesc: du-te acasă şi spală-te. Puţi!

M-am dus acasă. În creier mi se învârteau diferite imagini ale maică-mii, toate ameninţătoare. *Prezicere*. Cuvântul îmi zvâcnea din nou pe piele. O imagine cu Joya, slabă, cu părul zburlit şi cu unghii lungi, cojind fâşii de piele de pe mama. Pielea mamei şi medicamentele şi pastilele ei, încâlcindu-se în părul meu. Marian, doar nişte oase într-un coşciug, o fundă albă de satin înfăşurată în jurul unor bucle blonde, ca un buchet care se ofilea.

Mama mea îngrijind fetiţele acelea sălbatice. Sau încercând. Natalie şi Ann nu păreau genul să accepte prea multă îngrijire. Iar Adora nu suporta fetiţele care nu se supuneau felului ei ciudat de a îngriji. Oare îi făcuse unghiile lui Natalie înainte să o sugrume? Sau după?

Eşti nebună dacă crezi ceea ce gândeşti acum. Eşti nebună dacă nu crezi.

Cincisprezece

Pe verandă erau aliniate trei biciclete roz, împodobite cu coşuleţe albe, legate cu panglici de ghidon. M-am uitat într-unul din coşuleţe şi am remarcat un ruj foarte mare şi o ţigară de iarbă într-o pungă de sandviş.

M-am strecurat pe uşă şi am urcat pe scări. Fetele erau în camera Ammei chicotind tare, ţipând de încântare. Am deschis uşa fără să bat. Nu era politicos, dar nu puteam suporta ideea acelei şuşoteli secrete, dorinţa de a părea nevinovate în faţa celor mari. Cele trei blonde stăteau în cerc în jurul Ammei, în pantaloni scurţi şi fuste mini care lăsau la vedere picioarele lor slabe şi epilate. Amma stătea pe jos distrându-se cu căsuţa de păpuşi şi cu un tub de super glue lângă ea. Avea părul adunat în

vârful capului şi prins cu o panglică albastră. Ţipară din nou când le-am salutat, zâmbind exagerat de tare şi cu toată faţa, ca nişte păsări agitate.

— Bună, Mille, spuse Amma, care nu mai avea bandaje, dar arăta încă slăbită şi fierbinte. Noi ne jucam cu păpuşile. Nu-i aşa că am cea mai frumoasă căsuţă de păpuşi?

Vocea ei era miorlăită, ca a unui copil dintr-un serial din anii ’50. Era greu să mi-o imaginez pe această Amma ca fiind aceeaşi care mi-a dat droguri cu o seară în urmă. Sora mea, care se distra oferindu-le băieţilor mai mari foste prietene.

— Da, Camille, nu-i aşa că-ţi place căsuţa Ammei? răsună ca un ecou vocea răguşită a blondei indecente.

Jodes era singura care nu mă privea. În schimb, îşi aţintise privirea asupra căsuţei, ca şi cum ar fi vrut să poată intra în ea.

— Te simţi mai bine, Amma?

— Da, mă simt mai bine, draga mea soră, spuse ea încet. Sper că şi tu te simţi mai bine.

Fetele chicotiră din nou, ca un fior. Am închis uşa, enervată de un joc pe care nu îl pricepeam.

— Poate ar trebui să o iei şi pe Jodes cu tine,

strigă una dintre ele dincolo de uşa închisă.

Jodes nu mai avea zile multe în cadrul grupului.

Am făcut o baie fierbinte, în ciuda căldurii de afară – chiar şi porţelanul căzii era roşiatic – şi am stat acolo goală, cu bărbia pe genunchi, lăsând apa să se furişeze pe lângă mine. Baia mirosea a săpun de mentă şi a aroma dulce şi înţepătoare a sexului de femeie. Eram aspră şi plină de semne şi asta îmi făcea bine. Am închis ochii şi am alunecat în apă până ce mi-a intrat în urechi. *Singur*. Aş fi dorit să-mi tai cuvântul ăsta în piele, dar m-am mirat că nu-mi ardea corpul. Cercul de piele pe care mi-l făcuse Adora în cap se înfioră, de parcă se oferea voluntar pentru sarcina asta. Mi se răcori şi faţa şi am deschis ochii la timp pentru a o vedea pe mama stând lângă cadă, cu părul lung şi blond conturându-i faţa.

M-am ridicat şi mi-am acoperit sânii, împroşcând puţină apă pe rochia ei roz de bumbac.

— Draga mea, unde ai fost? Am fost de-a dreptul îngrozită. Aş fi venit chiar eu să te caut, dar Amma a avut o noapte cam proastă.

— Ce a păţit Amma?

— Unde ai fost aseară?

— Ce a păţit Amma, mamă?

Întinse mâinile spre faţa mea, dar m-am ferit. Ea se încruntă şi repetă gestul, mă mângâie pe obraz şi îmi întinse părul pe spate. Când îşi luă mâna de pe mine, păru uimită că era umedă, ca şi cum asta îi strica pielea.

— A trebuit să am grijă de ea, spuse ea simplu.

Mi se înfioră pielea pe braţe.

— Ţi-e frig, draga mea? Ţi s-au întărit sfârcurile.

În mână ţinea un pahar de lapte cu o nuanţă albastră, pe care mi-l înmână în tăcere. *Fie băutura o să-mi facă rău, şi atunci ştiu că nu sunt nebună, fie nu îmi face rău şi atunci ştiu că sunt o persoană bolnavă de ură.* Am băut paharul, în timp ce mama mormăia ceva şi îşi lingea buza de jos, cu un gest atât de îndrăzneţ încât părea chiar obscen.

— Când erai mică, nu ai fost niciodată aşa ascultătoare, spuse ea. Erai mereu încăpăţânată. Poate ţi s-a mai domolit personalitatea. Într-un fel bun. Necesar.

Ea plecă, iar eu am mai rămas în cadă o oră, aşteptând să se întâmple ceva. Dureri stomacale, ameţeală, febră. Am stat la fel de nemişcată cum stau şi în avion, unde mă tem că

o mişcare bruscă ne poate dărâma. Dar nimic. Amma era în patul meu când am deschis uşa.

— Eşti aşa de grosolană, spuse ea, cu braţele molatice adunate în jurul ei. Nu pot să cred că te-ai futut cu un *ucigaş de copii*. Eşti exact aşa de rea cum a spus ea.

— Nu o asculta pe mama, Amma. Nu e o persoană de încredere. Şi nu mai...

Ce? Să nu mai accepţi nimic de la ea? Spune-o dacă asta gândeşti, Camille.

— Nu te întoarce împotriva mea, Amma. Ne rănim foarte uşor în familia asta.

— Povesteşte-mi despre pula lui, Camille. Arăta bine?

Vocea ei avea aceeaşi lâncezeală şi prefăcătorie pe care o avusese şi mai devreme, dar nu mai părea atât de relaxată: se ghemui în aşternuturile mele, cu o privire sălbatică şi cu faţa roşie.

— Amma, nu vreau să vorbesc despre asta cu tine.

— Acum câteva seri nu erai atât de matură, surioară. Nu mai suntem prietene?

— Amma, trebuie să mă culc acum.

— Noapte grea, nu? Ei bine, ai puţintică răbdare – totul o să se înrăutăţească.

După douăzeci de minute am început să

vomit, cu zvâcneli amare şi transpirate în care îmi imaginam stomacul încordându-se şi zvâcnind ca un atac de cord. Stăteam pe podeaua de lângă toaletă, sprijinită de perete, îmbrăcată doar cu un tricou. Afară se auzeau gaiţe albastre ciripind. În casă, mama o striga pe Gayla. Mai trecu o oră şi eu încă vomitam, fiere verde care curgea din mine precum siropul, încet şi vâscos.

Mi-am pus nişte haine şi mi-am periat dinţii cu grijă – dacă băgam prea mult periuţa în gură, îmi venea din nou să vomit.

Alan stătea pe veranda din faţă, citind o carte mare legată în piele şi intitulată simplu *Cai*. Pe braţul din stânga al balansoarului se afla un castron din sticlă portocalie, cu o mână de budincă verde în mijloc. El purta un costum albastru în dungi şi o pălărie Panama pe cap. Era la fel de calm ca un heleşteu.

— Mama ta ştie că pleci?

— Mă întorc repede.

— Te-ai purtat mult mai bine cu ea în ultimul timp, Camille, şi îţi mulţumesc pentru asta. Pare să se simtă mult mai bine. Chiar şi purtarea ei faţă de… Amma este mai calmă.

Întotdeauna părea să facă o pauză înainte de a rosti numele fiicei sale, de parcă ar fi avut o

conotaţie imorală.

— Mă bucur, Alan, mă bucur.

— Sper că şi tu eşti mai împăcată cu tine însăţi, Camille. E foarte important să te placi pe tine însuţi. O atitudine pozitivă te cuprinde la fel de repede ca una negativă.

— Bucură-te de cai.

— Întotdeauna.

Drumul spre Woodberry era plin de curbe umbrite, locuri în care am mai vomitat nişte fiere şi puţin sânge. Am avut trei opriri, dintre care la una am vomitat pe lateralul maşinii, pentru că nu am putut deschide portiera suficient de repede. Am folosit vechiul meu termos pentru suc de căpşune şi votcă pentru a curăţa locul.

Spitalul St. Joseph din Woodberry era un cub uriaş de cărămidă aurie şi geamuri fumurii. Marian îi spunea „vafa“. Era un loc de amestecături în mare parte: dacă locuiai în vest, mergeai la Popular Bluff pentru a-ţi îngriji sănătatea; dacă locuiai în nord, mergeai la Hayti; la Woodberry veneai doar dacă erai prins în călcâiul de cizmă al statului Missouri.

O femeie mare, cu un bust caraghios de rotund, trimitea semnale „Nu deranjaţi“ din

spatele biroului de informaţii. Am stat acolo şi am aşteptat. Ea se prefăcea că citeşte cu mare atenţie. M-am apropiat mai mult. Urmărea cu degetul fiecare rând al revistei şi continua să citească.

— Scuzaţi-mă, am spus, cu un ton de irascibilitate amestecată cu ironie, pe care nici eu nu-l agream.

Avea mustaţă şi degetele îngălbenite de la fumat, la fel ca şi caninii care se vedeau sub buza superioară. *Faţa pe care le-o arăţi oamenilor le spune acestora cum să te trateze*, îmi spunea mama, de fiecare dată când nu o lăsam să mă îngrijească. Femeia asta nu putea fi tratată bine.

— Am nevoie să găsesc nişte dosare medicale.

— Faceţi o cerere la doctor.

— E vorba despre sora mea.

— Puneţi-o pe sora dumneavoastră să facă o cerere la doctorul ei.

Dădu pagina revistei.

— Sora mea e moartă.

Aş fi putut să spun asta şi altfel, dar voiam să o trezesc odată pe femeia asta. Chiar şi aşa, atenţia ei era plină de ciudă.

— Ah. Îmi pare rău. A murit aici?

Am dat din cap.

— A murit când a ajuns aici. Dar a primit de multe ori tratament de urgenţă aici, iar doctorul ei avea cabinetul aici.

— Când a murit?

— Pe 1 mai 1988.

— Doamne! E ceva timp de atunci. Trebuie să aveţi răbdare.

Patru ore mai târziu şi după două reprize de urlete la nişte asistente nepăsătoare, un flirt disperat cu un administrator palid şi cu faţa pufoasă şi trei drumuri la toaletă ca să vomit, mi s-au aruncat în braţe fişele medicale ale lui Marian.

Exista o fişă pentru fiecare an din viaţa ei, din ce în ce mai subţiri. Nu puteam înţelege mai mult de jumătate din scrisul doctorilor. Multe dintre ele vorbeau despre analize cerute şi făcute, niciodată utile. Tomografie la creier şi radiografie la inimă. Apoi o procedură prin care lui Marian i s-a introdus o cameră de filmat prin gât pentru a i se examina stomacul. Monitoare cardiologice. Diagnostice posibile: diabet, suflu al inimii, refulare de acid, boală de ficat, hipertensiune pulmonară, depresie, boala lui Crohn, lupus. Apoi am găsit o foaie roz, cu linii regulate de scris feminin. Ataşată de un raport

despre testele de stomac făcute de Marion. Era un scris îngrijit, cursiv, dar iritat – pixul apăsase fiecare cuvânt în hârtie. Scria:

Sunt o asistentă care a îngrijit-o pe Marian Crellin pe durata analizelor de săptămâna aceasta, dar şi cu alte ocazii de spitalizare. Opinia mea fermă („fermă“ era subliniat de două ori) *este că acest copil nu este deloc bolnav. Cred că dacă mama nu s-ar comporta aşa cu ea, ar fi perfect sănătoasă. Copilul manifestă semne de boală după ce petrece un timp singură cu mama ei, chiar şi în zilele în care s-a simţit foarte bine până la vizitele acesteia. Pe mamă nu o interesează deloc Marian când este sănătoasă, ba chiar se pare că o pedepseşte pentru asta. Mama o ţine în braţe doar dacă plânge sau se simte rău. Atât eu, cât şi alte asistente, care din motive administrative nu doresc să semneze această declaraţie, credem cu tărie că acest copil, ca de altfel şi sora sa, trebuie să părăsească domiciliul şi să fie puse sub observaţie.*

Beverly Van Lumm

Firească indignare. Ne-ar fi fost de folos dacă se indignau şi alţii. Mi-o imaginam pe Beverly Lumm, pieptoasă şi cu buzele strânse, cu părul adunat într-un coc strâns, scriind nervoasă

scrisoarea în camera de alături, nevoită să o lase pe Marian leşinată în braţele mamei, fiind doar o chestiune de timp până când Adora avea să ceară ajutor.

Încă o oră şi am reuşit să o găsesc pe asistentă în salonul de pediatrie, care era, de fapt, o cameră mare cu patru paturi, din care doar două ocupate. O fetiţă micuţă citea cu o expresie placidă, iar băiatul din patul de alături dormea ridicat, cu gâtul prins de nişte bare de metal care păreau înşurubate direct în măduva spinării.

Beverly Van Lumm nu era deloc cum mi-o imaginasem eu. Avea cam şaizeci de ani, era micuţă de înălţime, cu părul grizonat lipit de cap. Purta pantaloni de uniformă înfloraţi şi o jachetă albastru-deschis şi avea un pix fixat în spatele urechii. Când am spus cine sunt, ea păru să îşi amintească imediat de mine şi nu era deloc surprinsă că am apărut, în cele din urmă.

— Îmi pare bine să te revăd după atâţia ani, deşi nu în cele mai bune circumstanţe, spuse ea cu o voce joasă şi caldă. Câteodată visez cu ochii deschişi că Marian însăşi trece pe aici, mare cu un copil sau doi. Dar iluziile astea sunt periculoase.

— Am venit pentru că v-am citit biletul.

Pufni şi îşi închise pixul.

— Mare scofală ce-am făcut cu biletul ăla. Dacă nu aş fi fost aşa de tânără şi de agitată şi intimidată de marii maeştri de pe aici, aş fi făcut mai mult decât să scriu un bilet. Normal că, în zilele acelea, nu se mai auzise ca mama să fie acuzată de aşa ceva. Aproape că m-au concediat. Nu vrei niciodată să crezi că poate fi adevărată o asemenea situaţie. E desprinsă parcă din poveştile fraţilor Grimm sau din SMI.

— SMI?

— E o denumire, Sindromul Münchausen Indus. Cel care are grijă de un copil, de obicei mama, aproape de fiecare dată mama, îşi îmbolnăveşte copilul pentru a atrage atenţia. Dacă ai Münchausen, îţi faci singur rău pentru a atrage atenţia. Dacă ai SMI, îţi faci copilul să se simtă rău, pentru a demonstra ce mamă grijulie şi iubitoare eşti tu. Vezi, ca în fraţii Grimm, ca o vrăjitoare malefică desprinsă dintr-un basm. Mă mir că nu ai auzit de chestia asta.

— Îmi sună cunoscut.

— A devenit o boală destul de cunoscută. Îndrăgită. Pentru că oamenilor le place tot ce e nou şi înfricoşător. Mi-aduc aminte când s-a răspândit anorexia prin anii ’80. Cu cât se făceau mai multe filme despre boala asta, cu

atât mai multe fete făceau foamea. Dar tu ai părut în regulă mai mereu. Mă bucur.

— Sunt în regulă, în mare parte. Dar mai am o soră, născută după Marian, şi îmi fac griji pentru ea.

— Ar trebui. Nu e nicio şmecherie să fii copilul favorit când mama ta suferă de SMI. Ai avut noroc că nu ai interesat-o prea tare pe mama ta.

Pe hol trecu un bărbat într-un cărucior cu rotile, îmbrăcat în salopetă verde deschis, urmat de doi tipi graşi care râdeau, îmbrăcaţi asemănător.

— Studenţi la medicină, spuse Beverly, dându-şi ochii peste cap.

— A cercetat vreodată vreun doctor sesizarea ta?

— Eu am numit-o sesizare, dar ei au văzut-o ca pe o plângere copilărească a unei asistente geloase. Cum am spus, erau alte vremuri. Doar puuuţin mai diferite. Şi ca să fiu sinceră, Camille, nici nu am forţat lucrurile. Tocmai ieşisem dintr-un divorţ, trebuia să îmi păstrez slujba şi, poate ce îmi doream cel mai tare, aş fi vrut să îmi spună cineva că greşesc. Dar trebuie să fii sigur că greşeşti. Când Marian a murit, am băut încontinuu trei zile la rând. Fusese deja

îngropată când m-am întors la serviciu şi l-am întrebat pe şeful secţiei de pediatrie dacă îmi citise sesizarea. Mi s-a spus să îmi iau liber restul săptămânii. Eram doar o femeie isterică în ochii lor.

Ochii mei deveniseră umezi şi mă înţepau, iar ea mă luă de mână.

— Îmi pare rău, Camille.

— Doamne, sunt atât de furioasă!

Îmi ţâşniră lacrimile pe obraz şi mi le ştergeam disperată cu dosul palmei, până când Beverly îmi oferi un pachet de şerveţele.

— Sunt furioasă că s-a întâmplat aşa ceva! Şi că mi-a trebuit atât timp să descopăr!

— Draga mea, e vorba de mama ta. Nici nu ştiu cum ai putea rezolva povestea asta. Măcar acum se pare că se va face dreptate. De când lucrează detectivul la caz?

— Detectivul?

— Willis, parcă, nu? Un băiat isteţ şi arătos. A copiat toate paginile din dosarul lui Marian şi m-a interogat de a scos untul din mine. Nu mi-a spus că mai e implicată o fetiţă. Dar mi-a spus că tu eşti bine. Cred că are ceva pentru tine, pentru că s-a fâstâcit şi s-a înroşit când a vorbit despre tine.

M-am oprit din plâns şi am mototolit

şerveţelele, pe care le-am aruncat în coşul de gunoi de lângă fata care citea. Ea se uită curioasă în coşul de gunoi, ca şi cum tocmai primise acolo corespondenţa. I-am mulţumit lui Beverly şi am plecat, agitată şi dornică de cer albastru.

Beverly m-a ajuns din urmă la lift şi m-a prins de mâini.

— Ia-o pe sora ta din casa aceea, Camille, nu e în siguranţă acolo!

Între Woodberry şi Wind Gap se afla un bar de motociclişti, un loc unde se vindeau şase cutii de bere fără să te întrebe cine eşti şi câţi ani ai. Mergeam mereu acolo în liceu. Chiar lângă ţinta în care se aruncă săgeţile era un telefon public. Am luat un pumn de monede şi l-am sunat pe Curry. Eileen răspunse, ca de obicei, la telefon, cu vocea moale şi fermă ca un munte. Am început să bâzâi înainte să termin de spus cine sunt.

— Camille, draga mea, ce s-a întâmplat? Eşti bine? Normal că nu eşti bine. Oh, îmi pare atât de rău. I-am spus lui Frank să te scoată de acolo după ultimul tău telefon. Ce-ai păţit?

Am continuat să plâng, pentru că nu ştiam ce i-aş putea spune. O săgeată se înfipse în plăcuţă

cu o bufnitură seacă.

— Doar nu îţi faci iar... rău, Camille! Camille? Draga mea, mă sperii.

— Mama mea... am spus eu, înainte să izbucnesc iar în plâns.

Mă zgâlţâiam de plâns, iar stomacul mi se înnodase atât de tare, încât a trebuit să mă las pe vine.

— Mama ta? E bine?

— Nuuuu!

Un vaiet lung ca de copil. Am auzit schimbarea receptorului şi un murmur disperat către Frank, apoi cuvintele *s-a întâmplat ceva... groaznic*, tăcere pentru două secunde şi apoi un pahar spart. Curry se ridicase prea repede de la masă şi i-a căzut pe jos paharul de whiskey. Bănuiam, doar.

— Camille, vorbeşte, ce s-a întâmplat?

Vocea lui Curry era aspră şi înspăimântată ca două braţe care parcă mă apucase de umeri şi mă zgâlţâiau.

— Ştiu cine a făcut-o, Curry, am şoptit eu. Ştiu.

— Dar ăsta nu-i motiv de plâns, puştoaico. Poliţia a arestat pe cineva?

— Încă nu. Ştiu cine a făcut-o.

Trosc în ţinta de alături.

— Cine? Camille, vorbeşte-mi.

— Mama mea a făcut-o, am urlat în telefon, cuvintele ţâşnindu-mi ca dintr-o stropitoare.

Tăcere. Mult prea lungă.

— Camille, eşti foarte nervoasă, iar eu am făcut o mare greşeală că te-am trimis acolo atât de curând după... Acum vreau să mergi la cel mai apropiat aeroport şi să te întorci aici. Nu te mai întoarce după haine, lasă maşina acolo şi vino imediat acasă, aici. Ne ocupăm mai târziu de lucruri. Plăteşte biletul şi îţi dau eu banii când te întorci. Dar trebuie neapărat să vii acasă acum!

Acasă acasă acasă, de parcă încerca să mă hipnotizeze.

— Eu nu o să am niciodată casă, am suspinat şi am început să plâng din nou. Trebuie să plec să mă ocup de povestea asta, Curry.

Am închis telefonul, în timp ce el îmi spunea să nu fac asta.

L-am găsit pe Richard la restaurantul Gritty, la cină. Se uita la nişte tăieturi de ziare din Philadelphia despre atacul cu foarfece al lui Natalie. Dădu din cap cu ciudă spre mine când m-am aşezat pe scaunul din faţa lui, se uită în jos spre bucăţile cremoase din farfurie şi apoi

din nou la mine, pentru a-mi studia faţa umflată.

— Eşti bine?

— Cred că mama a omorât-o pe Marian şi cred că le-a ucis şi pe Ann şi pe Natalie. Şi ştiu că şi tu crezi asta. Tocmai m-am întors din Woodberry, ticălosule!

Amărăciunea se preschimbase în furie undeva pe autostradă între ieşirile 5 şi 2.

— Nu pot să cred că în tot timpul în care flirtai de zor cu mine încercai doar să obţii informaţii despre maică-mea. Ce fel de nenorocit pervers mai eşti şi tu?

Tremuram şi cuvintele mi se rostogoleau pe limbă.

Richard scoase din portofel o bancnotă de 10 dolari, o băgă sub farfurie, veni lângă mine şi mă luă de braţ.

— Vino cu mine afară, Camille. Nu e locul potrivit aici.

Mă conduse spre uşă, apoi până la maşină şi mă ajută să mă urc pe locul din dreapta, cu mâna încă pe braţul meu.

Conduse în linişte de-a lungul malului, mâna lui oprindu-mă de fiecare dată când voiam să spun ceva. M-am întors în cele din urmă cu spatele la el şi priveam pe fereastră pădurea

care trecea pe lângă noi într-o sclipire verde-albastră.

Am parcat în acelaşi loc în care privisem râul în urmă cu câteva săptămâni. Aluneca şi acum sub noi în întuneric, prinzând razele lunii. O albină luptându-se printre frunze căzătoare.

— Acum e rândul meu la clişee, spuse Richard, cu figura în profil. Aşa este, la început am fost interesat de tine pentru că mă interesa, de fapt, mama ta. Dar m-am îndrăgostit cu adevărat de tine. Atât de mult cât te poţi îndrăgosti de o persoană aşa închisă cum eşti tu. Normal, acum înţeleg şi de ce. Iniţial, am crezut că o să-ţi pun câteva întrebări, dar nu ştiam cât eşti de apropiată de Adora şi nu voiam să îi dai de bănuit. Şi nu eram încă sigur, Camille. Aveam nevoie de timp pentru a o studia mai mult. Era doar o bănuială. O simplă bănuială. O bârfă ici şi colo, despre tine, despre Marian, despre Amma şi despre mama voastră. Însă e adevărat ce am spus că femeile nu se încadrează în profilul unui astfel de criminal. Nici pentru crime de copii în serie. Doar că am început să privesc problema şi altfel.

— Cum?

Vocea mea era la fel de plată ca un metal.

— Era puştiul ăla, James Capisi. Mă tot

întorceam la el, la imaginea lui de vrăjitoare din poveste.

Mi-am amintit ce mi-a spus Beverly despre fraţii Grimm.

— Eu tot nu cred că el a văzut-o pe mama ta, dar cred că îşi amintea ceva, o senzaţie din subconştient care s-a transformat în acea persoană. Am început să mă gândesc: ce fel de femeie ar ucide fetiţe şi le-ar smulge dinţii? O femeie care voia să aibă control total. O femeie care îşi pierduse în totalitate instinctul de a creşte copii. Şi Ann şi Natalie au fost... îngrijite înainte de a fi ucise. Ambele familii au observat detalii atipice.

Unghiile lui Natalie erau vopsite cu roz-deschis. Picioarele lui Ann erau epilate. Şi amândurora li s-a aplicat ruj pe buze.

— Dar dinţii?

— Nu este zâmbetul cea mai bună armă a unei fete? spuse Richard.

Şi se întoarse spre mine.

— Iar în cazul celor două fete, chiar a fost o armă. Povestea ta despre muşcături a clarificat foarte multe lucruri. Ucigaşul era o femeie căreia nu îi plăcea forţa la alte femei, i se părea ceva vulgar. A încercat să îngrijească fetele, să le domine, să le transforme conform propriei

imagini. Când ele au respins chestia asta şi s-au luptat, ucigaşul a fost cuprins de furie. Trebuia ca fetele să moară! Strangularea este expresia cea mai clară a dominaţiei. Moarte înceată. Am închis ochii într-o zi în birou după ce alcătuisem profilul şi am văzut figura mamei tale. Violenţa ei bruscă, apropierea de fete şi nu are alibi pentru niciuna din nopţi. Dar va trebui să o deshumăm şi pe Marian, pentru dovezi mai solide. Urme de otravă sau ceva de genul ăsta.

— Lăsaţi-o în pace pe Marian.

— Nu pot, Camille. Ştii că aşa trebuie procedat. Se va face totul în cele mai bune condiţii.

Îşi puse mâna pe şoldul meu. Nu pe mână sau pe umăr, ci pe şold.

— John a fost vreodată suspectat cu adevărat?

Îşi retrase mâna.

— Numele lui plutea mereu prin preajmă. Vickery era oarecum obsedat. Ne gândeam că, dacă Natalie era mai violentă, poate că şi John era la fel. În plus, nu era din oraş şi ştii că localnicii sunt suspicioşi faţă de străini.

— Ai vreo dovadă clară împotriva maică-mii, Richard? Sau totul e doar o bănuială?

— Mâine obţinem mandatul de

percheziţionare a casei. Probabil că a păstrat dinţii. Îţi spun toate astea din curtoazie. Pentru că te respect şi am încredere în tine.

— Da, am spus eu.

Cădere mi se aprinse pe genunchiul stâng.

— Trebuie să o scot pe Amma de acolo.

— Nu se va întâmpla nimic în seara asta. Trebuie să te duci acasă şi să petreci o seară normală. Poartă-te cât mai natural. Mâine îmi poţi da o declaraţie, ne-ar ajuta mult în rezolvarea cazului.

— Ne face rău mie şi Ammei. Ne droghează, ne otrăveşte, ne face ceva.

Îmi era din nou greaţă.

Richard îşi luă din nou mâna de pe şoldul meu.

— Camille, de ce nu ai spus nimic până acum? Te-am fi putut testa. Ar fi fost o chestie grozavă pentru anchetă. Fir-ar să fie!

— Mulţumesc pentru grijă, Richard!

— Nu ţi-a zis nimeni până acum că eşti prea sensibilă?

— Niciodată.

Gayla stătea la uşă, ca o fantomă de pază la casa noastră de pe deal. Dispăru imediat, iar când am parcat în faţa verandei se aprinse

lumina în camera de zi.

Şuncă. Am simţit mirosul înainte de a ajunge la uşă. Şi legume, boabe de porumb. Toţi stăteau ca nişte actori în spatele cortinei. Scenă: vremea cinei. Mama aşezată în capul mesei, cu Alan şi Amma de-o parte şi de alta, şi cu un tacâm aşezat pentru mine la capătul îndepărtat. Gayla trase scaunul pentru mine şi se evaporă rapid în bucătărie, în uniforma ei de asistentă. Deja asistentele îmi făceau greaţă. Sub podele, maşina de spălat bâzâia la nesfârşit, ca întotdeauna.

— Bună, draga mea, ai avut o zi bună? mă întrebă mama, cu o voce prea tare, parcă. Stai jos, te-am aşteptat la cină. Ne gândeam să mâncăm împreună, ca o familie, de vreme ce o să pleci curând.

— O să plec?

— O să îl aresteze pe micul tău prieten, draga mea. Nu-mi spune, că sunt la curent cu informaţiile mai bine decât un reporter.

Se întoarse spre Alan şi spre Amma şi zâmbi ca o gazdă potrivită care servea aperitivele. Sună din clopoţel şi Gayla aduse şunca, cu un strat de grăsime tremurândă deasupra, pe o tavă de argint. O felie de ananas lipicioasă era aşezată lângă bucata de carne.

— Taie tu, Adora, îi spuse Alan mamei, care îl privea cu sprâncenele ridicate.

Fire de păr blond fluturară în jur în timp ce tăia feliile de carne de grosimea unui deget, pe care le servi, apoi, fiecăruia pe farfuria lui. Am refuzat farfuria pe care mi-o întindea Amma şi aceasta ajunse în cele din urmă la Alan.

— Nu mănâncă carne, şopti mama. Tot nu ai renunţat la episodul ăsta, Camille?

— Episodul de a nu mânca şuncă? Nu, nu am renunţat.

— Crezi că John va primi pedeapsa capitală? mă întrebă Amma. John al tău condamnat la moarte?

Mama o îmbrăcase mult prea elegant, într-o rochie albă cu funde roz, şi îi prinsese părul în părţi foarte strâns. Furia emana din ea ca o duhoare.

— În Missouri e în vigoare pedeapsa cu moartea, iar aceste crime sunt genul pentru care o astfel de pedeapsă a fost creată, dacă poate exista aşa ceva, am spus eu.

— Mai există scaunul electric? întrebă Amma.

— Nu, spuse Alan. Acum mănâncă-ţi carnea.

— Se foloseşte injecţia letală, murmură mama. Ca şi cum ai adormi o pisică pentru

totdeauna.

Mi-o imaginam pe maică-mea legată de un pat metalic, schimbând amabilităţi cu doctorul înainte ca acul să-i înţepe pielea. I se potrivea să moară de un ac otrăvit.

— Camille, dacă ai putea să fii un personaj din orice basm de pe lumea asta, cine ai vrea să fi? întrebă Amma.

— Frumoasa Adormită.

Să-mi petrec viaţa visând ar fi ideal.

— Eu aş vrea să fiu Persefona.

— Nu ştiu cine e, am spus eu.

Gayla îmi turnă nişte legume pe farfurie şi porumb proaspăt. M-am forţat să mănânc, stomacul încordându-mi-se la fiecare înghiţitură.

— Regina morţilor, reveni Amma. Era atât de frumoasă, încât Hades a furat-o şi a dus-o în lumea din adâncuri pentru a fi soţia lui. Dar mama ei era atât de furioasă, încât l-a obligat pe Hades să o aducă înapoi pe Persefona. Însă numai pentru şase luni în fiecare an. Aşa că petrece jumătate din viaţă cu morţii şi jumătate cu viii.

— Amma, de ce te-ar atrage o asemenea creatură? o întrebă Alan. Poţi fi atât de macabră uneori.

— Mi-e milă de Persefona, pentru că şi atunci când stă printre cei vii, oamenilor le este frică de ea, din cauză că trăieşte şi dedesubt, spuse Amma. Şi chiar când este alături de mama ei, nu poate fi fericită, pentru că ştie că va pleca din nou în adâncuri.

Rânji la Adora şi înşfăcă o bucată mare de carne, după care ţipă spre bucătărie.

— Gayla, mai am nevoie de zahăr! strigă Amma spre bucătărie.

— Foloseşte clopoţelul, Amma! îi spuse mama.

Nici ea nu mânca.

Gayla intră cu un bol de zahăr şi împrăştie o lingură peste carnea Ammei şi peste feliile de roşii.

— Lasă-mă pe mine, miorlăi Amma.

— Las-o pe Gayla, îi spuse mama. Tu îţi pui prea mult.

— O să fii tristă când John o să moară, Camille? spuse Amma, sugând o felie de carne. Ai fi mai tristă dacă moare John sau dacă mor eu?

— Nu vreau să moară nimeni, i-am răspuns. Cred că a fost destulă moarte în Wind Gap până acum.

— Aşa e, spuse Alan, foarte festiv.

— Anumiţi oameni trebuie să moară. John trebuie să moară, continuă Amma. Chiar dacă nu el le-a ucis, tot trebuie să moară. Oricum e terminat după moartea soră-sii.

— După logica asta, şi eu ar trebui să mor, pentru că şi sora mea e moartă, iar eu sunt terminată, am spus eu.

Am mai mestecat nişte legume. Amma mă privea cu atenţie.

— Poate. Dar pe tine te plac, aşa că sper că nu o să mori. Tu ce crezi? şi se întoarse spre Adora.

Mi-am dat seama că nu i se adresa niciodată direct, nu-i spunea mamă sau mama sau măcar Adora. Ca şi cum nu-i cunoştea numele, dar încerca să ascundă chestia asta.

— Marian a murit acum mult timp, foarte mult timp şi cred că era mai bine dacă toţi sfârşeam atunci cu ea, spuse mama obosită. Apoi, brusc, înseninată: Dar nu am sfârşit atunci şi am mers mai departe, nu-i aşa?

Sunetul clopoţelului, farfuriile strânse şi Gayla înconjurând masa ca un lup decrepit.

Castroane cu şerbet de un roşu-aprins ca desert. Mama dispăru discret în oficiu şi se întoarse cu două cupe de cristal, având ochii încă umezi şi înroşiţi. Mi se încordă stomacul.

— Voi servi băuturile cu Camille în dormitor, le-a spus celorlalţi, aranjându-şi părul în oglinda laterală.

Chiar era îmbrăcată pentru aşa ceva, pentru că purta o cămaşă de noapte. Exact cum făceam şi în copilărie când eram subjugată de ea, am urmat-o în tăcere pe trepte.

Apoi am intrat în camera ei, unde îmi dorisem întotdeauna să ajung. Patul masiv, cu perne care se lăfăiau pe el ca nişte caracatiţe. Oglinda mare zidită în perete. Şi faimoasa podea de fildeş, care arunca lumină peste tot, ca într-un peisaj plin de zăpadă sub razele lunii. Ea aruncă câteva perne pe podea, trase aşternuturile şi mă împinse spre pat, după care se urcă şi ea alături de mine. În toate lunile acelea de după moartea lui Marian, când ea nu mai voia să iasă din cameră şi să mă vadă, nici nu aş fi îndrăznit să îmi imaginez scena în care eu aş sta ghemuită lângă ea, în patul ei. Şi iată că acum mă aflam aici, dar cu mai mult de cincisprezece ani prea târziu.

Îşi plimbă degetele prin părul meu şi îmi oferi un pahar. O aromă: mirosea a mere coapte. L-am ţinut aproape, dar nu am gustat.

— Când eram mică, mama m-a dus în pădurea din nord şi m-a lăsat acolo, spuse

Adora. Nu părea furioasă sau supărată. Doar indiferentă. Sau chiar plictisită. Nu mi-a explicat de ce face asta. Nici măcar nu a vorbit cu mine. Mi-a spus doar să trec în maşină. Eram desculţă. Când am ajuns acolo, m-a luat de mână şi m-a tras pe cărare, apoi în afara cărării, după care mi-a dat drumul şi mi-a spus să nu cumva să vin după ea. Aveam doar opt ani, eram foarte mică. Aveam picioarele rupte şi jupuite când am ajuns acasă, iar ea doar şi-a ridicat privirea spre mine din ziarul de seară şi s-a dus în camera ei. În camera asta.

— De ce îmi spui asta?

— Când un copil află aşa devreme că mamei lui nu îi pasă de el, se întâmplă lucruri îngrozitoare.

— Crede-mă, cunosc aceste senzaţii, am spus eu.

Mâinile ei se plimbau încă prin părul meu, unul dintre degete pipăind cerculeţul de piele netedă.

— Am vrut să te iubesc, Camille. Dar erai atât de dificilă! Cu Marian a fost mult mai uşor.

— Destul, mama, am spus.

— Nu. Nu e destul. Lasă-mă să am grijă de tine, Camille. Doar o dată, arată-mi că ai nevoie de mine!

Să se termine. Să se termine totul.

— Hai s-o facem, dacă asta vrei, am spus eu.

Am înghiţit băutura rapid, i-am luat mâinile de pe capul meu şi am încercat să-mi controlez vocea.

— Mereu am avut nevoie de tine, mama. De-adevăratelea. Nu genul acela de nevoie creată, pe care o poţi porni şi opri după cum ai chef. Şi nu te pot ierta vreodată pentru ceea ce i-ai făcut lui Marian. Era doar un copil.

— Şi va fi mereu doar copilul meu, spuse mama.

Şaisprezece

Am adormit fără ventilator şi m-am trezit cu aşternuturile lipite de mine. Musteau de transpiraţie şi urină. Dinţii îmi clănţăneau, iar inima îmi zvâcnea în piept şi în spatele orbitelor. Am apucat cutia de gunoi de lângă pat şi am vomitat în ea. Un lichid fierbinte, cu patru seminţe de porumb plutind pe deasupra.

Mama a intrat în cameră înainte de a apuca să mă ridic înapoi în pat. Mi-o imaginam aşteptând răbdătoare în scaunul de pe hol, lângă fotografia lui Marian, împachetând şosete până ce eu aveam să mă îmbolnăvesc.

— Hai, puiule. Direct în cadă cu tine, murmură ea.

Îmi scoase tricoul şi pantalonii de pijama şi, pentru o secundă, i-am simţit privirea cercetându-mi gâtul, sânii, coapsele, picioarele.

Am vomitat din nou când m-am urcat în cadă, iar ea mă ţinea de mână să nu cad. Încă o rundă de lichid fierbinte îmi ţâşni pe gură aterizând pe porţelanul căzii. Adora trase un prosop din raft, turnă spirt pe el şi mă frecă cu profesionalismul unui spălător de geamuri. M-am aşezat în cadă, iar ea îmi turna pahare de apă rece în cap, pentru a scade febra. Mi-a mai dat două pastile şi un alt pahar de lapte, de culoarea unui cer palid. Am înghiţit totul cu ura amară care mă hrănise timp de două zile. *Încă nu m-ai distrus, ce altceva mai ai?* Trebuia să scot din ea tot ce era mai rău. Îi datoram asta lui Marian.

Vomitam în cadă, o spăla, o umplea din nou şi iarăşi o spăla. Pungi de gheaţă pe umeri şi între picioare. Pungi calde pe frunte şi pe genunchi. Pensete în rana de la gleznă şi apoi frecţii cu spirt. Apa era deja roşie. *Dispariţie, dispariţie, dispariţie* îmi striga de pe gât.

Adora îşi smulsese toate genele, ochiul stâng îi lăcrima continuu şi buza superioară îi era

mereu umedă. Un ultim gând m-a fulgerat, înainte să îmi pierd cunoştinţa: *Mă îngrijeşte. Mama mea mă îngrijeşte cu o atenţie maternă. Ce flatant pentru mine! Nimeni nu ar face aşa ceva pentru mine. Marian. Sunt geloasă pe Marian.*

Pluteam în cada pe jumătate umplută cu apă călduţă când m-am trezit din nou din cauza unor ţipete. Slăbită şi cu febră, am ieşit din cadă, m-am înfăşurat cu un halat – ţipetele mamei răsunau ca un ecou în urechile mele – şi am deschis uşa, chiar în momentul în care Richard voia să intre.

— Camille, eşti bine?

În spatele lui, maică-mea se agita, sălbatică şi înfuriată, tăind, parcă, cu mâinile, aerul din jurul lui.

Apoi, el încremeni cu gura deschisă. Îmi întoarse capul într-o parte şi privi semnele de pe gât. Îmi desfăcu halatul şi încremeni.

— Iisuse Cristoase!

Se bâlbâia nervos, neştiind dacă să râdă sau să se sperie.

— Ce a păţit mama?

— Ce ai păţit tu? Îţi place să te tai?

— Da, îmi place să cioplesc cuvinte, am spus eu rar, de parcă ar fi avut vreo importanţă.

— Da, văd, cuvinte.

— De ce ţipă mama?

Am simţit că ameţesc şi m-am prăbuşit pe podea.

— Camille, ţi-e rău?

Am dat din cap.

— Ai găsit ceva?

Vickery şi alţi poliţişti treceau prin dreptul camerei mele. Mama îi urmă disperată câteva secunde mai târziu, cu mâinile înfăşurate în păr, urlând la ei să iasă afară, să se poarte cu respect, pentru că le va părea rău pentru ceea ce făceau.

— Încă nu am găsit nimic. Cât eşti de bolnavă?

Îmi puse mâna pe frunte, îmi înfăşură halatul la loc şi îşi întoarse privirea.

Am dat din umeri, ca un copil plângăcios.

— Trebuie să plece toată lumea de aici, Camille. Îmbracă-te şi te duc la spital.

— Normal, ai nevoie de dovezi solide. Sper că a mai rămas destulă otravă în mine.

Până seara, au fost confiscate următoarele obiecte din sertarul de lenjerie al mamei:

8 fiole împotriva malariei, cu etichete străine, nişte tablete mari, albastre, care

fuseseră interzise datorită capacităţii de a provoca febră şi vedere înceţoşată. Urme ale acestui medicament au fost găsite în testele toxicologice care mi s-au făcut.

72 de tablete de laxativ pentru uz industrial, folosit în special pentru a destinde maţele la animalele de fermă. Urme ale acestui medicament au fost găsite în testele toxicologice care mi s-au făcut.

36 de pastile împotriva apoplexiei, al căror abuz poate provoca ameţeală şi greaţă. Urme ale acestui medicament au fost găsite în testele toxicologice care mi s-au făcut.

3 sticle de sirop, folosit pentru a provoca vărsături în caz de intoxicare. Urme ale acestui medicament au fost găsite în testele toxicologice care mi s-au făcut.

161 de tranchilizante pentru cai. Urme ale acestui medicament au fost găsite în testele toxicologice care mi s-au făcut.

O trusă de asistentă medicală, în care existau zeci de pastile împrăştiate, fiole şi seringi, căreia Adorei nu îi foloseau la nimic. La nimic bun.

În cutia de pălării a mamei a fost găsit un jurnal cu coperte înflorate, care urma a fi admis

ca probă la tribunal, deoarece conţinea următoarele pasaje:

14 septembrie 1982

Azi am decis să nu îmi mai pese de Camille şi să îmi concentrez atenţia asupra lui Marian. Camille nu a fost niciodată un pacient ascultător, faptul că e bolnavă o face să fie nervoasă şi plină de ură. Nu îi place să o ating. Nu am mai auzit aşa ceva. Are în ea dispreţul lui Joya. O urăsc. Marian e aşa scumpă când e bolnavă, mă alintă teribil şi mă vrea alături tot timpul. Îmi place la nebunie să îi şterg lacrimile.

23 martie 1985

Marian a trebuit internată din nou la Woodberry, având „greutăţi în respiraţie şi dureri de stomac“. Am purtat costumul meu galben cumpărat din St. John, dar până la urmă nu mi-a mai plăcut – mi-e teamă că, având şi părul blond, o să par prea ştearsă. Sau ca un ananas mergător! Doctorul Jameson este foarte puternic şi amabil, preocupat de Marian, dar nu în genul unui bârfitor. Pare foarte impresionat de mine. A spus că sunt un înger şi că toţi copiii ar trebui să aibă o mamă ca mine. Am flirtat puţin, în ciuda verighetelor. Asistentele mă deranjează puţin. Sunt,

probabil, geloase. Va trebui să mă îngrijesc cu adevărat de următoarea vizită (se pare că va suferi o operaţie). Poate o rog pe Gayla să prepare carnea ei tocată. Asistentelor le plac atenţiile. Să pun o fundă mare, verde în jurul borcanului? Trebuie să mă şi coafez înainte de următoarea urgenţă... sper că o să fie dr. Jameson (Rick) de serviciu...

10 mai 1988

Marian a murit. Nu mă pot opri. Am pierdut deja 6 kilograme şi sunt doar piele şi os. Toţi au fost foarte amabili. Oamenii pot fi atât de minunaţi.

Cea mai relevantă probă a fost găsită sub tapiţeria de brocart galben a unui fotoliu din camera Adorei: o pereche de cleşti pătaţi, mici şi feminini. Testele de ADN ale petelor uscate de sânge s-au potrivit cu cel al lui Ann şi al lui Natalie.

Dinţii nu au fost găsiţi în casa mamei mele. Săptămâni întregi am avut imagini diferite ale locurilor în care s-ar putea afla: vedeam o maşină decapotabilă, cu capota trasă, ca întotdeauna, o mână de femeie ieşind pe geam şi câţiva dinţi aruncaţi pe pietrişul de pe

marginea drumului, lângă cărarea care ducea spre Pădurea de Nord; o pereche de papuci fini mergând prin noroi pe marginea golfului de la Falls Creek şi dinţi care sclipeau ca pietricelele în apă; o cămaşă de noapte roz plutind prin grădina de trandafiri a Adorei, mâini care sapă şi dinţi îngropaţi în pământ ca nişte oase mici.

Dinţii nu au fost găsiţi în niciunul din aceste locuri. I-am pus pe poliţişti să caute.

Şaptesprezece

Pe 28 mai, Adora Crellin a fost arestată pentru uciderea lui Ann Nash, Natalie Keene şi Marian Crellin. Alan a plătit imediat cauţiunea, pentru ca ea să poată aştepta procesul în confortul casei sale. Având în vedere situaţia, Curtea a decis că era indicat ca eu să preiau custodia surorii mele. După două zile m-am întors în Chicago, cu Amma lângă mine.

Mă obosea îngrozitor. Amma aveau mereu nevoie disperată de ceva şi era mereu panicată, ca o pisică sălbatică închisă în cuşcă, punându-mi încontinuu întrebări (De ce e atâta zgomot? Cum putem trăi într-un loc atât de mic? Nu e periculos să ieşim afară?) şi cerând permanent

dovezi de iubire. Ardea, probabil, toată acea energie acumulată în timpul lunilor în care nu fusese suferindă.

În august era deja obsedată de femeile criminale. Lucretia Borgia, Lizzie Borden, o femeie din Florida care îşi înecase cele trei fiice în urma unei depresii nervoase.

— Cred că au ceva special, spunea Amma sfidătoare.

Încearcă să găsească o cale de a-şi ierta mama, spunea terapeutul. Amma o mai văzuse pe Adora de două ori, după care se tăvăli pe jos şi începu să urle când am încercat să o duc la a treia vizită. În schimb, lucra ore întregi la căsuţa de păpuşi „Adora“. E felul ei de a trece peste lucrurile urâte care s-au petrecut acolo, mi-a spus terapeutul la telefon. Păi poate ar trebui să o facă bucăţi, în cazul ăsta, îi răspunsesem eu.

Amma m-a plesnit o dată peste faţă când am venit acasă cu o nuanţă greşită de albastru pentru patul Adorei din căsuţa de păpuşi. Şi s-a tăvălit pe podea când am refuzat să dau 60 de dolari pe o canapea în miniatură făcută din nuc. Am încercat şi terapia „îmbrăţişării“, un program caraghios prin care trebuia să o strâng tare în braţe pe Amma şi să repet de câteva ori

Te iubesc! Te iubesc! Te iubesc! dacă încerca să se desprindă. De patru ori s-a smuls de lângă mine şi m-a făcut „târfă“, după care a trântit uşa camerei. A cincea oară, am izbucnit amândouă în râs.

Alan mi-a trimis bani pentru a o înscrie pe Amma la Bell School – douăzeci şi două de mii de dolari pe an, fără a pune la socoteală cărţile şi rechizitele – şcoală care se afla la doar nouă străzi de casă. Şi-a găsit imediat nişte prietene, câteva fete drăguţe care învăţau în primul rând să tânjească pentru absolut tot Missouri. Cea care îmi plăcea mie foarte mult se numea Lily Burke. Era la fel de isteaţă ca Amma, dar cu o privire mai veselă. Avea puţin puf pe obraji şi dinţii din faţă cam mari, iar părul îi era de culoarea ciocolatei. Amma chiar observase că avea exact nuanţa covorului din camera mea. Eu o plăceam, oricum.

A devenit rapid o obişnuită a casei, ajutându-mă la gătit, cerându-mi sfatul la teme şi discutând despre băieţi. Amma deveni însă din ce în ce mai tăcută când venea Lily. În octombrie deja se închidea în cameră la fiecare vizită a fetei.

Într-o noapte, m-am trezit cu Amma stând lângă patul meu.

— Îţi place de Lily mai mult decât de mine, şopti ea.

Avea frisoane, cămaşa de noapte i se lipise de corp şi dinţii îi clănţăneau. Am dus-o la baie, am aşezat-o pe toaletă, am udat o cârpă cu apa rece, metalică de la robinet şi i-am şters fruntea. Apoi ne-am uitat una la alta. Avea ochii albaştri şi reci exact ca Adora. Placizi. Ca un lac îngheţat.

Am luat două aspirine din cutie, dar le-am pus imediat înapoi, după care le-am scos din nou. Una sau două pastile. E atât de uşor să oferi. Oare o să vreau să mai ofer una şi încă una? Oare o să îmi placă să am grijă de sora mea bolnavă? Uitându-se la mine cu ochi tremurători şi bolnavi, i-am surprins în privire o urmă de recunoştinţă: *e mama aici*.

I-am dat Ammei două aspirine. De la mirosul lor mi se umplu gura de salivă. Pe celelalte le-am aruncat în toaletă.

— Acum trebuie să mă bagi în cadă şi să mă speli, se smiorcăi ea.

I-am scos cămaşa de noapte peste cap. Goliciunea ei era uimitoare: picioare slabe de copil, o cicatrice rotundă şi zimţată pe şold, ca

o jumătate de capac de sticlă, o dâră uşoară de puf ciufulit între picioare. Sâni mari şi rotunzi. 13 ani.

Intră în cadă şi îşi trase picioarele sub bărbie.

— Trebuie să mă freci cu spirt, gemu ea.

— Nu trebuie, Amma, relaxează-te.

I se înroşi faţa şi începu să urle.

— Aşa face ea, şoptea.

Lacrimile i se transformară în sughiţuri şi apoi într-un urlet de jale.

— Nu mai facem cum făcea ea, am spus eu.

Pe 12 octombrie, Lily Burke dispăru în drumul său spre casă. Patru ore mai târziu i s-a descoperit cadavrul, proptit de o ladă de gunoi, la patru străzi de apartamentul nostru. I se smulseseră doar şase dinţi, cei doi din faţă mai mari şi patru de jos.

Am dat telefon în Wind Gap şi am aşteptat douăsprezece minute, până când poliţia mi-a confirmat că mama era la ea acasă.

Eu i-am găsit prima. I-am lăsat pe poliţişti să îi descopere, dar eu ştiam deja unde sunt. Am răscolit toată casa, cu Amma pe urmele mele ca un câine turbat. Am ridicat toate pernele, am rupt tapiţeria, am răvăşit sertarele. *Ce ai făcut,*

Amma? Când am ajuns în camera ei, Amma era deja calmă. Nătângă. I-am răscolit lenjeria, i-am distrus sutienele cu burete şi am întors şi salteaua.

I-am răscolit biroul şi am găsit doar stilouri, abţibilduri şi o cutiuţă care mirosea a clor.

Am golit căsuţa de păpuşi cameră cu cameră, distrugând patul meu, patul Ammei şi fotoliul cu tapiţerie galbenă. După ce am aruncat baldachinul opulent din camera Adorei şi i-am distrus măsuţa de toaletă, nu mai ştiu dacă eu sau Amma am ţipat. Poate că amândouă. Podeaua din camera mamei! Minunatele plăci de fildeş! Era făcută din dinţi umani. Din 56 de dinţi micuţi, curăţaţi şi albiţi şi sclipind din podea!

Au mai fost şi alte persoane implicate în crimele din Wind Gap. Pentru a primi pedepse mai uşoare în spitale de psihiatrie, cele trei blonde au recunoscut că au ajutat-o pe Amma să le omoare pe Ann şi pe Natalie. Hoinăreau în acea zi în maşinuţa de golf a Ammei şi au ajuns lângă casa lui Ann. Au convins-o să vină cu ele la plimbare. *Mama vrea să te salute*.

Fetele au mers până la pădurea din nord sub pretextul organizării unui picnic. S-au jucat cu

Ann, au machiat-o, iar după câteva ore s-au plictisit. Au început să o împingă pe Ann spre golf. Fetiţa, simţind pericolul, a încercat să fugă, dar Amma a prins-o şi a atacat-o. A lovit-o cu o piatră. Ann a muşcat-o. De aici avea semnul de pe şold, dar eu nu mi-am dat seama ce reprezenta.

Cele trei fete au ţinut-o pe Ann la pământ, în timp ce Amma a strangulat-o cu un cordon pe care îl furase din trusa de bricolaj a unui vecin. A durat o oră pentru a o calma pe Jodes şi încă o oră pentru ca Amma să smulgă dinţii, cu Jodes plângând în tot acest timp.

Apoi fetele au cărat corpul până la râu şi l-au aruncat în apă, după care s-au dus la casa lui Kelsey, s-au spălat în garajul din spate şi s-au uitat la un film. Niciuna nu mai ştia la ce film. Dar toate şi-au amintit că au mâncat cantalup şi au băut vin alb din sticle de Sprite, în cazul în care mama lui Kelsey trecea pe acolo.

James Capisi nu minţea despre femeia fantomatică. Amma furase unul dintre aşternuturile albe de acasă şi îl înfăşurase ca pe o rochie din Grecia antică, îşi prinsese părul strâns şi se pudrase până când a devenit strălucitoare. Era Artemis, zeiţa sângeroasă a vânătorii. Natalie fusese intrigată, iniţial, când

Amma i-a şoptit la ureche: *E un joc. Vino cu mine să ne jucăm*. A condus-o pe Natalie prin pădure până la garajul lui Kelsey, unde au ţinut-o timp de 48 de ore, îngrijind-o, epilându-i picioarele, îmbrăcând-o cu tot felul de lucruri şi hrănind-o pe rând, în timp ce savurau din plin urgia din oraş. Imediat după miezul nopţii, pe 14 mai, prietenele ei au ţinut-o din nou la pământ în timp ce Amma o strangula. Din nou, Amma a smuls singură dinţii. Se pare că dinţii copiilor nu sunt atât de greu de smuls, dacă apeşi bine pe cleşti. Şi dacă nu îţi pasă foarte tare cum arată după aceea. (Imagine cu podeaua căsuţei de păpuşi, din mozaicul de dinţi smulşi, doar câţiva sub formă de aşchii).

Fetele ieşiseră cu maşinuţa de golf a Ammei la patru dimineaţa pe o străduţă lăturalnică ce dădea în Strada Principală. Spaţiul îngust dintre salonul de frumuseţe şi magazinul de bricolaj era suficient pentru ca Amma şi Kelsey să o care pe Natalie de mâini şi de picioare până în faţă, unde au proptit-o de zid, aşteptând marea descoperire. Jodes a plâns iarăşi. Fetele chiar au discutat ulterior să o omoare şi pe ea, de teamă că ar putea să cedeze. Ideea era pe cale să fie pusă în aplicare când mama a fost arestată.

Amma a ucis-o pe Lily de una singură,

lovind-o în cap cu o piatră, după care a sugrumat-o cu mâinile, i-a smuls şase dinţi şi i-a tăiat părul. Toate astea pe o alee, în spatele lăzii de gunoi unde lăsase cadavrul. A mers cu piatra, cu cleştele şi cu foarfeca la şcoală, cărându-le în ghiozdanul roz pe care i-l cumpărasem eu.

Părul ciocolatiu al lui Lily Burke a fost împletit de Amma şi folosit pe post de covoraş în camera mea din căsuţa de păpuşi.

Epilog

Adora a fost găsită vinovată de ucidere din culpă pentru ceea ce i-a făcut lui Marian. Avocatul ei pregăteşte deja recursul, iar procesul e relatat cu entuziasm pe site-ul ei, freeadora.org., de un grup de susţinători. Alan a încuiat casa din Wind Gap şi s-a mutat într-un apartament în apropierea închisorii din Vandelia, Missouri. În zilele în care nu o poate vizita, îi scrie scrisori.

Au apărut tot felul de pliante despre familia mea de criminali. Am primit o grămadă de oferte de a scrie cărţi pe tema asta. Curry m-a îndemnat să accept o astfel de ofertă, dar s-a potolit imediat. Bravo lui. John mi-a scris o

scrisoare amabilă şi dureroasă. El a bănuit-o tot timpul pe Amma şi s-a mutat în garajul lui Meredith în special pentru a o „supraveghea“. Ceea ce explica conversaţia pe care o auzisem între ei doi, mai ales că Amma avea o plăcere deosebită să îşi bată joc de durerea lui. Îi răsea pe ceilalţi flirtând cu ei. Durerea era o plăcere intimă, aşa cum simţea mama când îşi înfigea pensetele în rănile mele. Cât despre cealaltă dragoste a mea din Wind Gap, nu am mai auzit nimic de Richard niciodată. După privirea pe care a avut-o în faţa corpului meu însemnat, am ştiut de atunci că aşa se va întâmpla.

Amma va rămâne în închisoare până la vârsta de 18 ani şi, probabil, mult după aceea. Are voie să primească vizitatori doar de două ori pe lună. Am fost o dată la ea şi am stat amândouă într-un spaţiu de joacă drăguţ, înconjurat de sârmă ghimpată. Fetiţe în salopete şi tricouri de închisoare, agăţate de bare şi inele de gimnastică, sub privirea furioasă a unor femei grase pe post de paznic. Trei fete alunecau indiferent pe un tobogan cojit, se urcau pe scară şi se dădeau din nou. Au făcut asta întruna, fără a scoate o vorbă, pe toată durata vizitei mele.

Amma îşi tăiase părul până la chelie. Era

poate o încercare de a părea mai dură, dar în schimb avea acum un aer de fiinţă din altă lume. Când i-am atins mâna, era umedă de transpiraţie. Şi-o trase imediat.

Mă hotărâsem să nu o întreb nimic despre crime, pentru a face vizita cât mai relaxantă cu putinţă. Dar întrebările mi-au ţâşnit din gură imediat. De ce le-a smuls dinţii, de ce tocmai acele fete, care erau atât de isteţe şi interesante? Cu ce au putut să o supere? Cum a fost ea în stare de aşa ceva? Ultima întrebare sunase dojenitor, de parcă o certam că dăduse o petrecere când eu nu eram acasă.

Amma le privea cu amărăciune pe cele trei fetiţe de pe tobogan şi îmi spuse că ura pe toată lumea de acolo, toate fetele erau fie nebune, fie proaste. Nu suporta să spele rufe şi să pună mâna pe lucrurile altora. Apoi tăcu o vreme şi am crezut că îmi va ignora întrebările.

— Am fost prietenă cu ele o vreme, spuse în cele din urmă, cu bărbia în piept. Ne distram, ne jucam prin pădure. Eram nişte nebune. Chinuiam împreună tot felul de chestii. Odată, am omorât o pisică. Dar apoi, ea (ca de obicei, nu putea rosti numele Adorei) a devenit interesată de ele. Nu puteam niciodată să am ceva numai al meu. Nu mai erau doar secretele

mele. Veneau tot timpul la noi acasă. Apoi au început să mă întrebe despre cum e să fii bolnav. Ar fi stricat totul până la urmă. Ea nici măcar nu şi-a dat seama.

Amma îşi frecă cu asprime părul periuţă.

— Şi de ce a muşcat-o Ann? Mereu m-am gândit la asta. De ce Ann avea voie să o muşte şi eu nu?

Nu a mai vrut să spună altceva, răspunzând doar cu sughiţuri şi oftaturi. Cât despre dinţi, îi smulsese doar pentru că avusese nevoie de ei. Casa de păpuşi trebuia să arate perfect, aşa cum era de fapt tot ce îndrăgea Amma.

Cred că mai era ceva. Ann şi Natalie muriseră pentru că Adora le acordase atenţie. Amma privea chestia asta ca pe o trădare. Amma o lăsase pe mama să o îmbolnăvească atâta timp. *Câteodată, când îi laşi pe oameni să îţi facă anumite lucruri, de fapt tu le faci lor anumite lucruri.* Amma o controla pe Adora prin faptul că o lăsa să îi facă rău. În schimb, cerea dragoste necondiţionată şi loialitate. Nu erau acceptate alte fetiţe. Din acelaşi motiv o ucisese pe Lily Burke. Pentru că Amma credea că o plac mai mult pe Lily decât pe ea.

Probabil mai pot exista sute de alte explicaţii ale faptelor Ammei. În final, rămâne doar un

singur adevăr: Ammei îi plăcea să rănească. *Îmi place violenţa* ţipase ea la mine. E vina mamei. Un copil hrănit cu otravă consideră durerea o alinare.

În ziua în care Amma a fost arestată, în care totul a fost dezvăluit, Curry şi Eileen se propteau în canapeaua mea, ca nişte solniţe preocupate. Mi-am strecurat un cuţit sub mânecă şi, în baie, mi-am dat jos cămaşa şi l-am înfipt în cercul perfect de piele netedă de pe spate. L-am scos şi l-am înfipt de mai multe ori, până ce pielea se acoperise de linii zdrenţuite. Curry a dat buzna înăuntru, chiar înainte de a începe să mă tai pe faţă.

Curry şi Eileen mi-au împachetat nişte lucruri şi m-au luat la ei acasă, unde mă bucur de un pat şi de un pic de spaţiu în ceea ce a fost odată camera de recreere de la subsol. Toate obiectele ascuţite au fost încuiate, dar nici eu nu m-am obosit prea tare să ajung la ele.

Învăţ să accept să fiu îngrijită cu dragoste. Învăţ să fiu îngrijită părinteşte. Îmi retrăiesc copilăria, scena crimei. Eileen şi Curry mă trezesc dimineaţa şi mă bagă în pat seara, sărutându-mă (sau, în cazul lui Curry, un gâdilat uşor sub bărbie). Nu beau nimic mai

tare decât sucul de struguri preferat al lui Curry. Eileen îmi pregăteşte baia şi, câteodată, îmi piaptănă părul. Nu mă înfioară gestul ăsta şi credem că este un semn bun.

Se apropie ziua de 12 mai, când se împlineşte exact un an de la întoarcerea mea în Wind Gap. Iar anul ăsta s-a nimerit ca în această zi să fie şi Ziua Mamei{55}. Ironic. Câteodată mă gândesc la noaptea aceea în care am îngrijit-o pe Amma şi la cât de pricepută am fost să o calmez. Câteodată visez că o spăl pe Amma şi că îi şterg fruntea. Mă trezesc cu stomacul încordat şi cu buza de sus transpirată. M-am priceput să am grijă de Amma din bunătate? Sau mi-a plăcut să am grijă de Amma pentru că am şi eu boala Adorei? Oscilez între cele două variante, mai ales noaptea, când pielea începe să-mi zvâcnească.

În ultimul timp, am început să cred că din bunătate.

Mulţumiri

Multe mulţumiri impresarei mele, Stephanie Kip Rostan, care m-a purtat cu grijă prin toată povestea asta a primei cărţi, dar şi redactorului meu, Sally Kim, care mi-a pus întrebări precise

şi mi-a oferit multe, multe răspunsuri în încercarea de a da formă acestei cărţi. Deştepte şi solidare, sunt, de asemenea şi o încântătoare companie la masa de seară.

Mulţumiri şi lui D. P. Lyle, medic, doctorului John R. Klein, dar şi Lt. Emmet Helrich, care m-au ajutat să înţeleg anumite probleme medicale, stomatologice, dar şi criminologice; redactorilor mei de la Entertainment Weekly, în special lui Henry Goldblatt şi redactorului-şef Rick Tetzeli.

Multe mulţumiri tuturor prietenilor mei, mai ales celor care au citit manuscrisul de nenumărate ori, mi-au oferit un sfat şi susţinere când scriam *Obiecte ascuţite*: Dan Fireman, Krista Stroever, Matt Stearns, Katy Caldwell, Josh Wolk, Brian „Ives!“ Raftery şi celor patru verişoare ale mele (Sarah, Tessa, Kam şi Jessie), toţi adăugând un cuvânt esenţial unde era nevoie, mai ales când aveam de gând să ard tot ce scrisesem. Dan Snierson este, probabil, cea mai optimistă şi cumsecade fiinţă de pe planetă – îţi mulţumesc pentru încrederea ta constantă şi roagă-l pe Jurgis să fie blând cu mine în cronici. Emilly Stone mi-a oferit sfaturi şi glume bune din Vermont, Chicago şi Antarctica (îi recomand cu căldură serviciul de navete din Crazytown); le mulţumesc lui Susan şi lui Errol

Stone pentru refugiul acordat în casa de lângă lac. Lui Brett Nolan, cel mai bun cititor din lume – un compliment ce nu se oferă cu uşurinţă – care m-a îndepărtat de la câteva referinţe întâmplătoare la *Familia Simpson* şi care este, de asemenea, autorul celui mai reconfortant e-mail de două cuvinte care a existat vreodată. Scott Brown, Monstrul pentru Mick al meu, a citit nenumărate variante ale cărţii, sărmanul de el şi m-a însoţit în numeroasele şi necesarele evadări din realitate – eram doar eu,
Scott şi un unicorn nevrozat cu un complex patern. Le mulţumesc tuturor.

În cele din urmă, multă dragoste şi consideraţie numeroasei mele familii din Missouri, care, mă bucur să spun, nu mi-a oferit absolut nicio sursă de inspiraţie pentru personajele acestei cărţi. Părinţii mei m-au încurajat întotdeauna să scriu, încă din clasa a treia, când am spus că vreau să mă fac fie scriitor, fie fermier când voi fi mare.

Chestia cu ferma n-a prins niciodată, aşa că sper că v-a plăcut cartea.

{1} Războiul Civil American (1861-1865) s-a desfăşurat între Statele Unite („Uniunea“) şi 11 state din sud, care au declarat secesiunea şi au format Statele Confederate ale Americii, conduse de preşedintele Jefferson Davis. Uniunea, condusă de preşedintele Abraham Lincoln şi de Partidul Republican, se opunea expansiunii sclaviei şi respingea dreptul acestor state la secesiune.

{2} Cel mai mare lanţ de cafenele din lume, fondat în 1971.

{3} Revistă mondenă, înfiinţată în 1913, care se adresează în special femeilor măritate.

{4} JonBenét Patricia Ramsey (6 august 1990 – 25 decembrie 1996) a participat la concursurile de frumuseţe pentru copii şi a fost găsită moartă în pivniţa casei familiei sale din oraşul Boulder, Colorado, la mai puţin de opt ore după ce fusese dată dispărută. Cazul său a atras atenţia naţională în Statele Unite pentru că nu a fost găsit niciun suspect, iar bănuielile s-au îndreptat asupra familiei. Indiciile dramatice au fost sursă a numeroase cărţi care încercau să rezolve misterul.

{5} Numele mai multor arbori sau arbuşti mediteraneeni cu frunze compuse, bogate în substanţe tanante, dintre care unele specii sunt cultivate şi folosite în industria pielăriei, în medicină, în nutriţie etc.

{6} Marcă de automobile construite în Statele Unite, Canada şi China de compania General Motors Corporation. Maşinile Buick se vând în America de Nord, China, Taiwan şi Israel.

{7} Grava recesiune economică a Statelor Unite din anii ’30.

{8} Confederaţia Statelor Unite ale Americii (denumită şi Confederaţia sau Statele Confederate) a fost întemeiată de unsprezece state sudiste din cadrul Statelor Unite ale Americii între 1861-1865. Iniţial, şapte state şi-au declarat secesiunea faţă de Statele Unite înainte de începerea războiului; ulterior li s-au alăturat alte patru. Statele Unite ale Americii („Uniunea“) a declarat această secesiune ilegală şi a refuzat să recunoască Confederaţia. De asemenea, nu a fost recunoscută de niciun

guvern străin.

{9} Băutură răcoritoare carbogazoasă.

{10} Epoca Victoriană a durat 64 de ani, între 1837 şi 1901. A marcat revoluţia industrială în Marea Britanie.

{11} Wendy Moira Angela Darling este un personaj fictiv, cu rolul feminin principal în poveştile despre Peter Pan scrise de J. M. Barrie, ca şi în toate adaptările acestor poveşti pentru teatru, literatură şi cinematografie.

{12} Marea Foamete (în irlandeză: ***An Gorta Mór*** sau ***An Drochshaol***), cunoscută mai mult în afara Irlandei decât în interior sub denumirea de Foametea Irlandeză a Cartofului, a apărut în Irlanda în perioada 1845 -1849. S-a datorat mălurei, o substanţă negricioasă care atacă anumite plante. În acest caz, a distrus recoltele de cartofi, principala sursă de mâncare la acea vreme. Estimări diverse notează între 500.000 şi mai mult de un milion de victime în perioada 1846 -1849. Mai mult de două milioane de oameni au emigrat, majoritatea în state ca Marea Britanie, Statele Unite, Canada, Australia.

{13} Procesul din istoria Statelor Unite prin care se încerca rezolvarea problemelor create de Războiul Civil, când atât Confederaţia, cât şi sclavia au fost abolite. Este şi denumirea perioadei 1865 -1877 din Statele Unite, în timpul căreia statele sudiste au revenit în federaţie şi au fost analizate statutul liderilor confederaţi şi cel al populaţiei de culoare eliberate de sclavie. Reconstrucţia nu a reuşit să integreze populaţia eliberată în sistemul legal, politic, economic şi social existent.

{14} ***A Wrinkle in Time*** (trad. „O cută în vălul timpului“) este un roman fantastic pentru copii, scris de Madeleine L'Engle, în perioada 1959 -1960 şi publicat în 1962, după peste 40 de refuzuri din partea editorilor, pentru că era, conform autoarei, „prea diferit“. Romanul a câştigat ulterior numeroase premii literare şi a fost primul dintr-o serie de mare succes.

{15} **Juicy Fruit** este marca unei gume de mestecat cu diverse arome, produsă de compania Wrigley's. A apărut în

Statele Unite în 1893 şi a devenit imediat una dintre cele mai bine vândute mărci din ţară, la fel ca şi în prezent. Are şapte tipuri de pachete din 2004, iar ambalajele mai vechi au devenit chiar piese de colecţie.

{16} **Anna Eleanor Roosevelt** (11 octombrie 1884 – 7 noiembrie 1962) a fost un lider politic american care şi-a folosit statutul de Primă Doamnă a Statelor Unite în perioada 1933 -1945 pentru a promova politica soţului său (Franklin D. Roosevelt) de relansare economică, dar şi respectarea drepturilor civile. După moartea soţului său în 1945, a devenit un important scriitor şi orator în favoarea Coaliţiei New Deal (o serie de reforme introduse de Preşedintele Franklin D. Roosevelt pentru reformarea economiei după Marea Depresiune).

{17} **Warren Gamaliel Harding** (2 noiembrie 1865 – 2 august 1923) a fost politician american şi cel de-al 29-lea preşedinte al Statelor Unite, în perioada 1921-1923, când a devenit cel de-al şaselea preşedinte care a murit în timpul mandatului.

{18} **Florence Mabel Kling DeWolfe Harding** (15 august 1860 – 21 noiembrie 1924), soţia lui Warren G. Harding, a fost Primă Doamnă a Statelor Unite în perioada 1921-1923. Era mai în vârstă decât soţul ei, divorţată şi mamă a unui băiat, Marshall Eugene DeWolfe.

{19} **Chiclets** sunt o marcă de bomboane de gumă de mestecat produse de compania Cadbury Adams din 1906.

{20} Băutură alcoolică obţinută din amestec de vin cu suc de fructe, cu apă minerală şi zahăr.

{21} Băcănie.

{22} Dick este diminutivul de la Richard. Dar, în argou, este şi penis, şi detectiv.

{23} Marcă de whiskey din statul american Kentuky.

{24} Soluţie acidă de curăţat ţevi.

{25} Dick şi Jane, un băieţel şi o fetiţă, erau personajele

principale în cărţile de citit pentru copii scrise de Zerna Sharp şi publicate de Scott Foresman, din 1930 până în 1970, în Statele Unite.

{26} În argou, se referă la organele sexuale feminine şi masculine.

{27} Petticoat: jupon; argou: pizdă, vulvă.

{28} Wicked: răutăcios, imoral, pervers.

{29} ***Căsuţa din Preerie*** este o carte pentru copii, scrisă de Laura Ingalls Wilder pe baza copilăriei acesteia în vestul Statelor Unite la sfârşitul secolului al XIX-lea. A fost publicată în 1935 şi face parte dintr-o serie de alte titluri, cunoscută sub numele de „Căsuţa“.

{30} Cireşică – termen argotic pentru himen.

{31} Lichid pentru curăţat geamuri.

{32} Aluzie la serialul pentru copii „Blue's Clues“ (blues: melancolie).

{33} Chicago are mai multe porecle, dar cea mai cunoscută este „Oraşul Vânturilor“, probabil datorită climei, politicii, Expoziţiilor Mondiale sau rivalităţii cu oraşul Cincinnati, în legătură cu care s-a şi formulat pentru prima dată porecla, în 1876.

{34} **Ioana D'Arc**, (1412 – 30 mai 1431) a fost o eroină naţională a Franţei şi face parte dintre sfinţii Bisericii Catolice. Declara că are viziuni de la Dumnezeu prin care i se cerea să recucerească pământul natal de sub dominaţia englezilor, în perioada finală a Războiului de 100 de ani. A fost acuzată de erezie şi arsă pe rug.

{35} Paul Newman, actor, John F. Kennedy, preşedinte al Statelor Unite.

{36} **Jell-O** este o denumire a companiei americane Kraft Foods pentru câteva deserturi din gelatină, inclusiv din fructe, budinci sau creme care nu necesită coacere. Succesul mărcii a

consacrat denumirea generică pentru toate gemurile sau gelatinele din SUA şi Canada.

{37} **Certs** este o marcă de bomboane mentolate fabricate de Divizia Cadbury-Adams a corporaţiei Cadbury-Schweppes. Este una dintre cele mai populare mărci de bomboane mentolate din Statele Unite şi prima distribuită la nivel naţional.

{38} Ziua Muncii este sărbătoare naţională în Statele Unite şi are loc în prima zi de luni a lunii septembrie. Prima dată a fost sărbătorită în 1882, la iniţiativa Sindicatului Naţional al Muncitorilor de a crea o zi specială pentru muncitori. Este celebrată ca zi liberă.

{39} **Barbă Albastră** este personajul principal într-o poveste renumită despre un boier care şi-a ucis nevestele foarte curioase. A fost scrisă de Charles Perrault şi publicată prima dată în 1697.

{40} **Rapunzel** este o poveste germană din colecţia populară adunată de Fraţii Grimm şi publicată iniţial în 1812. Eroina principală este închisă într-un turn şi salvată cu ajutorul cozii ei foarte lungi.

{41} **Pottery Barn** este un lanţ de magazine de mobilă din Statele Unite, cu desfacere în Statele Unite şi Canada.

{42} Zonă muntoasă din sudul statului Missouri.

{43} Specialitate de sos elveţian.

{44} **Beaches**, 1988 – film despre prietenie, în regia lui Garry Marshall, cu Bette Midler şi Barbara Hershey, nominalizat la Oscar în 1989.

{45} Un soi de brânză tare, originară din sudul Franţei.

{46} Ştire, noutate, evoluţie recentă a unui caz.

{47} Marcă de vopsea.

{48} **Perioada edwardiană** – în Marea Britanie între 1901-1910, sub domnia Regelui Edward al VII-lea. A urmat perioadei victoriene şi poate include chiar şi scufundarea Titanicului în 1912 şi Primul Război Mondial (1914-1918).

{49} de la amer. „Mother“.

{50} Metamfetamină, un drog psihostimulant.

{51} Analgezic foarte puternic.

{52} Drog foarte puternic.

{53} Eveniment sportiv care reuneşte opt dintre cele mai prestigioase instituţii de învăţământ din Statele Unite.

{54} Butter – unt (lb. engleză).

{55} Ziua Mamei, sărbătorită în cea de-a doua duminică a lunii mai în SUA şi Canada.